

תפ"ח 26711/06/11 - מדינת ישראל נגד טל אהרן היני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 26711-06-11 מדינת ישראל נ' היני

בפני כב' השופט זלוצ'ובר - אב"ד
כב' שופטת רז-לוי
כב' שופט חזק

בעניין: מדינת ישראל

נגד
טל אהרן היני

הכרעת דין

ניתן לפרסם את הכרעת הדין, כאשר חל איסור פרסום על שמות הקטינים ו/ או על כל פרט שעלול להוביל לזיהוים.

השופטת י. רז- לוי

כללי

1. כנגד הנאשם יליד 1957 הוגש כתב האישום המייחס לו עבירות של: מעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) ובנסיבות סעיף 350 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ניסיון למעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 25 ו- 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק, ושורה ארוכה של עבירות של מעשה מגונה - עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק, אשר בוצעו על פי הנטען בכתב האישום, כלפי שישה קטינים.
2. הנאשם התגורר במועדים הרלוונטיים לכתב האישום משנת 2007 ועד לשנת 2010 ברחוב א. בעיר בדרום הארץ (להלן: "הדירה הראשונה"), ומהמחצית השניה של שנת 2010, ברחוב ו. באותה עיר (להלן: "הדירה השנייה") (להלן ביחס לשתי הכתובות: "הדירה" או "הדירות").
3. בתקופה האמורה, נהג הנאשם לארח בדירותיו קטינים רבים המתגוררים בשכנות אליו, יחד עם

חבריהם על מנת לשחק, בין השאר במחשב, "סוני-פלייסטיישן", ולצפות בטלוויזיה ובסרטים.

אישום ראשון:

4. דנ' הוא קטין יליד 2000.

במספר הזדמנויות שונות, במועדים אשר אינם ידועים במדויק למאשימה, בדירה, בעת שדנ' צפה בטלוויזיה והנאשם ישב לצדו, נהג הנאשם ללטף את ירכיו של דנ', להכניס את ידו מתחת למכנסיו ותחתוניו של דנ', לנגוע באיבר מינו, לאחוז באיבר המין ולהניע את ידו מעלה ומטה, כשדנ' שאל את הנאשם: **"מה אתה עושה?"**, הנאשם השיב כי הוא עושה לו **"מסאג"**.

5. באחת הפעמים, דחף דנ' את ידו של הנאשם מעליו, על מנת שיפסיק את מעשיו, וקם לחדר השירותים. באחת הפעמים, בזמן שהנאשם נגע באיבר מינו של דנ' כשהוא אוחז באיבר המין ומניע אותו מעלה ומטה, הנאשם שאל את דנ': **"זה כיף?"**, והוא השיב בשלילה והנאשם שאל אותו: **"מה, לא כיף לך?"**.

6. במועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, ביום שישי בצהריים, בדירה, בעת שדנ' צפה בסרט והנאשם ישב לצדו, הנאשם ליטף את רגליו של דנ'. דנ' הסיט את ידו של הנאשם ועבר לשבת במקום אחר בדירה. הנאשם התקרב אליו, הכניס את ידו מתחת למכנסיו ולתחתוניו ונגע באיבר מינו של דנ', תוך כדי מעשיו של הנאשם ניסה דנ' מספר פעמים להסיט את ידו של הנאשם מעל גופו.

הנאשם המשיך במעשיו כמתואר לעיל, ושאל את דנ' אם הוא יכול להכניס את איבר המין של דנ' לתוך פיו. דנ' השיב בשלילה. הנאשם שב וביקש ואמר לו: **"נו, בבקשה"**, ודנ' אשר חשש מהנאשם אמר לו: **"לא אכפת לי"**.

במעמד המתואר לעיל החדיר הנאשם את איבר מינו של דנ' לתוך פיו. דנ' דחף את ראשו של הנאשם על מנת להרחיקו מעליו. מיד אחר כך דנ' שאל את הנאשם אם הוא יכול לשחק במחשב הנייד, והנאשם אמר לו שהוא יכול לקחת את המחשב הנייד לביתו, ולהחזיר אותו ביום שבת בערב.

7. במועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, בדירה, בעת שדנ' שיחק במחשב, הנאשם הושיב את דנ' על רגליו כשגבו של המתלונן פונה אל הנאשם. במעמד המתואר לעיל הנאשם ליטף את ירכיו של דנ', הכניס את ידו מתחת למכנסיו ותחתוניו ונגע באיבר מינו של דנ'. דנ' ביקש מהנאשם לחדול ממעשיו והנאשם השיב לו: **"תן לי קצת לשחק"**.

8. במועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, בשעות הערב, התלווה דנ' אל הנאשם למשרד בו הנאשם עבד כעורך דין ב-____. במשרד, בעת שדנ' ישב על שידה, הנאשם ליטף את רגליו, הכניס את ידו מתחת למכנסיו ותחתוניו, אחז באיבר מינו והניע את ידו מעלה ומטה, הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שדנ' אמר לנאשם: **"די"**, והסיט את ידו. במעמד זה הנאשם שלשל מטבע של חמישה שקלים לכיס מכנסיו של דנ'.

9. מכאן מואשם הנאשם בכך שביצע בדנ', קטין שטרם מלאו לו שש עשרה שנים מעשים מגונים - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1) לחוק, וכן מעשה סדום- עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1) ובנסיבות סעיף 350 לחוק.

אישום שני:

10. ק' הוא קטין יליד 2001.

במספר הזדמנויות, במועדים אשר אינם ידועים במדויק למאשימה, בדירה, הנאשם הרים את ק', הושיב אותו על כתפיו, הכניס את ידו מתחת למכנסיו ולתחתוניו של ק' נגע באיבר מינו ומישש אותו, וכל זאת שלא בהסכמתו החופשית ולשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. כאשר באחד מהמקרים המתוארים לעיל, הנאשם גם מישש וליטף את ישבנו של ק' מתחת לתחתוניו.

במקרה האחרון שהתרחש בחורף 2011 או במועד סמוך לכך, הנאשם אמר לק': "בוא, אני אאנוס אותך".

11. במקרים המתוארים לעיל, תוך כדי מעשיו של הנאשם, ק' ביקש מהנאשם שיפסיק, או אמר לנאשם שהוא רוצה ללכת הביתה.

12. מכאן מואשם הנאשם בכך שביצע בק', קטין אשר טרם מלאו לו שש עשרה שנים מעשים מגונים - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק.

אישום שלישי:

13. נ' הוא קטין יליד 1998

במספר הזדמנויות, במועדים אשר אינם ידועים במדויק למאשימה, בדירה, נהג הנאשם ללטף את נ' בזרועות, בכתף מתחת לשרוול חולצתו. הנאשם ליטף את נ' בבטנו ובגבו בתנועות סיבוביות, מתחת לחולצה, ליטף את נ' ברכיו, ונשק לו על צוואר.

14. מכאן מואשם הנאשם בכך שביצע בנ', קטין אשר טרם מלאו לו שש עשרה שנים, מעשים מגונים - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק.

אישום רביעי:

15. ח' הוא קטין יליד 1996.

במועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, בדירה, באפריל 2011 או בסמוך לכך, בזמן שח' ישב וצפה בטלוויזיה והנאשם ישב לצידו, הנאשם ליטף את רגלו של ח'.

16. הנאשם החל לקרב את ידו לעבר איבר מין של ח'. במטרה לגעת באיבר המין. ח' קם מיד ממקומו ובכך מנע מהנאשם להמשיך את מעשיו.

17. מכאן מואשם הנאשם בכך שביצע בח', קטין שטרם מלאו לו שש עשרה שנים מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק, וכן ניסיון למעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 25 + 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק.

אישום חמישי:

18. ד' הוא קטין יליד 1994

במספר הזדמנויות, במועדים אשר אינם ידועים במדויק למאשימה, במהלך שנת 2010 ועד למחצית הראשונה של שנת 2011 או בסמוך לכך, בדירה, בעת שד' ישב וצפה בטלוויזיה, נהג הנאשם לעסות את גבו של ד'.

19. באחת הפעמים, לאחר שהנאשם עיסה את גבו של ד' הנאשם החל ללטף את רגליו, וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. הנאשם החל לקרב את ידו לעבר איבר מינו של ד', במטרה לגעת באיבר המין. ד' אמר לנאשם: "**די, מספיק, מה יש לך?**" וקם ממקומו, ובכך מנע מהנאשם להמשיך לבצע את מעשיו.

20. מכאן מואשם הנאשם בכך שביצע בד' מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק וניסיון למעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 25 + 348(ג) לחוק.

אישום שישי:

21. א' הוא קטין יליד 1993

במועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, בחודש מרץ 2011 או במועד סמוך לכך, בדירה, בעת שהוא ישב וצפה בסרט והנאשם ישב לצדו, הנאשם הושיט את ידו והחל ללטף את רגלו של א' וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. תוך כדי מעשיו, הנאשם קירב את ידו לעבר איבר מינו של א' במטרה לגעת באיבר המין. א' הסיט את ידו של הנאשם וקם מיד ממקומו, ובכך מנע מהנאשם להמשיך את מעשיו.

22. מכאן מואשם הנאשם כי ביצע בא' מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק וכן ניסה לבצע בו מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 25 + 348(ב) לחוק.

תשובת הנאשם לכתב האישום

הנאשם אישר כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגורר בעיר בדרום הארץ בשתי הדירות המדוברות. הנאשם הודה כי הקטינים וביניהם המתלוננים היו מגיעים לביתו, אך לטענתו היו מגיעים בכדי להימצא בחברתו של הקטין מ' בנה של שכנתו של הנאשם עמה היה ביחסי חברות, ולבקשתה נהג לארח את מ' בביתו כדי לעזור לו בלימודיו ולהעביר את זמנו עד לחזרתה של אמו הביתה. הנאשם ציין, כי כל משחקי המחשב כולל הסוני פלייסטיישן שהיו בדירתו, היו של מ' והוא הביאם לביתו של הנאשם מידי פעם שכן היה בן בית בביתו.

הנאשם כפר בעובדות האישום הראשון, למעט העובדה שייתכן והביא למתלונן דנ' את המחשב, דבר שהיה נוהג לעשות כבשגרה; כפר בעובדות האישום השני, למעט העובדה שהושיב פעם אחת את המתלונן ק' על כתפיו כפי שהיה נוהג לעשות עם מ' ועם ילדיו; כפר במיוחס לו באישום השלישי; כפר בעובדות המתוארות באישום הרביעי פרט לכך שהמתלונן ח' נהג לצפות עם הנאשם בתוכניות שעניינו אותו כמו סרטי תעודה ופעולה, וכפר בעובדות האישומים החמישי והשישי.

חשיפת האירועים והתלונה

המתלוננים וילדים נוספים נהגו לפקוד את דירתו של הנאשם במשך תקופה ארוכה באין מפריע, אם כי מעת לעת התעוררו חשדות ותמיהות מצד בני משפחותיהם של הילדים.

תחילת הפרשה והעלאת האשמה על פגיעה מינית כנגד הנאשם הייתה כאשר המתלונן דנ' סיפר לבני משפחתו על כך שהנאשם נגע בו באופן מיני. לאחר שהנאשם פנה אל אמו של דנ' בטרוניה לאחר שגילה כי דנ' זרק אבנים על חלון ביתו, הסביר דנ' את הסיבה לזריקת האבנים על בית הנאשם באותה פגיעה מינית בו על ידי הנאשם. לאחר שדנ' סיפר את הדברים, פנה אחיו של דנ' - מא', בליווי המתלונן א', אל ביתו של הנאשם לצורך בירור העניין, כאשר הנאשם בכה והכחיש בפניו את המעשים. יצוין כי לא הוגשה תלונה על ידם למשטרה לאחר אותה שיחה.

לאחר שדנ' סיפר על כך שנפגע מן הנאשם, הדבר עורר הדים בשכונה והוביל לחשיפת דברים דומים על ידי ילדים נוספים בפני חבריהם. כמו כן אחיו של דנ' - מא' אמר לילדים האחרים בשכונה, זאת לאחר שיחתו עם הנאשם, שלא יכנסו יותר לביתו, ומאז פסקו הביקורים בבית הנאשם. בהמשך פנה הנאשם לאמו של דנ' ולבני משפחה נוספים וציין, כי הוא חושש מהתלונה ומהפגיעה בו וביקש שלא יתלוננו. אמו של דנ' הרגיעה את הנאשם וציינה בפניו, כי הם לא מתכוונים להגיש כל תלונה.

במקביל, התעורר חשד אצל אמו של נ' לאחר שזה חזר הביתה עם גיטרה ללא מיתרים, אותה נתן לו הנאשם במתנה, וסיפר לה כי הנאשם נתן לו אותה. עם זאת סירב להגיד לה מי נתן לו סך של 150 ₪ עבור תיקון הגיטרה, ורק לאחר שלחצה עליו סיפר לה, כי הנאשם הוא זה שנתן לו את הכסף. אז היא פנתה לברר על הנאשם בקיוסק השכונתי, הלכה לברר את העניין עם הנאשם בעצמו, ואף אסרה על נ' לבקר בביתו של הנאשם.

גם אחותו של דנ' אשר פגשה את הנאשם במקרה בים עם דנ' וילדים נוספים, מחתה על כך שהנאשם לוקח ילדים זרים לים, ואמרה זאת בכעס לנאשם.

אף אצל אמו של ק' התעורר חשד דומה: "**אני ידעתי שהוא הולך לבית הנאשם, אבל לא ידעתי בן כמה הנאשם. אבל כשידעתי בן כמה הוא נדלקה הנורה האדומה. אחרי שבאתי לבית של הנאשם וראיתי מי הוא ובן כמה הוא, בטח שאמרתי לו שלא ילך לשם. אפילו בכיתי באותו יום**" (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 93, ש' 21-23). אמו של ק' אף ציינה כי שכנה אשר גרה בבניין של הנאשם אמרה לה "**עד שלא תזמינו משטרה, זה לא יגמר**" (שם, עמ' 94, ש' 18-19).

למרות האמור, כל אלו לא הובילו לפתיחת חקירה משטרתית, אלא זו החלה לאחר שהתקבלה ידיעה מודיעינית במשטרה באשר לפגיעה מינית במתלונן נ', כאשר זהות מוסר הידיעה לא נחשפה. נ' נשלח לחוקרת ילדים ובמסגרת חקירתו עלו שמות של ילדים נוספים אשר גם לגביהם התעורר חשד כי הם נפגעו מינית על ידי הנאשם והמשטרה החלה לאתר את הילדים ולחוקרם (עדות רס"מ אשר ממן, פרו' מיום 20.12.2011, עמ' 8).

סקירת ראיות התביעה

המדובר בתיק בו ישנם שישה מתלוננים קטינים כאשר נגבו בתיק עדויות מקטינים נוספים. קטינים אלו הזכירו בעדותם קטינים נוספים מעבר לאלו שנחקרו, כאשר כל אותם קטינים, חבריהם ובני משפחותיהם מצוינים בהכרעת הדין בראשי תיבות בלבד שכן המדובר בקטינים אשר פרטיהם חסויים על פי דין ועל כן יש להימנע מציון כל פרט שעלול להביא לזיהויים.

לאור האמור אף בציטוטים מתוך חקירות הילדים ומתוך הפרוטוקול, הוחלפו שמות הקטינים או בני משפחותיהם שהוזכרו באותו ציטוט, בראשי תיבות והכל על מנת למנוע זיהוי הקטינים.

לאור האמור ועל מנת להקל על קריאת הכרעת הדין והבנתה, נערכה טבלה המובאת להלן ובה שויך כל מתלונן לאישום הנוגע לו, וכן צוינו בראשי תיבות שמות קטינים ועדים נוספים הנוגעים לאותו האישום.

האישום	המתלונן	העבירות המיוחסות לנאשם	עדויות הנוגעות לאישום
<u>אישום ראשון</u>	דב' (יליד.2000) ת/10- טופס עדות ת/10א- תמליל ת/10ב - דיסקים עדותו נמסרה על ידי חוקרת ילדים פרו' מיום 29.10.12 ו- 12.11.12	<u>מעשה מגונה</u> - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + 345(ב)(1). <u>מעשה סדום</u> - לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1) ובנסיבות סעיף 350.	ב' - אמו של המתלונן. מא' - אחיו של המתלונן. ד' - המתלונן באישום החמישיאחיו של מתלונן זה. ל' - חברו של המתלונן.
<u>אישום שני</u>	ק' (יליד.2001) ת/11- טופס עדות ת/11א- תמליל ת/11ב - דיסקים עדותו נמסרה על ידי חוקרת ילדים פרו' מיום 29.10.12 ו- 12.11.12	<u>מעשה מגונה</u> - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + 345(ב)(1).	י' - אמו של המתלונן.
<u>אישום שלישי</u>	ב' (יליד.1998) ת/12- טופס עדות ת/12א- תמליל ת/12ב - דיסקים עדותו נמסרה על ידי חוקרת ילדים פרו' מיום 29.10.12 ו- 12.11.12	<u>מעשה מגונה</u> - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + 345(ב)(1).	ענ' - אמו של המתלונן. מ' - דודתו של המתלונן. ג' - אחות המתלונן. ר' - אחיו של המתלונן.
<u>אישום רביעי</u>	ח' (יליד.1996) העיד ביום 3.9.2012 אמרתי במשטרה - נ/4.	<u>מעשה מגונה</u> - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + 345(ב)(1). <u>ניסיון למעשה מגונה</u> - עבירה לפי סעיף 25 + 348(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) + 345(ב)(1).	ע' - אחיו של המתלונן.
<u>אישום חמישי</u>	ז' (יליד.1997) (בכתב האישום צוין 94) העיד ביום 22.2.2012 ו- 13.5.2012. אמרתי במשטרה - נ/2	<u>מעשה מגונה</u> - עבירה לפי סעיף 348(ג). <u>ניסיון למעשה מגונה</u> - עבירה לפי סעיף 25 + 348(ג).	אחיו של המתלונן דנ'
<u>אישום שישי</u>	א' (יליד.1993) העיד ביום 1.5.2012 אמרתי במשטרה - ת/7א-ב.	<u>מעשה מגונה</u> - עבירה לפי סעיף 348(ג). <u>ניסיון למעשה מגונה</u> - עבירה לפי סעיף 25 + 348(ג).	רו' - אחיו של המתלונן.

אישום ראשון - דנ'

עדות המתלונן דנ' בפני חוקרת הילדים.

דנ' יליד 2000, בן 11 בעת מתן עדותו, שנגבתה על ידי חוקרת ילדים מחוץ לכותלי בית המשפט.

דנ' נחקר ביום 25.5.2011. החקירה הוקלטה ותומללה (דיסק העדות ת/10ב, תמליל העדות ת/10א, טופס עדות הילד ובו הערכת המהימנות ת/10).

דנ' סיפר, כי הכיר את הנאשם דרך שני חבריו- מ' ור' (ת/10א, עמ' 10, חקירה 1, ש' 21-26, חקירה 2).

מעדותו של דנ' בפני חוקרת הילדים עולה, כי במספר הזדמנויות הנאשם ליטף אותו בגופו, נגע באיבר מינו ומישש אותו. במקרה נוסף הכניס הנאשם את איבר מינו של המתלונן לפיו.

דנ' סיפר על אירועים מתמשכים ועל דפוס פעולה קבוע שחזר על עצמו על ידי הנאשם: **"תמיד היה נוגע לי כאן (מלטף את הירך). הייתי שואל אותו: " מה אתה עושה?" אומר לי זה משז', עד שבסוף היה נוגע לי"** (ת/10א, חקירה 1, עמ' 7, ש' 1-3).

בתוך כך, דנ' דיווח על מספר אירועים מובחנים בזמן ובמקום. הוא סיפר, כי הנאשם ביצע בו מעשים מגונים ובאחד המקרים הכניס את איבר מינו של המתלונן לפיו.

תחילה סיפר דנ' על הפעם האחרונה שבה התרחשו המעשים, כאשר הוא הלך לביתו של הנאשם בשעת לילה. בבית היו הנאשם ומ' ששיחק במחשב ולאחר שדנ' ביקש לשחק במחשב, נתן לו מ' לשחק והלך מביתו של הנאשם, ואז נשאר לבד עם הנאשם. הנאשם הרים אותו והושיב אותו על רגליו, ליד המחשב, ליטף את הירך שלו ושיחק באיבר מינו. הוא סיפר כי הנאשם אמר לו שזה מסאג', ליטף את ירכיו ומשם הגיע לאיבר מינו ומישש אותו (ת/10א, חקירה 1, עמ' 9, ש' 9-34, עמ' 10, ש' 5-1). לשאלת החוקרת, תיאר דנ' כיצד הנאשם נגע בו: **"כאילו הוא הכניס את היד לכאן, לכאן (מדגים: מצמיד יד לבטן ומחליק אותה כלפי מטה) ולפעמים היה מכניס דרך ככה... (מדגים: מכניס את היד דרך שרוול המכנסיים הקצרים, מכיוון הברך כלפי מעלה)"** (עמ' 14, חקירה 1, ש' 13-17). דנ' סיפר כי בזמן המעשה הנאשם אמר לו **"תן לי קצת, לשחק"** (ת/10א, חקירה 1, עמ' 10, ש' 10) ומרוב שהוא פחד אמר לו **"מה אכפת לי"** (שם, ש' 12). בשלב מסוים אמר לנאשם להפסיק והזיז את ידו (ת/10א, חקירה 1, עמ' 9, ש' 15). לאחר מכן המשיך לשחק במחשב וכשסיים הלך לביתו. הוא לא ידע לומר מתי בדיוק זה היה, אך ציין כי זה היה בלילה.

דנ' ציין עוד, כי לפעמים הנאשם היה מחבק אותו ומנשק אותו בראש או בלחי - **"איך שהייתי בא הוא היה מרים אותי, מחבק אותי, אחרי זה היה מנשק אותי בראש, ולפעמים בלחי"** (ת/10א, חקירה 1, עמ' 11, ש' 15-16).

בתיאור המקרה התייחס דנ' לתחושותיו כאשר חזר מספר פעמים על כך שחש פחד - **"... פחדתי שאם הייתי עושה עם זה משהו, אז היה מוציא עלי איזה משהו מרביץ לי לא יודע"** (ת/10א, חקירה 1, עמ' 10, ש' 7-8). ועוד הוסיף: **"כאילו שאם אני לא מסכים לו, אז פחדתי אולי יעשה לי איזה משהו..."** (ת/10א, חקירה 1, עמ' 10, ש' 16-17). לאחר אותו מקרה ציין: **"אה... שהלכתי ל... כאילו הלכתי, ראיתי, ישבתי על הספסל. ואז תמיד, התחלתי לשמור את זה, לשמור, לשמור. עד שבסוף נרגעתי, והלכתי הביתה"** (ת/10א, חקירה 1, עמ' 7, ש' 14-16).

לאחר אותו מקרה סיפר דנ', כי זרק אבן על חלון ביתו של הנאשם. כאשר אחיו שאל אותו מדוע הוא זרק אבנים השיב: **"אמרתי לו בגלל שהוא נגע לי"** (ת/10א, חקירה 1, עמ' 8, ש' 17-18).

בהמשך חקירתו התבקש דנ' לספר על הפעם הראשונה בה נגע בו הנאשם. הוא ציין כי המעשים החלו עוד בביתו הקודם של הנאשם, בסלון, בשעות הצהריים, (ת/10א, חקירה 1, עמ' 11, ש' 27; עמ' 14, ש' 3-10). הוא סיפר כי זה

קרה בזמן שצפה עם הנאשם בסרט בטלוויזיה. הנאשם ליטף את ירכיו, עד שהיה מכניס את היד לתוך בגדיו ונוגע באיבר מינו, ממשש אותו ומשחק בו (ת/א, חקירה 1, עמ' 12, ש' 1-2; עמ' 13 ש' 7-32). כאשר נשאל כיצד עשה זאת הנאשם, הדגים דנ' תנועת ליטוף הירך באצבעות ותנועות שפשוף מעלה ומטה כשהיד מאוגרפת (שם, עמ' 13, ש' 10-11). תוך כדי המעשה אמר הנאשם לדנ' "מה? לא כסף לך?" והוא השיב ש"לא". כאשר נשאל אם אמר לנאשם משהו בזמן שזה קרה ענה שלא אמר כלום וששתק (ת/א, חקירה 1, עמ' 14, ש' 13-17).

דנ' סיפר עוד כי: "הייתי אדום ורעדתי" (ת/א, חקירה 1, עמ' 13, ש' 27-28).

מקרה נוסף ארע במשרדו של הנאשם ביום שבת בבוקר לאחר שהוא ביקש מהנאשם להתלוות אליו. לדבריו, הנאשם עשה כמה דברים במשרד ודנ' ישב על השידה. הוא סיפר כי הנאשם ישב על כיסא והתחיל לגעת בו: "שיחק בשוק, עשה מסז" ולאחר מכן נגע באיבר מינו (ת/א, עמ' 17, ש' 1-3), כאשר הוא הכניס את ידו דרך חגורת המכנסיים. הוא הדגים תנועת שפשוף מעלה מטה בכף יד מאוגרפת וסיפר כי לאחר מכן הזיז לנאשם את היד ואמר לו די. בנסיעה חזרה הביתה ברכבו של הנאשם סיפר דנ' כי הנאשם שיחק ברגלו והדגים ליטוף של השוק באצבעות. עוד העיד דנ' כי כאשר נכנס להתקלח, הוריד את מכנסיו ושמע רעש כלשהו והבחין במטבע של חמישה שקלים. לדבריו, חשב לעצמו שבטח הנאשם הוא ששם את הכסף בכיסו, והסביר כי זה היה: "בגלל שהוא עשה לי" (ת/א, חקירה 1, עמ' 16, ש' 10).

מקרה נוסף עליו דיבר דנ' היה אודות המין האוראלי אשר ביצע בו הנאשם. דנ' סיפר שבאותו יום הוא הגיע לביתו של הנאשם וראה שם את חבריו ח' ו-מ' משחקים במחשב. הוא ניגש להגיד שלום לנאשם, התיישב לידו והם ראו סרט. הנאשם החל לגעת בו והוא קם ועבר לשבת במקום אחר. הנאשם בא אחריו והתקרב אליו והחל לגעת בו - "הוא שם לי את היד ושיחק לי [...] ואז הוא אמר: 'אפשר להכניס את הפה לתוך הזה...' אמרתי 'לא, לא, לא', הוא שכנע אותי, אחרי זה פחדתי ואז הוא הכניס לי [...] אמר לי: 'נו בקשה' כלומר ביקש ממני, אמרתי לו אה... שתקתי, אחרי זה הוא אמר לי, אחרי זה הוא הכניס את הפה שלו לתוך הזה שלי [...] לתוך הפין" (ת/א, חקירה 2, עמ' 2 ש' 8-16). עוד ציין כי "היה לו בפה ריח של קפה" (ת/א, חקירה 2, עמ' 5 ש' 13-15). הוא סיפר ששמע רעשים וזה היה החבר שלו ח' שבא לסלון, אז הוא נתן לנאשם מכה במצח וראשו של הנאשם עף לאחור והוא חזר לשבת ולראות טלוויזיה יחד עם ח' שהצטרף אליו לראות את הסרט. הוא לא חושב שח' ראה משהו.

לאחר מכן ביקש מהנאשם לשחק במחשב הנייד שלו והנאשם אמר לו שהוא יכול לקחת את המחשב הנייד הביתה ולהחזיר לו אותו בשבת (ת/א, חקירה 2, עמ' 19, ש' 1-2). דנ' אף ידע לספר כי המקרה ארע ביום שישי בצהריים בין השעות אחת לשתיים וחצי בשנת 2010, חודש ראשון או שני (ת/א, חקירה 2, עמ' 5, ש' 31 עד עמ' 6 ש' 2).

באשר לתחושותיו בעקבות המקרה סיפר דנ': "אה.. אמרתי בלב, אה... עכשיו הוא יעשה את זה אני לא אתן לו. אה... התחלתי לדבר עם עצמי בלב. עד שבסוף הוא בא, ישב לידי, הייתי רועד אדום כרגיל, אחרי זה... שיחק לי פה בפעם השנייה אני העפתי לו, הפעם השלישית אמרתי (לא ברור) עכשיו הוא, בטח הוא יעשה איזה משהו, אז פחדתי ואז הוא עשה לי [...] והכניס את הפה שלו לתוך הפין" (ת/א, חקירה 2, עמ' 3 ש' 20-25). כאשר נשאל מה הרגיש כאשר הנאשם הכניס את פיו, ענה: "לחץ ופחד. פחדתי אם מישהו יבוא ויראה" (שם, עמ' 5 ש' 16-17).

התרשמות חוקרת הילדים

חוקרת הילדים מציינת בדו"ח שערכה (ת/10), כי דנ' הינו ילד כבן 11, נראה כפי גילו, הופעתו נקייה ומסודרת ושפתו תואמת לגילו. הוא נכנס לחדר החקירה ברצון בליווי של יועצת בית הספר ושיתף פעולה בחלק המקדים ובחלק המהותי וכי היא התרשמה שהוא מבין את סיטואציית החקירה ומשמעותה.

החוקרת התרשמה, כי דנ' סיפר את אשר חווה. הוא התייחס בעדותו לאירועים מתמשכים בהם ניכר דפוס הפעולה של הנאשם. הוא אף תיאר מספר אירועים מובחנים מבחינת מקום ומועד התרחשותם (במשרד, בביתו החדש של הנאשם ובביתו הישן).

חוקרת הילדים ציינה, כי האופן בו תיאר דנ' בפניה את האירועים מעיד שחווה אותם. כך, כאשר התייחס לתכנים מיניים (הכנסת איבר מינו של המתלונן לפיו של הנאשם, מסאז' ברגל, שיחק בפין, נגיעות בגוף וכו') הדגים והצביע על מקומות בגופו. עוד ציינה כי הקטין תיאר את הריח אשר נדף מפיו של הנאשם - **"היה לו ריח בפה של קפה"**. דנ' התייחס אף לתחושות ולרגשות אשר ליוו אותו במהלך אותם מעשים - **"שתקתי, רעדתי.. הייתי אדום"**.

דנ' פירט את האופן בו ביצע בו הנאשם את אותם תכנים מיניים וגם תיאר אינטראקציות מילוליות ופיזיות במהלכם, למשל **"הוא שאל אותי אם זה כיף, אמרתי לו לא"**. הוא התייחס אף לפעם מיוחדת בה ניסה להתנגד למעשיו של הנאשם ונתן לו אגרוף, כאשר הוא מתאר את תגובתו של הנאשם - **"שיחק שלא קרה כלום וראה טלוויזיה"** (ת/10א, חקירה 2, עמ' 2, ש' 21). דנ' הצביע על זהות ברורה של הנאשם ואף שמות של קטינים ספציפיים שהיו נוהגים להגיע אל ביתו של הנאשם.

עוד הסבירה חוקרת הילדים, כי תיאור המעשים של הנאשם כעולה מעדות דנ' מתאים לדינאמיקה של פוגע: השאלת המחשב הנייד ונתינת הכסף - 5 ₪.

חוקרת הילדים אסרה על עדותו של הקטין בבית המשפט, מהנימוק של היעדר תמיכה הורית, אשר הכרחית לסיטואציה המשפטית.

עדות חוקרת הילדים בבית המשפט

בעדותה הסבירה חוקרת הילדים באופן כללי כיצד מתנהלת חקירת ילדים. היא ציינה, כי היא מנהלת את החקירה בהתאם למדריך, על פיו פועלים חוקרי הילדים, כאשר השאלות מותאמות לגילו של הילד תוך שהיא מתבססת על ספרות בנושא. באופן כללי ציינה, כי לא זיהתה תכנים מושאלים מהאחד לשני בין שלושת הילדים שחקרה (דנ', ק' ונ'), וכי להערכתה הם נפגעו מן הנאשם. היא ציינה, כי הם ידעו במה מדובר ולמרות שכל ילד דיבר גם על ילד אחר שהיה בבית, לכל ילד היה תוכן ספציפי שייחודי לו, שהוא לא השאיל מאף אחד אחר (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 152).

באשר לחקירתו של דנ' הסבירה את מסקנתה והתרשמותה, כי דנ' סיפר אודות דברים אשר חווה, וכי הוא לא היה מסוגל לספר את אשר חווה אילולא כך היה: **"אני רוצה להפנות את בית המשפט לכך שהילד הזה חווה חוויה שהוא לא מסוגל לספר אם הוא לא חווה אותה.... הילד מספר, בפעם הראשונה, מתבקש לספר על הפעם הראשונה ומספר שהוא היה בבית שלו, בסלון והוא הכניס את היד לתוך הפין, שיחק לו והוא אמר "אמרתי בלב, מה אני אעשה?". אני מתרשמת שמדובר בילד שלא כ"כ מבין מה קורה פה ואז יש איזה משהו הדרגתי בהבנה שלו, שמשהו הולך לקרות"** (פרו' מיום 29.10.12, עמ' 140, ש' 19-9).

חוקרת הילדים הסבירה, כי ישנם מספר פרמטרים המעידים על כך שדנ' מספר את מה שחווה: ניתן לראות תהליך של

הדליית זיכרון בצורה ספונטאנית כאשר העדות ניתנת במלל חופשי; דנ' מספר על אירועים מובחנים מבחינת המועד והמיקום (פרו' מיום 12.11.2012, עמ' 110); גם ההדרגתיות שבחשיפת הסיפור יש בה כדי ללמד על אמיתותו, כך דנ' מספר לאמו כי הנאשם רק נגע ולחוקרת הילדים הוא מספר כי הנאשם ביצע בו מין אוראלי (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 152, ש' 16-18). עוד הוסיפה החוקרת: **"...הילד מספר על זה שהוא שיחק איתו עם הידיים ותמיד שמרתי את זה, ותמיד שהוא היה עושה משהו, תמיד נזכרתי בזה, זה היכולת לשמור סוד, ילד שלא חווה את זה לא יכול לומר דברים כאלה ייחודיים, למשל הילד מדבר על אינטראקציות מילוליות בינו לבין הנאשם, הוא לא יכול להמציא את זה. במקרה הזה זה גם וגם וגם מבחינת הפרמטרים שמצאתי. אלה תחושות רגשיות, סנסוריות, ציטוטים, אינטראקציות מילוליות ופיזיות, אלה תכונות שלי עם עצמי, קשה מאד להניח שהילד ממציא"** (פרו' מיום 29.10.12, עמ' 147, ש' 8-14).

חוקרת הילדים ציינה, כי דנ' אף מתאר כי חש שיתוק, דבר אשר מאוד אופייני לדינאמיקה של הפגיעה (פרו' מיום 12.11.2012, עמ' 110 - 111). העובדה שדנ' לא חשף את האירוע מתאימה אף היא לדינאמיקה של הפגיעה, על רקע רגשות האשם שחש לאחר שהנאשם נתן לו את המחשב במתנה (שם, בעמ' 113).

ביחס לכך שדנ' לא ציין בחלק מן המקרים זמן מדויק הסבירה, כי כחוקרת ילדים, היא לא מצפה שהילד ידע להצביע על זמן מדויק, אלא על המקום בו התרחש אותו אירוע כאשר מבחינת המועד בו הוא התרחש, מדובר באירועים מתמשכים ולכן היא לא מצפה לקבל מועד ספציפי למרות שדנ' ידע לומר בערך מתי האירועים התרחשו.

עדויות נוספות בעניינו של דנ'

בנוסף העידה אמו של דנ' באשר לנסיבות חשיפת האירוע על ידי דנ' ושיחותיה עם הנאשם בהקשר זה (פרו' מיום 22.12.11 עמ' 15-241 פרו' מיום 5.2.12 עמ' 31-36). כן העיד אחיו הגדול של דנ' - מא' אשר סיפר אודות חשיפתו של דנ' ועל שיחתו עם הנאשם בעניין זה אשר הגיעה בעקבותיה (פרו' מיום 5.2.12 עמ' 36-42).

אישום שני - ק'

עדויות של ק' בפני חוקרת הילדים.

ק' יליד 2001, בן 9 וחצי בעת מתן עדותו, שנגבתה על ידי חוקרת ילדים מחוץ לכותלי בית המשפט.

ק' נחקר ביום 29.5.2011. החקירה הוקלטה ותומללה (דיסק העדות ת/11ב, תמליל העדות ת/11א, טופס עדות הילד ובו הערכת המהימנות ת/11).

ק' סיפר, כי הוא וחבריו היו הולכים אל ביתו של הנאשם לשחק במשחקים ובפלייסטיישן (ת/11א, עמ' 5 ש' 9-6) ופעם כשהיה בביתו של הנאשם בחדר עם המחשב ושיחק, הנאשם: **"הרים אותי וכזה מישש לי במקום הגס. לא רוצה להגיד אותו"** (ת/11א, עמ' 7 ש' 22) מתחת לבגדים (ת/11א, עמ' 9, ש' 16-18). כאשר נשאל למה התכוון כשאמר **"מקום גס"** ענה **"לבלבול"**. הוא ציין שזה קרה **"יותר מפעם אחת. חמש פעמים אולי יותר"** (ת/11א, עמ' 8 ש' 14-16). ק' העיד ש**"...לא ממש אמרתי לו טל תפסיק לעשות את זה. אמרתי לו.."** **"אמרתי את זה בלב איזה חוצפן ה-טל הזה, למה הוא עושה את זה"** (ת/11א, עמ' 8, ש' 25-27). באשר לתחושותיו סיפר **"הרגשתי שזה לא כיף וזהו"** (עמ' 9, ש' 22). לאחר מכן הוא ביקש מהנאשם שיריד אותו והנאשם ביקש ממנו להישאר. כאשר ק' אמר לו שהוא רוצה ללכת אמר לו הנאשם **"טוב בסדר, אם אתה יכול אחרי זה תחזור"** (שם, עמ' 10, ש' 1-2).

ק' סיפר, כי מעשים אלו של הנאשם חזרו על עצמם: "מהפעם הראשונה ועד הפעם האחרונה הוא עשה לי כמו בפעם הראשונה, אותו דבר כולם. הייתי במחשב ואז הוא הרים אותי עד הדלת ואז הוא מישש לי. ככה זה היה בכל הפעמים" (עמ' 10, ש' 20-24). ק' ציין שהנאשם אף היה אומר דברים גסים כמו "בוא אני אאנוס אותך" (ת/א, עמ' 10, ש' 32).

עוד סיפר ק' כי הנאשם "מישש לי גם בתחת... הוא הכניס ככה את היד כאן (מראה) ובמקום למשש כאן הוא מישש בתחת... הוא עשה לי את זה אותו דבר רק במקום למשש בבולבול הוא מישש בתחת" (ת/א, עמ' 11 ש' 23, 27-28, 30-31).

ק' סיפר, שבפעם לפני האחרונה שביקר בביתו של הנאשם, הוא שיחק במחשב לבד כשלא היה אף אחד וכאשר רצה ללכת הנאשם הרים אותו על הכתפיים עד לדלת הבית, ובדרך מישש לו מתחת לתחתונים. אל הבית הגיע אז דנ', ולפני שנכנס לדירה ראה אותו ואת הנאשם דרך החלון, בזמן שהנאשם מישש לו. בתגובה אמר להם דנ' "צוות חרמנים" ובהמשך סיפר לחברים בשכונה כי הנאשם מישש לק' (ת/א בעמ' 15, ש' 11 ואילך עד עמ' 17, ש' 6).

ק' סיפר, כי לאחר שאמו גילתה שהוא הולך אל הנאשם, היא רבה עם הנאשם ואמרה לו שהיא לא תיתן שהוא ייכנס אליו יותר. עוד העיד, כי סיפרו לו שהוא רצה לאנוס איזה ילד (ח') ומאז אף אחד לא הולך אל הנאשם שכן יש חוק בשכונה שמי הולך אליו מקבל מכות (ת/א, עמ' 6).

התרשמות חוקרת הילדים.

חוקרת הילדים ציינה בטופס עדות הילד (ת/א, 11), כי ק' הוא ילד בן 10 וחמישה חודשים לערך. הוא נראה כפי גילו, הופעתו מסודרת ונקייה ושפתו תואמת לגילו.

ק' סיפר על כך שהנאשם נהג להרים אותו ולמשש תוך כדי באיבר מינו ובישבן וכי זה קרה מספר פעמים. הוא תיאר מקרה ספציפי כאשר הנאשם "מישש לו" ודנ' צפה מהחלון ואף ציטט את דבריו של דנ' בעקבות מה שראה מהחלון וקרא לו ולנאשם - "צוות חרמנים", מה שמחזק את ההערכה כי הילד מדווח על אירוע אותו חווה.

באשר ליתר האירועים ק' דיווח על תוכן באופן גנרי כאשר הקטין התקשה לדווח על אירועים מובחנים וספציפיים על פני רצף, אלא ציין שבכל פעם קרה אותו דבר. האמור הקשה על קבלת תמונה ברורה של האירוע עצמו וכן הדינאמיקה שבו.

היא ציינה, כי הקטין דיווח על כך שנחשף לשמועות סביב התעסקות של החשוד עם ילדים בשכונה, וכי הוא שיתף פעולה בחלק המקדים ובחלק המהותי בחקירה התקשה במקצת לשתף פעולה, ככל הנראה מתוך מבוכה.

חוקרת הילדים אסרה את העדות של ק' בבית המשפט לאור קושי רגשי שהביע בעניין זה, ולאחר ששוחחה עם אמו אשר התנגדה לעדותו בבית המשפט וזאת למרות שק' ציין בחקירה כי הוא מוכן להעיד בבית המשפט, שכן היא אינה בטוחה שק' הבין את משמעות הדבר ובכלל התרשמה שלא מדובר בילד חזק (פרו' מיום 29.10.13, עמ' 138-139).

עדות חוקרת הילדים בבית המשפט

חוקרת הילדים הסבירה, כי ק' נתן דיווח גנרי, ככל הנראה, על רקע של אירועים מתמשכים, ולכן הוא התקשה לספר

אודות אירועים מובחנים שכן תוכן האירועים חזר על עצמו. היא סבורה, כי ייתכן שחווה אירועים מתמשכים אלו ואינה שוללת זאת. היא ציינה עוד, כי: **"ק' בחקירה מתלבט עם עצמו, הוא חושש שאמא שלו תדע מה שארע לו, החשיפה שלו הדרגתית, אין לו מוטיבציה לחשוף ולדווח, מצד אחד הוא מבליט את ההתנגדות, ומצד שני מבטא את הניסיון שלו להתמודד עם רגשות האשם"** (פרו' מיום 12.11.2012, עמ' 109, ש' 20-23).

באשר לאירוע בו דנ' היה מעורב, ק' סיפר על האירוע בצורה ספונטאנית מיוזמתו לאחר שכמעט הסתיימה החקירה, כאשר הוא מתאר את האירוע באופן מפורט ומציין שיש לו הוכחה כיוון שדנ' היה עד שלו, כך שיכלה להעריך מהימנות לגביו בצורה ברורה (שם, עמ' 116). מכאן ציינה חוקרת הילדים, כי לדעתה מדובר באירוע ייחודי כשהתוכן אינו מושאל מילדים אחרים ולכן יכלה להעריך כי ק' חווה זאת (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 148-149).

עדויות נוספות בעניינו של ק' .

עוד העידה אמו של ק', אשר סיפרה על חשדותיה ועל חשיפת הדברים על ידי בנה בפניה טרם שנקראה להעיד בבית המשפט, כאשר בנה אמר לה שהנאשם נגע בו באיבר המין (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 89-95).

אישום שלישי - נ'

עדויות של נ' בפני חוקרת הילדים

נ' יליד.1998, בן כ-12 וחצי בעת מתן עדותו, שנגבתה על ידי חוקרת ילדים.

נ' נחקר ביום 16.5.2011. החקירה הוקלטה ותומללה (דיסק העדות ת/12ב, תמליל העדות ת/12א, טופס עדות הילד ובו הערכת המהימנות ת/12).

נ' סיפר בעדותו, כי הכיר את הנאשם בחופש הגדול, כאשר חבריו שהו בביתו של הנאשם והוא היה קורא להם לבוא ולשחק כדורגל. באחת הפעמים שבהן קרא לחבריו, הזמין אותו הנאשם להיכנס אל ביתו. בפעם הראשונה נ' סרב ובפעם השנייה שהגיע לקרוא לחבריו, הזמין אותו הנאשם שוב להיכנס וגם חבריו אמרו לו להיכנס והוא נכנס לביתו של הנאשם לחדר שבו נמצא המחשב וכל הילדים היו שם. כך, התחיל ללכת אל הנאשם והתחבר אליו (ת/12א, עמ' 6).

ביחס למעשים שביצע בו הנאשם, סיפר נ': **"... הוא גם לי ניסה לעשות משהו. הוא כל הזמן היה נוגע לי בגוף, ועשה לי בועות כאלה בבטן, מנשק אותי בצוואר"** (ת/12א, עמ' 8, ש' 24-26). ובהמשך פירט: **"הוא היה נוגע לי בגוף כזה, את יודעת כמו שעושים 'פוו' בבטן? לילדים הקטנים? עשה לי את זה פעם. והיה מנשק אותי כל הזמן בצוואר בלחיים, וכל פעם ו... כאילו הזזתי אותו, כל הזמן מנסה להזיז אותו ו... גם מפחד שיקרה לי משהו, אם אני אגיד לו משהו"** (ת/12א, עמ' 8, ש' 28-31). נ' סיפר כי הנאשם נגע לו במקומות שונים בגוף, יותר מפעם אחת: **"ככה הוא כאילו עשה ככה וכאלה (מלטף את הזרוע והכתף בשרוול מופשל)... ככה (מפשיל שרוול ומשפשף את הזרוע והאמה) הביא לי ברגליים, ונגע לי בגב ובבטן"** (ת/12א, עמ' 18, ש' 2-7).

עוד סיפר כי: **"הוא נגע בי ו.. כאילו אני מתחמק ורואה סרט... כל הזמן להעביר כאילו לעשות תירוצים... רק נגע לי בגוף כמו שהראיתי לך מקודם ו... נישק לי בצוואר, והכל"** (עמ' 18, ש' 18-20, 23); **"אני רואה סרט והוא כל הזמן... ככה דברים כאלה (מלטף את הירך את הזרוע האמה הבטן) בידיים בגוף, בבטן בגב..."** (ת/12א, עמ' 20, ש' 4-5). נ' תיאר כיצד הנאשם נגע לו ברגליים: **"חזר על התנועה הלוך ושוב"** (עמ' 20, ש' 12).

וכיצד הנאשם נגע לו בבטן: "פשוט אה... הכניס את היד אה... ככה (מכניס את היד מתחת לחולצה בבטן) והתחיל לעשות ככה (מזיז את היד בתנועה סיבובית מתחת לחולצה על החזה והבטן)... כל הזמן אני ממציא תירוצים .. זזתי. כל הזמן אני זז" (עמ' 20, ש' 16-18). נ' סיפר עוד כי תוך כדי כך אמר לו הנאשם: "חמוד חמוד דברים כאלה". על כך שהנאשם נגע בגבו סיפר: "פשוט כאילו התקרב לידי, הכניס את היד לגב והתחיל לעשות את זה, כמו בבטן רק בגב" (עמ' 20, ש' 24-25).

על הפעם האחרונה שהנאשם נגע בו סיפר: "כאילו הזזתי, כאילו הזזתי לו את היד כזה, וכל הזמן אני אומר לאחי: 'תניד אה... מה אתה משחק?' כל הזמן אני מנסה להתחמק, אני מפחד שיקרה לי משהו, ידקור אותי או דברים כאלה. מאיפה אני יודע".

בנוסף סיפר נ', כי רצה ללמוד לנגן על גיטרה, וכאשר הנאשם שמע שהוא מחפש גיטרה הוא הציע לו לקחת גיטרה ישנה שהייתה בביתו ונתן לו 150 ₪ לצורך תיקונה (ת/א, עמ' 7, ש' 5-1). הוא הוסיף "אחרי שהבנתי מה שהוא עשה לדנ' וק' אז אמרתי הוא בטוח רוצה להתקרב אלי ולנסות לעשות לי את זה" (ת/א, עמ' 15, ש' 19-21).

התרשמות חוקרת הילדים

חוקרת הילדים ציינה בטופס שערכה (ת/12), כי נ' נראה כפי גילו, הופעתו נקיה ומסודרת ושפתו תואמת לגילו. הוא הגיע בליווייה של אמו, נכנס אל החדר מרצון, ושיתף פעולה הן בחלק המקדים והן בחלק המהותי.

נ' תיאר את האירועים באופן גנרי מבלי להתייחס לאירועים ספציפיים, דבר שהקשה עליה לקבל תמונה מדויקת. יחד עם זאת התרשמה, כי הוא מדווח על תכנים אותם חווה, כאשר בעדותו התייחס לנשיקה במקום ספציפי בצוואר ונגיעות בגב וברגלים. ככל הנראה הקושי שלו לספר על אירועים מובחנים וספציפיים נובע מכך שהיה מדובר בדפוס פעולה חוזר ואירועים מתמשכים.

חוקרת הילדים הוסיפה, כי בתיאוריו של נ' לא ניכרת מגמה של העצמה וזאת לאחר שלקחה בחשבון כי הוא נחשף לתכנים אחרים ושונים משני חבריו.

חוקרת הילדים אסרה על העדתו בבית המשפט, שכן לא היה ברור מהי עמדתו ביחס למתן עדות בבית המשפט והאם יזכה לתמיכה הורית באם יצטרך להעיד, וכי בשל גילו הצעיר הוא אינו מתאים לסיטואציה זו, תוך התחשבות בעמדת אמו אשר העידה על מצבו הנפשי הירוד ועל כך שהוא לא נמצא בהליך טיפולי (עמ' 137, ש' 16-18).

עדות חוקרת הילדים בבית המשפט

חוקרת הילדים מציינת בעדותה, כי העריכה מהימנות באופן חד משמעי לגבי אירוע אחד ייחודי שנוגע לנשיקה בצוואר. וכך ציינה בעדותה: "נ', בדיווח שלו, מתייחס לחשיפה של הרבה מאוד שמועות. כל האירועים שהוא סיפר, הערכתי מהימנות רק על אירוע אחד בגלל שיכול להיות שהוא השאיל תכנים. מצאתי אירוע שהיה ייחודי לו ולכן הערכתי מהימנות. איפה שהתקשיתי, לא הערכתי" (פרו' מיום 29.10.2012, 155).

חוקרת הילדים הדגישה, כי אינה שוללת שנ' חווה אירועים מיניים מתמשכים עם הנאשם "אני מעריכה מהימנות רק על אירוע אחד של נ', שנוגע לנשיקה בצוואר. יכול להיות שזה על רקע אירועים מתמשכים ויכול להיות שלא"

(שם, עמ' 156). היא ציינה עוד, כי נ' דיבר במלל חופשי, תוכן דבריו מבולבל ולא מובנה מה שמחזק את המסקנה שהוא לא הגיע מוכן לחקירה, הוא משתמש בתיאורים ייחודים למשל שנגע לו בבטן "כמו שעושים פו".

נ' מספר על הרגשות שלו, שהוא פחד שיקרה לו משהו וזה מחזק את הדינאמיקה של הפגיעה. הוא אומר כי כל הזמן ניסה להזיז את הנאשם, כאשר ההתנגדות הזו מבליטה את השיתוק של הפגיעה (שם, עמ' 156). הצורך שלו לספר אודות חבריו מובן, שכן יותר קל לו לספר על אחרים מאשר לחשוף את הפגיעה שהוא חווה.

חוקרת הילדים הטעימה, כי התרשמה מהיעדר מוטיבציה להפיל את הנאשם, כאשר נ' לא מנסה לייחס לנאשם תכנים שלא קרו ומספר על אירועים שהיו בביתו של הנאשם בהם לא קרה כלום. (שם, עמ' 136-137).

עדויות נוספות בעניינו של נ'

בעניינו של נ' העידה גם אמו ענ' (פרו' מיום 23.2.2012, עמ' 70-721 פרו' 13.5.12, עמ' 101-106) ודודתו מ' (פרו' מיום 22.2.12, עמ' 65-67; פרו' מיום 23.2.2012, עמ' 68-69), שתיהן סיפרו על כך שהתעורר באמו חשד, לאחר שהנאשם נתן לנ' גיטרה במתנה ואף נתן לו כסף. אז פנתה אמו של נ' לברר את העניין ואסרה על נ' להגיע לביתו. עוד העידה ג' אחותו של נ' באשר לכך שני' סיפר לה על כך שהנאשם נגע בו באופן מיני (פרו' מיום 13.5.12, עמ' 107-110). כן הוגשה עדותו של אחיו, ר' (ת/15א, ת/15ב).

אישום רביעי - ח' .

ח' היה בן 16 בעת מתן עדותו בבית המשפט. ח' סיפר בעדותו שהכיר את הנאשם דרך חברו מ' כאשר הנאשם היה שכן של מ' (כאשר התגורר בדירה הראשונה). הוא ציין שהיה הולך אל הנאשם יחד עם ילדים בשכונה בשעות הצהריים/ערב והם היו נשאים שם כמה שעות, משחקים במחשב וצופים בטלוויזיה. באחת הפעמים הוא ישב בסלון בביתו הראשון של הנאשם וראה טלוויזיה "**...פתאום אני רואה אותו שולח את היד, יד שמאל שלו, לתוך רגל ימין שלי ואחרי זה הוא מתחיל לעלות עם הליטופים ואחרי זה אני מזיז לו את היד ואחרי זה אני הולך למחשב, למי"** (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 112, ש' 13-16). ח' הסביר כי ידו של הנאשם הגיעה מעט ימינה מהמפשעה לכיוון איבר המין (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 113, ש' 9-10; עמ' 114, ש' 11). עוד ציין בחקירתו הנגדית, לאחר שנשאל באשר לפרטי לבוש, כי באותו מקרה לבש מכנסיים קצרים והנאשם הכניס את היד מתחת למכנסיים כמעט עד התחתונים (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 127 ו-128).

הוא אישר שאחיו, ע' וחברו א' (המתלונן באישום השישי) לחצו עליו לספר את האמת והוא סיפר אותה. כאשר נשאל ביחס לכך ששמע מאחרים על תלונות כנגד הנאשם ציין, כי לא ידע שד' ו-א' סיפרו שהנאשם עשה להם דברים דומים ושלל את הטענה כי מדובר בקנוניה נגד הנאשם (שם בעמ' 125-126).

אישום חמישי - ד' .

ד' הוא אחיו של דנ' ומא' - בעת מתן עדותו בבית המשפט היה בן 15. ד' סיפר, כי הכיר את הנאשם דרך מ' ונהג ללכת אל הנאשם כארבע פעמים בשבוע אחרי בית ספר, שם היו משחקים במחשב, בפוקר ובסוני פלייסטיישן של מ'.

בעדותו סיפר על כך שהיה מגיע לביתו של הנאשם יחד עם ילדים נוספים, כאשר בהמשך, בתקופה בה למד בפנימייה, היה מגיע בעיקר בחופשות. הנאשם היה עושה להם מסאג' ויום אחד כאשר צפה עם הנאשם בכדורגל עשה לו הנאשם

מסאג' בגב ובכתף וירד לאזור הבטן בירך ליד המפשעה. הוא סיפר, כי ישב על המיטה הנפתחת והנאשם מימינו בכורסא האדומה ואז: **"אני אומר שהוא היה עושה נעים כזה, באמצע טלויזיה, הוא היה עושה את זה תמיד, אבל יום אחד הוא התקרב לי לרגל, התקרב, התקרב והורדתי לו את היד. לשאלה מדוע הורדתי לו את היד, אני אומר שככה שלא ימשיך... שלא יגיע לאזור איבר המין, כי הוא ניסה להגיע".** עוד ציין הנאשם לא הכניס את היד מתחת למכנסיים (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 55, ש' 13-23; עמ' 56, ש' 7-8). הקטין סיפר, כי הוא מיד קם והלך לח' שהיה ליד המחשב ואמר לו **"בוא נלך"**, וכי אף אחד לא ראה מה הנאשם עשה לו. באותו הזמן ח' היה ליד המחשב אבל אי אפשר לראות משם (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 55, ש' 28). המקרה אירע בדירתו הקודמת של הנאשם, כאשר באותו הזמן הוא היה בבית ספר יסודי לפני שהלך ללמוד בפנימייה (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 56, ש' 12-13). הקטין אישר בעדותו, כי למרות מה שקרה גם לאחר אותו מקרה הוא המשיך להגיע אל ביתו של הנאשם (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 56, ש' 16).

אישום שישי - א'

א' הוא אחיו של ר' וחבר של מא'. בעת מתן עדותו בבית המשפט היה כבן 19.

א' סיפר בעדותו כי: **"...ישבתי אצלו יום אחד, אני ישבתי על ספה של שלושה מושבים והוא ישב משמאלי. ישבנו על הספה וראינו טלויזיה. הוא לקח את היד שלו והתחיל ללטף לי את הרגל. (העד מצביע על החלק העליון של ירך שמאל) וניסה לגעת לי בזין".** א' סיפר, כי הזיז לנאשם את היד ואז קם לח' שישב ליד המחשב. לאחר מכן יצא מהדלת האחורית (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 79, ש' 4-8). באשר למועד בו זה קרה ציין, כי זה קרה בערך חודש או חודש וחצי קודם שמסר את ההודעה במשטרה (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 80, ש' 4-6). עוד ציין שלאחר האירוע הוא היה בבית הנאשם פעמיים, וכי לא סיפר על מה שהנאשם עשה לו כיוון שהתבייש (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 81, ש' 23-24).

עדי תביעה נוספים

מטעם התביעה העידו עוד: רס"מ אשר ממון, החוקר בתיק; חוקר נוסף רס"ל מאיר סיידה אשר עצר את הנאשם וערך חיפוש בביתו; והחוקר רס"מ אבי דדון.

גרסת הנאשם

חקירת הנאשם במשטרה

הנאשם נחקר לראשונה ביום 31.5.2011. כבר בראשיתה של החקירה ציין הנאשם, כי הוא מבין על מה הוא נחקר, כבר התייעץ עם עורך דין וכי **"הכל שקר וכזב, לא היה ולא נברא, בזה זה מסכם את החשד"** (ת/1, ש' 1-2).

הנאשם סיפר בחקירה, כי הוא ידע אודות מה הוא נחקר מאחר ואמו של דנ' סיפרה לו שהוגשה נגדו תלונה במשטרה. רק בהמשך החקירה סיפר, על מה שהיה עם דנ' חודש קודם לחקירתו במשטרה. הוא סיפר כי סילק מביתו את דנ' ואת ל' (חברו של דנ') אשר היה מגיע אף הוא לבית הנאשם, כיון שהם עושים יחד **"בלאגן"** וכי הם החלו לזרוק אבנים על

תריסי חלונות ביתו. לאחר שזריקות האבנים נמשכו מספר ימים, החליט הנאשם לפנות לאמו של דני והתלונן על כך בפניה. אמו של דני קראה לו וצעקה עליו ואז דני' ול' (ביוזמתו של ל') החליטו להתלונן בפניה ובפני בעלה שהנאשם נגע בהם. הנאשם סיפר, כי עוד באותו יום מא' (אחיו של דני) הגיע לביתו יחד עם א' כדי לברר אם מה שדני סיפר נכון. הנאשם ציין, כי הוא שלל זאת וטען כי מדובר בשקר וכי מאותו יום אף ילד לא נכנס אליו הביתה, וכתוצאה מכך גם מ' נפגע וגם הוא לא הגיע יותר. הנאשם שב וציין במהלך החקירה, כי באותו היום משפחתו של דני אמרה לו במפורש שהם לא מאמינים שנגע או פגע בדני' ואמו של דני אמרה לו שהיא לא תעשה עם זה כלום ואף אחד לא יגיש תלונה, כאשר לאחר שבועיים הוגשו התלונות (ת/1, ש' 92-102; 139-149).

באשר לרקע להיכרותו עם ילדי השכונה סיפר הנאשם, כי הגיע אל השכונה לאחר שהתגרש וכעבור חודש חודשיים הכיר את שכניו, משפחתו של מ', התיידד עם המשפחה ובתום לב נוצר קשר עם מ' אשר הלך והתחזק: **"אני הייתי ללא ילדי, הייתי בתקופה קצת מעיקה וחשתי רגשות אבהיים טבעיים כלפי מ' שהיה ללא אב בעצם עד היום. הידידות הייתה בתום לב רגילה, טבעית ללא שום רמיזות או מגעים או מחשבות מיניות. כתוצאה ממערכת היחסים בינינו החלו להגיע לביתי חברים שלו שבאו לשחק איתו, אני בתמימות לא ייחסתי לזה חשיבות, ככה הכרתי את אחיהם הקטנים של א' ומא' וזהו זה הרקע להיכרות שלי איתם"** (ת/1, ש' 31-37). הנאשם הדגיש כי **"הילדים האלו לא באו בשבילי, הם נכנסו כדי לשחק עם מ' שהיה אצלי הרבה זמן והיו מקרים שבכלל לא שמתי לב מי מהילדים נמצא בבית"** (ת/1, ש' 131-132).

הנאשם מנה את הילדים אשר היו מגיעים אל ביתו: **"מ', ח', ע', ר', א', דני, מא', ל' לא מכיר את שם משפחתו, נ' לא מכיר שם משפחה, ד' פה ושם אולי ביקר עוד מישהו אני לא זוכר"** (ת/1, ש' 120-122). הנאשם הכחיש כי נגע באופן מיני במי מהילדים **"...אם היו נגיעות הרי הם היו תמימות לחלוטין ללא כוונה מינית או מחשבה מינית"** (ת/1, ש' 191-192) וכי גם אם נגע ברגל זה היה ללא כל כוונה מינית (שם, עמ' 9). הנאשם הסביר, כי מדובר בנגיעות שהם כמו אלו שנוגעים בבני משפחה, ליטוף או נגיעה בראש. הוא אישר כי הרים פעם את מ' ואת ר' אבל בתמימות. הוא אף אישר כי היה משוחח עימם ולפעמים הוא היה משחק עם הילדים גם במשחקי שולחן (שם, ש' 196-208), וכי באופן יוצא דופן נישק את נ' בראש לאחר שסיפר משהו מצחיק, אך הוא עשה זאת מתוך חיבה (ת/1, ש' 279-283).

באשר לסיבה להגשת התלונה ציין הנאשם, כי לדעתו זו: **"נקמנות, נשים שמנסות לגונן על ילדיהם ללא שום צורך, שנאה, אני לא יודע, אני מניח שאיך שאני נראה לאישה אולי תדמית שלילית"** (ת/1, ש' 51-52). הילדים נגררו אחד אחרי השני ונתנו פרשנות לא נכונה למקרים או שממש שמו להם מילים בפה (שם, ש' 231-232). הנאשם ציין, כי ידוע לו שאחד הילדים, א', לחץ על ילדים אחרים לספר שהנאשם נגע בהם (ת/1, א, ש' 65-70) וכי דני קינא בקשר שלו עם מ' וכל פעם שהנאשם היה מסלק אותו הוא היה מקלל אותו.

הנאשם ציין, כי בכל מקרה: **"מעולם לא היה שום סכסוך. לולא המקרה עם דני שבא וסיפר את מה שסיפר, הרי הילדים הרגילים שרגילים להגיע אליי ואף שהו באותו יום אצלי, היו ממשיכים להגיע גם למחרת ועד היום מעולם בכל התקופה, אף ילד לא התלונן או רמז על משהו שלי שלא כשורה שכן מן הסתם דבר כזה היה נודע והייתי מניח שהייתי מגיע לתובנות שעשיתי טעות בזה שהכנסתי אותם הביתה"** (שם, ש' 169-172). הנאשם ציין, כי הוא מבין שעשה טעות שהכניס את הילדים לביתו, ושזה נראה לא טוב אבל חוץ מזה לא עשה לילדים דבר (ת/1, ש' 60-64).

בחקירתו השנייה ביום 7.6.2011 נשאל הנאשם על המחברת והדפים אשר נתפסו בביתו, בהם כתב התייחסות לכל ילד יולד. לטענתו, על אף ששמע שרק ילד אחד התלונן נגדו, הכין את עצמו ביחס לכל ילד שעשוי להיות מעורב מאחר והיה

לו ברור כעורך דין שאם תפתח חקירה, המשטרה תחקור את כל ילדי השכונה, ולכן כתב התייחסות פרטנית בנוגע לכל ילד שהיה בדירה (ת/א, גיליון מס' 2).

הנאשם נחקר בשלישית ביום 15.6.2011 (ת/ב). בחקירתו חזר ושלל כי נגע במי מהילדים באופן מיני. ביחס לדני הנאשם אישר, כי הוא היה במשרדו, אך לא לבדו, ככל הנראה עם מ', ושלל אפשרות כי זה היה במוצאי שבת שכן מעולם לא היה במוצאי שבת במשרד (ת/ב, ש' 14-24).

עדות הנאשם בבית המשפט

הנאשם תיאר בעדותו את הרקע למעבר ל-____ לאחר גירושיו. באותה תקופה חש בדידות ומועקה עצומה ואז הכיר את מ' במקרה בבניין בו היה גר, לאחר שהציע לעזור לו בתיקון אופניים. הם נקשרו זה לזה, כמו אב לבן, כאשר אביו של מ' נפטר והנאשם, ככל הנראה, מילא אצלו חלל מסוים אבהי ומ' מילא גם חלל שנוצר באופן טבעי אצל הנאשם לאחר גירושיו והגעגועים לילדיו. הנאשם העיד, כי מ' ראה את ביתו של הנאשם כביתו שלו והזמין לשם את חבריו, כך שהתגבש גרעין של חברים שהיה מגיע אל ביתו של הנאשם באופן קבוע, כמו ח' שהיה מגיע המון בצהריים לאחר בית ספר, ר' היה מגיע בשישי או בשבת, ד' שהיה מגיע אחת לשבוע. דני היה מגיע כשהתגורר בביתו הראשון בליווי אחד מאחיו, ורק לדירתו השנייה של הנאשם היה מגיע לבד כמעט בכל יום. הנאשם טען שלא הגביל את מ' מבחינת החברים שהביא לביתו וגם לא הקפיד על משך הזמן ששהו בביתו, אלא רק הקפיד שלא יעשו בלאגן. הנאשם שלל את הטענה, כי ביתו הפך למעין מועדון: "**לא היה מועדון. זה ששיחקו במחשב, שיחקו במחשב. גם נכון שהפעילו מדי פעם את המחשב הנוסף... נכון שלפעמים גם צפו בשתי טלוויזיות... אם היה ילד אחד במחשב ושניים שיחקו בסוני או בדמקה, זה כל הסיפור. זה לא איזה משחקייה**", וכי המשחקים שהיו בביתו היו שייכים לילדים שהגיעו לבקר מידי פעם (פרו' מיום 21.2.2013, עמ' 139). הנאשם הדגיש, כי אף ילד לא היה אצלו לבד בבית למעט מ', ח' ודני אשר היה מגיע לבד רק לביתו השני. מעבר לכך, הוא מצדו היה שואל כל ילד שהיה מגיע אליו אם אמא שלו יודעת שהוא נמצא אצלו (שם, עמ' 141). הנאשם חזר במהלך עדותו על כך שאף אחד לא בא לבקר אותו אלא הילדים באו לבקר את מ' (פרו' מיום 21.2.2013, עמ' 138).

הנאשם התייחס בעדותו באופן ספציפי לכל אחד מן המתלוננים.

באשר לדני סיפר, כי היה חבר של מ', ילד פעיל ומקובל בשכונה. הנאשם ציין עוד שדני הוא ילד בעייתי, מקלל הרבה ומתפרע ולעיתים הוא נאלץ לסלק אותו או לבקש מאחיו להוציאו, וכי פעמים רבות בא עם חברו הקרוב ל'. כשהם היו מגיעים יחד הם היו מתפרעים מאוד ולכן לא היה מאפשר להם להיכנס יחד אליו. לטענתו, לא פנה לאמו של דני בעניין מאחר ומדובר בבעיה שסבר שהוא יכול להשתלט עליה ולא רצה לפגוע ביחסי השכנות ביניהם (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 122-123).

באשר לתדירות הביקורים העיד, כי דני לא הגיע אל דירתו הראשונה כלל בשנתיים הראשונות ולאחר מכן היה מגיע בערך אחת לשבוע אבל לא לבד, אלא עם אחד מאחיו. לאחר שעבר לדירה השנייה שנמצאת באותו בניין ממש, דני הגיע יותר ואפילו לבד, אבל בדרך כלל לכמה דקות (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 122, ש' 14-20).

הנאשם סיפר עוד, כי לאחר שבאחת הפעמים סילק את דני ואת ל' - חברו של דני מביתו בצורה די אגרסיבית, הם החלו לזרוק שתיים שלוש אבנים ביום על חלון ביתו, וכי לא היה מדובר באירוע חד פעמי. כאשר הנאשם גילה, כי הם אלו שזרקו אבנים על ביתו, פנה לאמו של דני וסיפר לה מה קרה. את מה שקרה לאחר מכן תיאר הנאשם: "**שמעתי איך**

הם צועקים עליו (על דני' - י.ר.ל). כולם צעקו עליו, אמו, אחיו הגדול, "מדוע אתה זורק אבנים" "אתה רוצה שהוא יזמין לך משטרה?" ולאחר כמה דקות שמעתי את דני' בוכה. לאחר מספר דקות, השתרר שקט פתאום. חשבתי שהעניין הסתדר, נרגע ושכך נגמר הסיפור ואז נכנס אליי מא', אחיו הגדול של דני', יחד עם א', הם נכנסים אליי לדירה ומבקשים לדבר איתי, ישבנו בסלון ומא' פנה אליי, א' לא דיבר, ושאל אותי האם ליטפתי את רגלו של דני', הוא סימן לי עם היד (העד מדגים). הוא לא דיבר על מגע מיני או משהו כזה. הוא דיבר על ליטוף של הרגל. אני כמובן הכחשתי מיד. אני חטפתי הלם, פשוט הייתי בהלם ובשלב מסוים הייתי עם דמעות, רק מהמחשבה הזאת. כמובן שהכחשתי. זה לא מתאים לי ואי אפשר לייחס לי דבר כזה. הם היו משהו כמו דקה, לחצו לי את היד וביקשו ממני שאף אחד מהילדים לא ייכנס יותר אליי הביתה. כשהם יצאו מהדירה, כל הילדים, חלק מהמעורבים בפרשה וחלק לא, שהתאספו בחצר, מא' פנה אליהם ואמר להם "מי שייכנס לפה, אני מפוצץ אותו במכות". מאז כמובן אף אחד לא נכנס אליי לדירה, למעט מ'..." (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 124, ש' 13-24).

למחרת הגיע הנאשם לביתו של דני' כאשר בבית היו אמו, אביו, אחותו הגדולה וד' הנאשם שב והכחיש בפניהם את טענותיו של דני' וטען, כי מעולם לא הייתה לו "נטייה מינית" והדגיש, כי הוא מאוד חושש ושזה יכול לפגוע בו מאוד. כאשר אמו של דני', לדברי הנאשם, ציינה בפניו כי: "האחד, שהיא לא מאמינה שזה קרה. היא חזרה על זה מספר פעמים ודבר שני, שהיא חזרה עליו מספר פעמים, זה שהיא מאמינה שזה רעיון של ל'. בכל מקרה, נפרדנו כאשר היא אומרת לי שאין בכוונתם לעשות עם זה משהו, היא ניסתה להרגיע אותי וכמובן שזה לא עזר, חזרתי לדירה" (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 125, ש' 1-4). כשבוע לאחר מכן פגש שוב את אמו של דני' ושוב הביע בפניה את חששותיו מהתלונה.

לאחר שלושה שבועות, כאשר פגש את אמו של דני' שוב היא אמרה לו, כי הוגשה נגדו תלונה במשטרה על ידי אמו של נ' ואמו של ל'. באותו הרגע הבין את ההשלכות של כל העניין, כי כל הילדים בשכונה יחקרו וכי זה רק עניין של זמן עד שייעצר(פרו' בעמ' 125, ש' 18-20).

לטענת הנאשם, דני' העליל עליו בגלל שהיה מסלק אותו מהבית ובגלל שהיה מקנא במ' כך למשל דני' היה אומר לו: "למה למ' כן ולי לא?" "למה אתה מסלק אותי ולא את מ'" "אני גם רוצה מפתח לדירה כמו מ'" וכיו"ב. דני' קינא גם בח' בגלל שהוא היה ילד מקסים ומאוד מנומס והנאשם לא סילק אותו.

לטענת הנאשם בשל כך שהתלונן נגדם על זריקת האבנים, דני' ול' ניצלו את העובדה שאמו של נ' ביררה עליו במכולת בה עבד מא' אחיו של דני', והחליטו יחד לטפול על הנאשם את העלילה (פרו' 21.2.2013, עמ' 144).

הנאשם שלל כי נגע בדני' בצורה מינית ושביצע בו מין אוראלי וטען שלא עשה לו מסאג' (עמ' 145).

ביחס לק' העיד הנאשם, כי ק' היה בביתו בסך הכל 4-5 פעמים והוא מעולם לא היה אצל הנאשם לבד בבית: "כל העדות של ק' מצוצה מהאצבע. הוא משקר...לא היה לי כל מגע וקשר עם הילדים הקטנים. הם היו פשוט משחקים והולכים. ק' שיקר לכל אורך הדרך" (פרו' מיום 21.2.2013, עמ' 137, ש' 16-22). לאחר שאמו של ק' ביקשה שהוא לא יכנס אליו יותר, הנאשם לא אפשר לו להיכנס וק' מעולם לא היה בביתו השני של הנאשם (שם, בעמ' 142).

הנאשם אישר כי הרים את ק' פעם אחת בדירה הראשונה, אך ללא כל מגע מיני, כאשר מבחינה אנטומית זה לא אפשרי

שהוא נגע לו בסיטואציה הזו באיבר המין ומדובר בשקר (פרו' מיום 11.4.2013, עמ' 156-157).

ביחס לנ' אישר, כי נשק לו פעם אחת כאשר הוא סיפר משהו מצחיק. חוץ מזה היו נגיעות רגילות "**טפיחה על השכם, טפיחה על הצוואר, לחיצת יד**" (פרו' מיום 11.4.2013, עמ' 154, ש' 23-24), וציין כי כל התיאורים של נ' הם המצאה שלו, כאשר הוא ניסה "**לרצות את חוקרת הילדים ויש פה תהליך של שמועות שרצו בשכונה**" (שם, עמ' 155).

ביחס לח' ציין הנאשם, כי ייתכן ונגע ברגלו בזמן שצפו יחד בטלוויזיה, אבל זה לא היה משהו מיני אולי נגיעה אקראית (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 127; פרו' מיום 11.4.2013, עמ' 151).

הוא מניח שגם בד' נגע אולי ברגל, נתן לו צ'פחה, אך שלל את דבריו של ד' שטען שהנאשם היה עושה לילדים מסאג' (פרו' מיום 11.4.2013, עמ' 152).

הנאשם שלל באופן גורף נגיעה בהקשר מיני כלשהוא, במי מהמתלוננים.

עדויות נוספות מטעם ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הקטין מ' אשר סיפר, כי ראה בנאשם אבא וכי דנ' קינא ביחסו של הנאשם כלפיו וכי: "**אני הייתי אצל טל הרבה זמן בבית, אני לא ראיתי כלום, אם הייתי רואה הייתי אומר. אני הייתי שם הרבה**" (פרו' מיום 11.4.2013, עמ' 160, ש' 30-32). הילדים שהיו מבקרים בבית היו מתנהגים בסדר אבל דנ' ול' עשו בלאגן והנאשם היה מוציא אותם מהבית.

עוד העידה אמו של מ' כי הנאשם היה עוזר למ' בשיעורי בית וכי דלת ביתו תמיד הייתה פתוחה. אחותו של מ' אשר העידה אף היא סיפרה, כי הנאשם היה כמו אבא למ' וכי היא לא חושבת שהנאשם עשה מעשים כאלו ומה שנעשה לו לא צודק ולא הוגן (פרו' מיום 5.5.2013).

בנוסף העיד מר ע' (בנה של גרושתו של הנאשם מנישואיה הקודמים). הוא סיפר, כי הנאשם, אף שלא היה אביו הביולוגי, שימש לו כדמות אבהית והוא אף שינה את שם משפחתו לשמו של הנאשם. אין לו כל ספק כי הנאשם לא עשה זאת והוא מעולם לא הבחין באינטראקציה מהסוג הזה בין הנאשם לחבריו שלו בילדותו (פרו' מיום 5.5.2013).

דין והכרעה

כתב האישום מגולל שורה של מעשים מיניים אשר בוצעו, על פי הנטען כלפי שישה מתלוננים, ילדי השכונה בה התגורר הנאשם, כאשר המעשים בוצעו בדירות בהן התגורר הנאשם באותה תקופה. אין חולק כי המתלוננים, ילדים בגילאים שונים, נהגו לפקוד את ביתו של הנאשם באופן תדיר ושהו שם בחלק מן המקרים למשך מספר שעות לא מבוטל ובכלל זה בשעות הערב. הנאשם היה במועדים הרלוונטיים בתחילת שנות החמישים לחייו ואילו המתלוננים קטינים כולם, הצעיר מהם ק' שהיה כבן 9 וחצי והגדול שבהם, א', שהיה כבן 18.

ראיות התביעה מבוססות בעיקר על עדויות המתלוננים, שכן למרבית המעשים לא היו עדי ראייה. מן העדויות עולה לכאורה, כי במהלך ביקורים אלו ניסה הנאשם ואף ביצע בקטינים עבירות מין שעיקרן מעשים מגונים באופן ובשיטה דומה. עדויותיהם של שלושה מן המתלוננים אשר היו מתחת לגיל 14 נגבו על ידי חוקרת הילדים והובאו בפנינו על ידה,

ועדויותיהם של שלושה קטינים נוספים, הבוגרים יותר, נשמעו בפנינו.

הנאשם מצדו הכחיש מכל וכל ביצוע מעשים מיניים כלפי הילדים אשר פקדו את ביתו כאשר לטענתו באם היה מגע עימם, מדובר במגע אקראי, תמים, בלא כל כוונה מינית.

אבחן את הראיות שהובאו בפנינו ואת הגרסאות הנוגדות, כאשר בחינת הראיות ומשקלן, תעשה ראשית ביחס לכל אישום בנפרד, ובהמשך יבחנו הראיות כמכלול, שכן המדובר במסכת של ראיות, אשר חלק מהן משליך ונוגע לכלל האישומים.

עדויות הקטינים דנ' ק' ונ' בפני חוקרת הילדים

כללי

הילדים דנ', ק' ונ' נחקרו ע"י חוקרת ילדים. עדויות אלו מהוות ראייה מרכזית כנגד הנאשם באישומים הנוגעים אליהם.

חוקרת הילדים העידה בפנינו על פני שתי ישיבות ונחקרה ארוכות בחקירה נגדית ע"י ב"כ הנאשם. היא התייחסה בעדותה להתרשמותה מכל אחד מן הילדים. חוות דעתה הייתה, כי מדובר בקטינים שמספרים על מה שחוו, כאשר מסקנה התבססה על סימנים ופרמטרים אותם פרטה.

עדויות של חוקרת הילדים הותירה בי רושם חיובי. התרשמתי מהאופן המקצועי בו ערכה את החקירה ואת טופס עדות הילד ומבקיאותה הרבה בפרטי החקירה. עדותה בבית המשפט הייתה מפורטת ונהירה. היא השיבה לשאלות בצורה מקצועית והתייחסותה הייתה רצינית ודקדקנית. חוקרת הילדים נהגה בזהירות רבה בגביית העדויות, בחנה את עדויות הקטינים בקפידה בטרם בואה להעריך מהימנות, תוך התייחסות מדוקדקת למקומות בהם היה לה קושי מסוים להעריך מהימנות. במהלך עדותה בבית המשפט אף סייגה את הערכת המהימנות כפי שזו באה לידי ביטוי בטופס עדות הילד אשר נרשם בסמוך לגביית העדות, תוך שהיא נוקטת למעשה מידת זהירות נוספת.

מכל האמור נראה, כי עדות חוקרת הילדים הייתה מקצועית ושקולה, כאשר היא נקטה בכל הזהירות המתחייבת ונתנה משקל משמעותי (ואולי אף משמעותי מדי) לעובדה שחלק מן הקטינים נחשפו לדיבורים על דברים שקרו לאחרים. העולה מעדות חוקרת הילדים הינו שהיא למעשה צמצמה את הערכת המהימנות שלה למקרים עליהם יכלה לומר בוודאות, כי לאור התיאור הספציפי והמובחן יותר הפרמטרים שציינה, שהדברים מהימנים ואכן קרו. עם זאת נדגיש, כי ביחס למהימנות כל הילדים היא ציינה כי התרשמותה הינה שמדובר בעדות מהימנה וכי הם מספרים על מה שחוו. עם זאת ביחס לק' ונ' הרי בשל אותם קשיים שצינו ונקיטת משנה זהירות, צמצמה את היקף המעשים אליהם התייחסה, לעומת מה שהיה מצוין מלכתחילה בטופס עדות הילד (שעל בסיס האמור בו ובעדויות הילדים אף נוסח כתב האישום).

התרשמות חוקרת היא בעלת משקל כאשר כבר נפסק כי: **"התרשמותו של חוקר הילדים מעדותו של הקטין היא ראייה קבילה, ולא אחת ראייה מרכזית, מבין אלה המשמשות לגיבוש המסקנה בדבר מהימנות העדות..."** [רע"פ 4816/12 פלוני נ' מדינת ישראל (01.07.2012)].

עוד נאמר בהקשר זה כי:

".... כידוע, הערכתה של חוקרת הילדים אינה מחייבת את בית המשפט, אך יחד עם זאת, היא בהחלט מהווה כלי נוסף באמצעותו יכול בית המשפט לגבש את מסקנתו לגבי

עמוד 20

מהימנות המתלוננת... התייחס לכך באחת הפרשות השופט א' רובינשטיין:

"... אכן, ברשות החוקר [חוקר הילדים - צ.ז.] כלים להערכת מהימנות הקטין יתרים על אלה שבידי בית המשפט. ראשית, החוקר מתרשם התרשמות בלתי אמצעית מהופעת הקטין בפניו. שנית, ברשותו כלים מקצועיים פסיכולוגיים להערכת מהימנותו של הקטין... על אף האמור, התרשמותו של חוקר הילדים היא ראיה בלבד, אמנם עתים - ראיה מרכזית; המסקנה הסופית בדבר מהימנות עדותו של קטין מסורה לבית המשפט... כך יהא, וזו שיטת המשפט שלנו - הפוסק באשר לממצאים עובדתיים וסוגיות משפטיות הוא בית המשפט" (ע"פ 7832/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' ה(2) (פורסם בנבו), 4.5.2006).

[ע"פ 7508/10 פלוני נ' מדינת ישראל (27.08.2012), פסקה 15 לפסק דינו של הש' זילברטל].

במקרה זה סבורה אני, כי יש ליתן את המשקל להתרשמות חוקרת הילדים, אשר התרשמה באופן בלתי אמצעי מן הקטינים במהלך חקירתם בפניה, בצורה מקצועית ובעזרת הכלים המקצועיים, הפסיכולוגיים העומדים לרשותה ועשתה זאת באופן יסודי ומעמיק.

מכאן אפנה לבחינת הראיות ביחס לכל אחד מהאישומים.

בחינת הראיות באישום הנוגע לדני' (אישום ראשון)

דני' סיפר על אירועים מתמשכים ועל דפוס פעולה בו נקט הנאשם. בעדותו סיפר עוד על מספר אירועים מובחנים בהם ביצע בו הנאשם מעשים מגונים ואירוע אחד בו ביצע בו הנאשם מין אוראלי, בכך שהנאשם הכניס את איבר מינו של דני' לפיו.

יוער כי עוד בתחילת ההליך הועלתה טענה מקדמית על ידי ההגנה על פיה אישום זה אינו מגלה עבירה של מעשה סדום, אלא עבירה של מעשה מגונה בלבד, שכן הנאשם לא נקט בכל פעולה שגרמה לדני' לבצע דבר מה והקטין לא ביצע דבר ומכאן שלא מתקיימים היסודות המנויים בסעיף 350, הדורשים מהנאשם לגרום לבצע בו מעשה סדום, מהמתלונן לבצעו. טענה זו נדחתה על ידינו בהחלטה מיום 16.11.2011, בה התייחסנו ללשון סעיף 350 לחוק הקובע כי: **"..אחת היא אם העושה עשה את המעשה או גרם שהמעשה יעשה בו או באדם אחר"**. על כן אחת היא אם הנאשם מבצע מעשה סדום בגופו של קורבן העבירה, או שהוא גורם לקורבן העבירה לבצעו בגופו שלו או בגופו של אחר.

עדותו של דני' נגבתה כאמור על ידי חוקרת הילדים אשר התרשמה, כי דני' סיפר אודות דברים אשר חווה. חוקרת הילדים התייחסה לפרמטרים שונים מהם ניתן ללמוד על כך שדני' מספר את שארע, וזאת גם בשל האופן בו הוא חושף את האירועים:

"אני רוצה להבהיר את העניין של החשיפה ההדרגתית מצד הילד ואת תחושת האשם. זה לא ילד שממציא. זה ילד שמגיע למצב של פרטים תוך כדי הסיפור. ילד שלא חווה, לא מסוגל באופן ספונטאני לספר סיפור כזה. הוא יספר סיפור דל, שילדי, כרשימת מכולת, הוא לא ייתן ציטוטים

עמוד 21

ותחושות. הילד הזה מספר הכל. הוא נותן אירועים מובחנים (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 152, ש' 20-23).

מצפיה בקלטת המתעדת את החקירה, אשר ממנה ניתן להתרשם באופן בלתי אמצעי מעדותו של דנ' התרשמתי, כי החקירה התנהלה על ידי חוקרת הילדים בצורה ראויה ומקיפה. חוקרת הילדים לא הסתפקה בתיאור כללי של האירועים על ידי דנ' אלא הקשתה עליו תוך ששאלה שאלות, התעמקה בפרטים וביקשה לדעת את ההשתלשלות המלאה של העניינים. חקירתו של דנ' הייתה ארוכה (נושאת שני דיסקים וקרוב ל-50 עמודי תמלול), נערכו בה מספר הפסקות יזומות על ידי חוקרת הילדים לצורך בחינה האם יש נקודות נוספות שעליה להבהיר, ובהמשך נשאלו שאלות נוספות באותם עניינים בהם הדבר נדרש. התרשמתי שמסקנתה של חוקרת הילדים, עניינית ומבוססת היטב וכי בחינתה נעשתה בזהירות הראויה והמתבקשת. כמו כן, לא מצאתי כל פגם במסקנתה של חוקרת הילדים כי יש להימנע מהבאתו של דנ' לעדות בפני בית המשפט ובשיקולים אותם שקלה.

יתרה מכך, מצפייה בקלטות המתעדות את החקירה, התרשמתי כי דנ' נראה כן בדבריו כאשר מדובר בילד אשר לא שס לספר על התכנים המיניים והוא נבון כשהוא מגיע לשאלות הנוגעות אליהם. ניכר כי דנ' עובר תהליך כאשר בתחילת העדות הוא התקשה לספר אודות הדברים ומביע אף מבוכה, כאשר באופן הדרגתי הוא חש יותר בנוח ומשתף את חוקרת הילדים באירועים נוספים.

ניתן להתרשם מחקירתו, כי דנ' מנסה לדייק בדבריו ולהציג את הדברים כהווייתם, כאשר הוא יודע להבחין בין דברים שחווה בעצמו לבין דברים ששמע מילדים אחרים ומציין זאת במפורש. כך לדוגמה כאשר הוא מדבר על מה שהנאשם עשה לנ' הוא אומר שנ' סיפר לו על כך (ת/10א, חקירה שניה, בעמ' 9). כמו כן ניכר, כי דנ' אינו מנסה להשחיר את פניו של הנאשם ולהעצים את שהוא יודע ואת שהתרחש. כך למשל, כאשר סיפר על חברו ק' ציין, כי אינו יודע אם הנאשם נגע גם לו כאשר ניכרת כנות התשובה תוך שהוא מציין האמור מיוזמתו (ת/10א, עמ' 6, ח1). אף כאשר נשאל באם יצא לנאשם משהו מאיבר המין השיב שאינו יודע ולמעשה שלל זאת (שם, עמ' 13, ש' 25-26).

זאת ועוד, מצפייה בקלטת ניכר כי דנ' אינו מנסה להציג דברים באופן שונה ממה שאירע, לטוב ולרע. כך למשל ציין דנ', כי הנאשם אמר לו **"תן לי לשחק קצת"** בזמן שנגע לו בירך וגם בפין, כאשר הוא מציין שהשיב לנאשם **"מה איכפת לי"**, כאשר זה ביקש למצוץ את איבר מינו, למרות שהדבר יכול להתפרש כאילו הסכים למעשיו של הנאשם ואף בכך יש להעיד על כנות גרסתו.

יתרה מזאת, האופן בו מתאר דנ' את הדברים וצורת הביטוי שלו אף הם מעידים על אמיתות הדברים. דנ' מספר בחקירתו על האירועים בצורה דינאמית ומוחשית תוך שהוא מתייחס לפרטים שהיו ברקע למעשים, פרטים שוליים כביכול, המלמדים אף על האותנטיות של עדותו. כך למשל כאשר סיפר אודות המין האוראלי שביצע בו הנאשם, תיאר שריח של קפה נדף מפיו של הנאשם. גם האופן בו דנ' מתאר איך הדברים התרחשו, כיצד הנאשם תחילה היה ממשש את רגלו ואחר כך מגיע לאט לאט לאזור הפין, הינו ספציפי ומתאר תחושות. דנ' אף מרבה להשתמש בציטוטים, למשל בפעם האחרונה שהנאשם נגע באיבר מינו סיפר שהנאשם אמר לו - **"תן לי קצת לשחק"** - ת/10א, ח1, עמ' 10, ש' 10; בהקשר אחר ציין: **"שאל אותי: 'זה כיף?' אמרתי לו: 'לא, הוא אמר: 'מה? לא כיף לך?' אמרתי לו 'לא' (ת/10א, ח1, עמ' 14, ש' 14-15)**. דנ' מתאר גם את מחשבותיו במהלך האירועים ולאחריהם: **"ותמיד שמרתי את זה ב... תמיד זה היה לי בראש. תמיד שהייתי עושה איזה משהו, תמיד הייתי נזכר בזה"** (ת/10א, ח1, עמ' 9, ש' 20-21); **"הוא שיחק לי ואז אמרתי בלב, אה... מה אני יעשה.."** (ת/10א, ח1, עמ' 12, ש' 4).

דנ' סיפר על תגובתו כאשר הנאשם ביצע בו את המין האוראלי. הוא סיפר, כי נתן לנאשם אגרוף לכיוון המצח כדי להזיז את ראשו. אז הקטין ח' שהיה בדירה שמע רעשים, התקרב אליהם. בשלב זה הוא מתאר את תגובתו של הנאשם לסיטואציה " .. **ואחרי זה הוא ישב (הנאשם- י.ר.ל.)**, הוא שיחק שלא קרה כלום וישב מהר במיטה ב.. בספה והמשיך לראות טלוויזיה..." (ת/10א, חקירה 2, עמ' 2, ש' 21-22). תיאורו של דנ' את האופן בו הגיב הנאשם, מצביעה על האותנטיות ומהימנות עדותו. הוא מתאר באופן כה ברור ומפורט את התנהגות הנאשם לאחר שהוא התנגד למעשיו באופן שיצר רעש ועורר תשומת לב. בפניו תיאור מפורט ייחודי ומהימן של אותה היתממות של הנאשם, אשר משחק כאילו כלום, והדברים מדברים בעד עצמם.

עניין נוסף הבולט מצפייה בחקירתו של דנ' (עליו עמדה אף חוקרת הילדים בעדותה), נוגע לכך שדנ' מרבה לפרט אודות תחושותיו ורגשותיו בעקבות אותם אירועים, דבר המלמד אף הוא על כנות הדברים עליהם הוא מספר ומעיד על מהימנותם. דנ' מדבר רבות על תחושת הפחד "הייתי אדום ורעדתי" (ת/10א, ח1, עמ' 13, ש' 28) ובזמן המין האוראלי ציין, כי חש "לחץ ופחד. פחדתי אם מישהו יבוא יראה" (שם, ח2, עמ' 5, ש' 17). במהלך חקירתו תיאר דנ' כי פחד להתנגד למעשיו של הנאשם תוך שציין וכי פחד שהנאשם יעשה לו משהו - יביא מחבת או סכין. אציין, וזאת בהתייחס לטענת ב"כ הנאשם כי דנ' מדמיין את הדברים ללא כל בסיס מה שמעיד על חוסר מהימנותו, כי אף אם דבריו שחש שהנאשם יביא מחבת או סכין אינם מבוססים במובן זה שאין כל עדות להתנהגות אלימה מצד הנאשם, הרי לא מצאתי כי יש באמור כדי לפגום במידת האמון שנתתי בעדותו, בשים לב לאופן מתן העדות ואותות האמת שבה, כפי שפורט לעיל.

מצפייה בקלטת נראה כי דנ' תיאר פחדים המתאימים לילד בגילו. ניתן להניח כי הוא ציין את אותו חשש מכך שהנאשם יפגע בו, אף כדי להצדיק את העובדה שלא הביע התנגדות למעשיו של הנאשם. כפי שמציינת חוקרת הילדים, פעמים רבות יש לנפגע העבירה רגשות אשם, כיצד לא מנע את הפגיעה.

דנ' אף משתמש בחקירתו בלשון ילדותית וייחודית, כך למשל כאשר תיאר את המין האוראלי ציין, כי הנאשם: "הכניס את הפה שלו לתוך הזה שלי" (ת/10א, עמ' 18, ש' 29). האופן הייחודי הזה מלמד, כי הוא אכן מתאר את אשר חווה וכי לא מדובר בתוכן מושאל. בעניין זה אציין, כי אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם שמדובר בציטוט לא מציאותי אשר אינו מתאים לילד בגילו של דנ', להיפך, מדובר באמירה ילדותית אשר מתאימה לגילו ולאופן בו הוא מתבטא במהלך החקירה.

ניתן לראות אף בסופה של החקירה את כנותו של דנ' וחוסר התחכום שלו במסירת העדות. כאשר נשאל על ידי חוקרת הילדים אם יש לו שאלות שהוא רוצה לשאול אותה בתמימות ילדותית השיב דנ' כי ברצונו לשאול: "למה הוא נגע לי?". ביטוי ספונטני וברור לילד התוהה בינו לבינו למה נעשו המעשים בו: "למה בכלל (לא ברור) למה בכלל הכירו לי את האיש הזה? למה התחילו ללכת אליו?" (ת/10א, ח2, עמ' 15-16).

עוד עולה מדבריו של דנ' כי מדובר באירועים מתמשכים אשר אירעו מספר פעמים: "תמיד היה נוגע לי כאן, (מלטף את הירך).. הייתי שואל אותו: "מה אתה עושה?" אומר לי זה מסז', עד שבסוף היה נוגע לי" (ת/10א, ח1, עמ' 7, ש' 1-3).

ידוע כי הקושי לייחד כל אירוע בזמן בו התרחש אופייני מאוד לקורבנות מין בכלל ולילדים בפרט, בייחוד כאשר מדובר באירועים שנמשכו לאורך זמן. על כן אין באמור כדי להעיד כי דנ' לא חווה את אשר תיאר או כי אותם מקרים לא אירעו, שכן המדובר באירועים מתמשכים אשר חזרו על עצמם בדפוס ובאופן דומה. עם זאת, דנ' ידע לעגן חלק מהמקרים לפי

מועדים מיוחדים או לומר באיזה חלק של היום זה התרחש. כך למשל ציין, כי הפעם הראשונה ארעה בשעת הצהריים בין שתיים לשלוש; הפעם האחרונה ארעה בשעות הלילה; האירוע שארע במשרד היה בשבת בבוקר; המין האוראלי ארע בשישי בצהריים בין השעות אחת לשתיים בשנת 2010 בחודש ראשון או שני.

דנ' אף ידע לתאר היכן התרחשו אותם מקרים ספציפיים, כאשר הוא מדבר על מספר מקומות בזמנים שונים - בביתו הראשון של הנאשם או השני, באיזה חלק מן הבית התרחש אותו מקרה ובמשרדו של הנאשם. כך דנ' מציין כי הפעם הראשונה הייתה בביתו הראשון של הנאשם כאשר היה גר ליד מ' כאשר הנאשם ישב על הכורסא בסלון ודנ' ישב על המיטה ליד (ת/10א, ח1, עמ' 11). העובדה כי דנ' ידע לתאר את היום בשבוע בו אותו מקרה התרחש, באיזה שלב משעות היום זה קרה, והתייחס למקום בו זה אירע, מעידה אף היא על כך שהוא מספר את שחוה.

בחנתי בחן היטב את טענות באת כוח הנאשם בסיכומיה, בכל הנוגע לעדותו של דנ' אשר לשיטתה מובילות למסקנה כי לא ניתן לתת בה אמון: על כך שבני משפחתו של דנ' נתנו אמון בנאשם; בכך שאפילו בני משפחתו של דנ' לא האמינו לו כאשר סיפר שהנאשם פגע בו, דבר שיש בו, כדי ללמד על חוסר האמון שיש ליתן בעדותו של דנ'; על כך שדנ' סיפר את שסיפר בעקבות תלונת הנאשם כנגדו בשל זריקת האבנים, וכיוון שאמו כעסה עליו מאוד והוא חשש שכן הנאשם אמר כי יתלונן במשטרה; על כך שדנ' ילד בעייתי מאוד אשר היה מושפע מאחרים; ועל כך שדנ' קינא במ' אשר היה בן בית אצל הנאשם וקיבל מפתח לדירתו ולכן סיפר את שסיפר.

לא מצאתי ממש בטענות אלו.

אין בעובדה שבני משפחתו של דנ' התקשו להאמין בתחילה כי הנאשם עשה בו מעשים כאלו, כדי לפגום במידת האמון שנתתי בעדות דנ'. ראשית יאמר, כי לא ניתן לומר שבני משפחתו של דנ' לא האמינו לו כלל, שהרי מיד לאחר שדנ' סיפר להם על הפגיעה, אמו שלחה את אחיו לברר עם הנאשם את הדברים, וזה הלך לבית הנאשם עצבני מאוד לאור מה ששמע מדנ', עד כדי כך שהאם שלחה את חברו א' לדירת הנאשם לראות מה קורה ושלא יתפרץ חלילה באופן אלים כלפי הנאשם.

מעבר לכך האם הסבירה, כי אכן היה לה קושי לקבל את הדברים שכן הכירה את הנאשם כאדם טוב, וייתכן שהדבר נבע אף מכך שחששה לפעול ולפנות אל המשטרה. מכאן עולה הקושי של משפחתו לקבל שהנאשם אשר היה שכנם הטוב ואשר בו בטחו ונתנו לבנם לשהות בביתו, פגע בו מינית, קושי שאינו טמון דווקא בחוסר אמון בדברי דנ'.

יתרה מזאת, אכן עולה מן הראיות, כי מרבית ההורים ידעו על כך שילדיהם שוהים שעות לא מבוטלות בביתו של הנאשם ולא ראו או עשו מעשה כדי למנוע זאת. עדיין גם אם כך הם פני הדברים, אין בכך להשליך על השאלה האם מעשים שנעשו בתוך הבית פנימה, ללא ידיעת ההורים וללא שנכחו שם, אירעו אם לאו, כאשר חלק מן ההורים אכן הכירו את הנאשם כאדם ושכן מנומס וחביב.

עדיין, אין בעובדה שהנאשם עשה רושם טוב על שכניו וחשדם לא התעורר, כדי להעלות או להוריד. במיוחד, כאשר מדובר במעשים מיניים מהסוג הזה בהם לרוב לא נותר כל סימן גופני המעיד על ביצועם, לבד מן הצלקת אותה הם מותירים בנפש הילד, בשונה לדוגמא ממעשי אלימות, אשר קל יותר להבחין בהם ולעיתים מסתיימים בחבלות. לפיכך, אין בעובדה כי ההורים לא ידעו מה מתרחש בביתו של הנאשם, שכנם, עורך דין במקצועו המנהל אורח חיים נורמטיבי, כדי לתמוך בגרסת הנאשם לפיה המעשים לא בוצעו.

זאת ועוד, לא כל ההורים התייחסו אל העניין בשוויון נפש כפי שטען הנאשם. אצל חלק מבני המשפחה של מי מקטינים התעורר חשד והם אף באו בטרוניה לנאשם (ראה עדות אמו של נ' ואמו של ק'. ראה גם דברי אחותו של דנ' אשר פגשה את הנאשם במקרה בים עם דנ' וילדים נוספים, מחתה על כך שהנאשם לוקח ילדים זרים לים, ואמרה זאת בכעס לנאשם).

מכאן שהיו לנאשם לא מעט תמרורי אזהרה ופניות מהורים אשר אסרו על ילדיהם להגיע לביתו. כפי שציין בעדותו, הוא ידע שהדבר בעייתי, שבסוף זה יגמר לא טוב ואף חבריו ייעצו לו להפסיק את אירוח הילדים בביתו. למרות זאת הוא המשיך באירוח הקטינים בביתו, ולא רק המשיך, אלא פעל ללא לאות להנעים את זמנם ולשמר את ביקוריהם בביתו. דבר זה מעיד אף הוא, כי לנאשם היה דחף ומוטיבציה גבוהה וברורה באירוח הילדים בביתו, שאחרת היה חדל מכך.

באשר לטענת ההגנה, כי דנ' כבש את גרסתו כאשר לא סיפר לאמו בתחילה על המין האוראלי כפי שעולה מעדותה של האם ומחקירתו של דנ' [דנ' ציין בפני חוקרת הילדים כי לא סיפר לאמו על המין האוראלי (ת/10א, חקירה 1, עמ' 18)]. אמו העידה כי דנ' סיפר לה רק שהנאשם ליטף ונגע באיבר מינו (פרו' מיום 22.12.2012, עמ' 17), ואילו אחיו מא' אמר שדנ' סיפר להם גם על מעשה הסדום (פרו' מיום 5.2.2012, עמ' 37, ש' 10)]. אכן קיימת סתירה מסוימת בעניין זה בין עדות האם ודנ' לבין עדותו של האח מא' אך איני סבורה, כי המדובר בסתירה מהותית. בכל מקרה, גם אם דנ' לא סיפר לאמו על המין האוראלי, עדיין אין בכך כדי לפגום במהימנותו, שכן ההסבר אותו סיפק דנ' כי התבייש, הגיוני מאוד ואופייני להתנהגות קורבן עבירות מין.

עוד נטען כי דנ' בלתי מהימן כיון שבדבריו בפני חוקרת הילדים הוא ציין שאמו אמרה לו כי אפילו הנאשם הודה והסכים שירביצו לו, דברים אשר האם שללה. אציין כי איני רואה כל סתירה בין הדברים, שכן דברי דנ' יכולים לדור היטב בכפיפה אחת עם דברי אמו. הן מעדות האם והן מעדויות נוספות מצטיירת תמונה לפיה האופן בו הנאשם הגיב לדברים שנאמרו לו, באותו ערב ואף בהמשך, מלמד על תחושת אשם ממשית. כך למשל צוין שהנאשם נראה כמי שהולך לבכות, מפחד שירביצו לו, מתחנן על נפשו בפני האם שלא תתלונן וכיו"ב. כמו כן מצפייה בקלטת עולה כי דנ' הסביר כי הנאשם כמעט בכה וזה מבחינתו נקרא שהנאשם הודה. היינו הילד מציין כי הנאשם בתגובה לדברים בכה, דבר שמאשר אף הנאשם עצמו. לאור האמור ברור ואפשרי, כפי שציננה אף חוקרת הילדים, כי הילד הבין מהתנהגות הנאשם ומכך שבכה שהוטחו בו הדברים, כי הדבר מעיד על כך שהוא למעשה הודה, ואין בכך כדי להעיד על חוסר מהימנותו של דנ' כנטען.

ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי לא ייתכן שהנאשם ביצע בדנ' את המין האוראלי על המיטה בסלון בעוד ח' ומ' שיחקו במחשב בחדר מבלי שהבחינו בכך תוך שהיא סומכת ידיה על עדותו של ח' אשר התייחס לשדה הראיה מהמחשב לכיוון הסלון והסביר כי כאשר יושבים ליד המחשב לא רואים מה קורה בספה בסלון כי החדר בצד השני, אך ניתן לראות את המיטה שנמצאת בסלון וכן כי ניתן לשמוע מה קורה בסלון (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 112, ש' 27-28; עמ' 118, ש' 20-32).

אף בטענה זו לא מצאתי ממש. ראשית, אין המדובר בעניין הנוגע לליבת האירוע וייתכן כי דנ' שכח היכן ישב באותו זמן. בכל מקרה, גם אם אכן ניתן לראות מן המחשב את המיטה בסלון עדיין ייתכן שח' ומ' לא שמו לב למתרחש מאחר והיו עסוקים במשחק.

שנית, דנ' נהג להגיע אל דירתו השנייה של הנאשם אשר הייתה סמוכה לביתו באופן קבוע כאשר הגיע לשם פעמים רבות גם לבדו. לכן, אילו רצה לבדות את הסיפור מליבו מדוע שציין כי באותו זמן מ' וח' היו בדירה, כאשר יכול היה להגיד שלא היה איש שם.

עוד נטען כי פרכה נוספת בעדותו של דנ' נוגעת לתיאור שתיאר ביחס לאירוע במשרד, כאשר סיפר כי הוא ישב על שידה בשלב בו הנאשם ביצע בו מעשה מגונה. בעניין זה טען הנאשם כי במשרדו אין כלל שידה ולא קערה של כסף כפי שסיפר דנ' ואף דבר זה מעיד על כך שאין ליתן אמון בעדותו. לא מצאתי דבר אף בטענה זו, כאשר המדובר בתיאור פרט מסוים במשרד שאין לו משמעות מיוחדת, שהרי הילד יכול היה לציין כי ישבו על כיסא הקיים בכל משרד; כאשר אין חולק שהילד היה עם הנאשם במשרד ומה לו לציין את השידה דווקא, כאשר הנאשם לא הביא כל ראיה הסותרת את קיומה של שידה מלבד דבריו הוא, אף שיכול היה להביא בעניין זה את מזכירתו או כל גורם אחר המכיר את משרדו וביקר בו.

טענה נוספת בפי הנאשם, כי תיאורו של דנ' שהנאשם נגע באיבר מינו במעין אוננות, אינו הגיוני שכן מדובר באיבר מין של ילד שהוא קטן בגודלו ובכף ידו של אדם מבוגר. טענה זו אינה ברורה כלל ונראית מופרכת על פניה. האם רוצה ההגנה לטעון כי אין זה אפשרי שנאשם בוגר יגע באבר מינו של קטין, בצורה של מעין אוננות? ברי שלא כך הם פני הדברים.

עניין נוסף העולה בבירור מעדות דנ' הינה שיטת הפיתוי בה נקט הנאשם תוך מתן מתנות כפיצוי לפגיעה ולאחריה. כך זו באה לידי ביטוי לדוגמא, בהשאלת מחשבו הנייד של הנאשם לדנ' לאחר שלדבריו ביצע בו את המין האוראלי וגם בכך ששלשל לכיס מכנסיו 5 ₪ לאחר המקרה שארע במשרד.

אותו דפוס של הענקת תמורות שונות על ידי הנאשם בדמות מתן מחשב נייד למספר ימים או מתן כסף, אינו ייחודי לדנ', אלא ניתן למוצאו באינטראקציה של הנאשם אל מול ילדים נוספים, שאף הם התלוננו על פגיעה מינית בהם. כך למשל אין חולק כי הנאשם נתן גיטרה לנ' ואף נתן לו סך של 150 ₪ לשם תיקון הגיטרה.

התנהלות מסוג זה של אדם מבוגר בגילו של הנאשם אל מול ילדים קטינים, צעירים מאוד, אופיינית לעברייני מין ויש בה כדי להראות על כוונותיו של הנאשם לגמול להם כביכול על אותם מעשים מיניים וליצור אצלם תחושת מחויבות כלפיו.

חוקרת הילדים התייחסה בעדותה לכך שעל ידי המתנות הללו יצר הנאשם רגשות אשם אצל המתלוננים ופגע ביכולת שלהם לסרב לו לאחר שקיבלו ממנו מתנות. וכך ציינה בעדותה:

"אני לוקחת עניין המחשב למקום של תגמול, הילד עושה אינטגרציה בין המעשה לתגמול. הוא שמח שקיבל מחשב, כל ילד שמח לקבל מחשב..."

ש: למה לא שאלת אותו למה הוא לא חשף את הארוע?

ת: זה בדיוק על רקע רגשות האשם. קיבלתי משהו במתנה, אני לא יכול לסרב ממה שקבלתי. זו הדינמיקה של הפגיעה, התגמול, הרווח אל מול ההתנגדות". (פרו' מיום 12.11.2012, עמ' 113, ש' 20-28).

מעבר לכך יש באמור כדי להסביר מדוע הילדים שבו וחזרו אל ביתו של הנאשם, חלקם אף לאחר הפגיעה בהם. חוקרת הילדים התייחסה לעניין חזרתם של הילדים לביתו של הנאשם בציינה כי התופעה שילדים שנפגעים חוזרים לביתו של הפוגע (הנאשם) היא תופעה מוכרת בספרות המקצועית והיא נובעת משיקולים של רווח - תשומת לב, משחקים והנאה. (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 142).

מכל האמור מצאתי, כי עדות של דנ' הייתה מהימנה, אותנטית ונתתי בה אמון מלא. לא מצאתי בה כל רצון להעליל על הנאשם או להעצים את חומרת ההאשמות.

בחינת הראיות באישום הנוגע לק' (אישום שני)

ק' העיד בפני חוקרת ילדים ועדותו מהווה ראיה מרכזית. חוקרת הילדים ציינה בטופס המתאר את התרשמותה כי היא מתרשמת שהקטין חווה את התכנים עליהם סיפר, כמו אלו שהנאשם הרים אותו על הכתפיים ומישש אותו בישבנו ובאיבר מינו, תכנים שלוו בתיאורים ספציפיים. בטופס זה התייחסה חוקרת הילדים לכך שחווה מספר אירועים מסוג זה שחזרו על עצמם, ובנוסף ציינה אירוע מובחן אירוע אליו התייחסה בנפרד בטופס עדות הילד, בו סיפר הילד כי דנ', חברו אשר עבר במקום, ראה מבעד לחלון את הנאשם נוגע בו.

בעדותה בבית המשפט בחקירה הנגדית ולאחר שנשאלה פעמים רבות ביחס לכך שהקטינים שמעו דברים בשכונה, וכי אף לדעתה לעיתים השאלו תכנים מאחרים, סיגה מעט את הערכת המהימנות שלה, כאשר למעשה היה שינוי בעמדת חוקרת הילדים במהלך בבית המשפט, זאת לעומת התרשמותה והערכת המהימנות כפי שהיא כתובה בבירור בטופס עדות הילד. חוקרת הילדים הסבירה, כי בשל גילו הצעיר של ק' או בשל כך שמדובר במספר ילדים אשר הגיעו לבית הנאשם וכאשר נחשפה הפרשה הם שמעו על דברים שנעשו על פי הנטען לחבריהם, הדבר הקשה לעיתים על בחינת העדות. לכן, בשל הקושי לבודד אירוע מובחן מהתיאור הכללי וכיוון שנזהרה שמא הילדים משאילים תכנים ממקומות אחרים, התקשתה להעריך את מידת המהימנות של העדות ביחס לאותם אירועים שלא תוארו באופן מובחן זה מזה, והעריכה מהימנות רק לגבי אירוע אחד, אותו תיאר ק' באופן ברור ומובחן. העולה למעשה מדברי חוקרת הילדים במהלך חקירה הנגדית היה, כי רק לגבי אותו אירוע מובחן לגביו יכלה להעריך בוודאות שאכן ארע, היא העריכה מהימנות, ונמנעה מחמת הזהירות לעשות זאת ביחס לאירועים נוספים. עם זאת יודגש, כי חוקרת הילדים לא שללה שק' חווה אירועים מיניים מתמשכים: **"אני אומרת כי ייתכן שהוא חווה את זה כיוון שמדובר באירועים מתמשכים"** (פרו' מיום 12.11.2012, עמ' 111, ש' 25-26).

מצפיה בקלטת החקירה התרשמתי כי ק' מספר בבירור על מספר אירועים שחזרו על עצמם וכי הוא מספר על מה שחווה ואף מתאר אינטראקציות ודברים שהנאשם אמר לו כאשר הרים אותו על כתפיו ונגע בו בישב וב"בולבול" כלשונו. האמור מגביר מהימנות וניכר גם כי הקטין מספר על מה שחווה, כפי שציינה גם חוקרת הילדים.

עוד יודגש, כי ק' היה כבן 9 בעת ביצוע המעשים, כאשר מצפייה בקלטת נראה ילד קטן, צנום, מופנם ומכונס בעצמו, ילד תמים שאין בינו לבין עלילה בדבר. עוד ניכר מצפייה בקלטת כי הוא לא שש כלל להעיד ולספר על הדברים. נראה בבירור, כי ק' מתקשה מאוד לספר על הדברים שאירעו לו וכי הוא נבוך מאוד ומבויש כאשר הוא נשאל, משיב ומספר על אותן נגיעות ומעשים מיניים שעשה בו הנאשם. הדבר ניכר בבירור אף מאופן תשובותיו לשאלות ומשפת הגוף שלו, התכנסותו והסתגרותו. בכל מקום שהוא נדרש לספר על דברים שקרו לו, הוא נראה במבוכה גדולה ומתבייש לספר על אותן נגיעות במקומות שאסור.

כל עוד ק' מספר על נושאים אחרים, או על דברים ששמע כי קרו לאחרים או שהיו בשכונה הוא מעיד באופן חופשי יותר. לעומת זאת, כאשר הוא מתחיל לספר על התכנים הנוגעים לו, רואים הבדל ברור. הוא נע במבוכה על הכיסא, משפיל את מבטו, מדבר כשראשו מורכן, כאשר בשלב מסוים כשהוא מספר על אותה פעם הנאשם נגע בו באופן פולשני יותר, הוא מרים את שתי ידיו, מליט את פניו בידיו ומדבר כשפיו מוסתר. אף העובדה שק' סיפר כי דנ' היה "עד שלו" זאת בנוגע לאחד האירועים בהם נגע הנאשם באיבר מינו, יש בה כדי להעיד על מהימנות עדותו ועל כנותו. המדובר בדברים שק' אמר באופן ספונטני מיוזמתו בסיום החקירה כאשר לפתע ציין שדנ' יכול לאשר את דבריו. ברי כי ק' לא סבר שבכך נטל סיכון, שכן ציפה שדנ' יאשר כי הדברים אכן קרו.

מכל האמור, התרשמתי מעדותו של ק' כי המדובר בעדות כנה ואותנטית, של קטין צעיר בגילו שהעיד באופן ישיר ללא תחכום בתשובותיו. עם זאת, הוא ידע להבחין בבירור בין דברים שסיפר כי אותם שמע ביחס למה שקרה עם אחרים, לבין דברים הנוגעים אליו ולמעשים שנעשו בו.

על כן, לטעמי ניתן היה לקבוע שהנאשם ביצע בק' מעשים מגונים בצורה מתמשכת מספר פעמים. נראה כי חוקרת הילדים הייתה זהירה יתר על המידה בדבריה בבית המשפט בהם סייגה את הערכתה וציינה, כי היא יכולה להעריך מהימנות רק לגבי אירוע אחד. במובן זה שהיא יכולה לומר במידה גבוהה של וודאות שהאירוע קרה, רק ביחס לאירוע בודד ומובחן בו התייחס ק' לדנ' כעד.

נציין עוד, כי אותה הסתייגות אינה עולה מקריאת טופס עדות הילד בו ציינה את התרשמותה מן החקירה לפיה הקטין חווה את שהוא מתאר ולא רק לגבי אותו מקרה מובחן - התרשמות אשר הועלתה על הכתב מיד בסמוך למועד בו נחקר הקטין על ידה (ת/11).

נזכיר ונדגיש כי הדין הוא שבסופו של דבר ההכרעה בדבר הערכת משקל העדויות נתונה לבית המשפט והוא שפוסק בעניין זה. ניתן להרשיע מקום בו בית המשפט סבור כי משקל העדויות מחייב זאת, וזאת אף אם הדבר לא עולה בבירור מהערכת חוקרת הילדים.

הדברים נכונים אף במקרה דכאן, בו לבית המשפט יש ראייה רחבה יותר של מכלול הראיות ובכלל זה עדויות כל המתלוננים, הן אלו שהעידו בפני חוקרת הילדים והן אלו שהעידו רק בבית המשפט, ואילו לחוקרת הילדים יש מבט צר יותר המתמקד רק בעדויות אותן גבתה.

עם זאת, לאחר שבחנתי והפכתי בדבר, למען הזהירות ובשל צילו של הספק, אני מקבלת את חוות ואת התרשמותה כי קיים קושי להעריך מהימנות באשר ליתר האירועים לבד מאותו אירוע מובחן, בו סיפר כי דנ' צפה בהם, אפסע עימה בדרך זו.

לא נעלם מעיני כי ביחס לאותו אירוע בו מספר ק' כי דנ' היה עד לכך שהנאשם נוגע באיבר מינו אין כל התייחסות בחקירתו של דנ' אשר נחקר לפני ק' ועל כן לא נשאל אודות אירוע זה. (ראו: סעיף 34 לסיכומי ההגנה) וכי דנ' בחקירתו ציין, כי אינו יודע אם הנאשם נגע בק' (ת/10א, חקירה 1, עמ' 6). אכן היה מקום אולי לחקור את דנ' בעניין זה. עדיין לא מצאתי שיש בכך כדי לפגום באמון שנתתי בעדותו של ק', הן לאור התרשמות חוקרת הילדים ממהימנותו והן לאחר שצפיתי בקלטת המתעדת את עדותו. דנ' בחקירתו אינו שולל דברים אלו, אלא רק מציין כי אינו יודע אם הנאשם נגע בק', כאשר יכול ולא זכר הדבר או לא רצה לספר על כך. מכאן אין באמור כדי לפגוע במידת האמון הגבוהה שנתתי בעדות ק' לאור כל שצוין לעיל.

בחינת הראיות באישום הנוגע לנ' (אישום שלישי)

עדותו של נ' הובאה על ידי חוקרת הילדים והיא משמשת כראיה המרכזית כנגד הנאשם באישום זה.

חוקרת הילדים ציינה בטופס עדות הילד שהוגש לבית המשפט כי נ' התייחס לתוכן ספציפי של נגיעות בבטן ובגב ונשיקה בצוואר כאשר הוא נתן דיווח גנרי על כך שהנאשם עשה זאת מספר פעמים והתקשה לדווח על אירועים ספציפיים, ככל הנראה, על רקע של אירועים מתמשכים אשר הקשה על קבלת תמונה מדויקת. היא התרשמה **כי סיפר על תכנים אותם חווה כאשר הוא מתייחס לנגיעות במקום ספציפי בצוואר ונגיעות בגב וברגלים.**

במהלך עדותה בבית המשפט ציינה חוקרת הילדים, כי גם באשר לנ' העריכה מהימנות לגבי אירוע אחד בלבד, אירוע בו סיפר נ' על כך שהנאשם נשק לו בצוואר, ליטף לו את הידיים, את הירך, את הבטן והגב מתחת לחולצה. וכי: "נ', **בדיווח שלו, מתייחס לחשיפה של הרבה מאוד שמועות. מכל האירועים שהוא סיפר, הערכתי מהימנות רק על אירוע אחד בגלל שיכול להיות שהוא השאיל תכנים. מצאתי אירוע שהיה ייחודי לו ולכן הערכתי מהימנות. איפה שהתקשיתי, לא הערכתי**". (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 135).

לגבי אירוע זה סברה, כי ביכולתה להעריך באופן ברור ומובחן כי הוא התרחש, כאשר הסימנים אשר מעידים על כך הינם בין היתר העובדה שני' תיאר נשיקה במקום ספציפי בצוואר ואף ציין תיאור ייחודי כמו זה שעשו לו "פו בבטן", כאשר אף אחד מן המתלוננים לא מתאר דבר דומה מה שמחזק מהימנות. בנוסף, נ' תיאר את הדברים תוך כדי שהוא הדגים זאת, נגע במקומות בגופו וציטט דברים שאמר תוך כדי שהנאשם נגע בו. הוא אף מתאר כיצד ניסה להתחמק ממגעו של הנאשם וכל אלו מלמדים אף הם, כי הוא אכן חווה את שהוא תיאר. עוד הדגישה, כי אותם דברים שנראים לא ברורים בעדות נ' הינם למעשה התוכן מבולבל והלא מובנה, מה שמחזק את המסקנה כי נ' לא בא מכוון לעדותו. בנוסף הדגישה, כי אינה יכולה להעריך מהימנות באשר ליתר האירועים אך היא אינה שוללת שני' חווה אירועים מתמשכים.

מקלטת החקירה בה צפיתי התרשמתי, כי נ' כן בדבריו וכאשר הוא לא זכר את הדברים במדויק הוא ציין במפורש כי אינו יודע. העובדה שני' לא תיאר את המעשים באופן חמור ולא העצים אותם ועדיין עמד על כך שכאשר הנאשם נגע בו הוא חש אי נוחות, יש בה כדי לשלול את טענת הנאשם כי מדובר במעשים ומגעים תמימים וכל זאת על אף ששמע על מעשים חמורים יותר מפי חבריו, יתר המתלוננים.

ניכר כי נ' אינו משחיר פניו של הנאשם ואינו מגזים בתיאוריו. כך למשל כאשר נשאל בנוגע לסרטי הפורנו ציין שהנאשם לא הרשה להם לראות והוא אף מספר על מקרים בהם פגש את הנאשם ולא קרה דבר. חוקרת הילדים התייחסה לכך בעדותה: "**הוא מספר על זה שהנאשם לא מסכים ומי באמת רואה ושהם באמת רואים. אני התרשמתי מילד שיש לו העדר מוטיבציה להפיל את הנאשם. יש לו נטיה לצמצם**". (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 137, ש' 3-1). אף דודתו של נ', מ', העידה כי נ' סיפר שהנאשם הוא בן אדם טוב (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 66), כל אלו מלמדים כי לנ' אין כל מניע להעליל על הנאשם.

אף בעניינו של נ' התרשמתי, כי חוקרת הילדים ערכה את החקירה בצורה יסודית, ביקשה לדעת פרטים מדויקים ככל שניתן תוך התייחסות וניסיון להבין את אופן השתלשלות העניינים. מצפייה בקלטת עולה, כי החקירה נערכה בצורה הגונה ולא מגמתית. אף דבריה של חוקרת הילדים בעדותה בבית המשפט, כי ביכולתה להעריך באופן חד משמעי מהימנות רק בנוגע לאירוע אחד, יש בהם כדי להעיד על זהירותה ורצונה ליתן חוות דעת מקצועית ככל שניתן ואף אני סבורה שבשים לב למכלול נימוקיה ניתן לבסס על עדותו את אותו אירוע עליו הוא מספר באופן מפורט כמתואר.

אכן כפי שציינה חוקרת הילדים, באשר ליתר האירועים נ' מספק תיאור כללי כאשר קשה לדלות פרטים מדויקים והוא אינו משיב בצורה מובחנת על אירועים ספציפיים נוספים. עדיין התרשמתי מצפייה בקלטת מכנות הדברים וכי מעדותו נראה כי לא היה מדובר במקרה אחד בלבד. יש לזכור כי כאשר עסקינן באירועים מתמשכים ונוכח דפוס התנהגותו של הנאשם כפי שהיא התבטאה אצל יתר המתלוננים, מובן הקושי של נ' לאבחן בין האירועים במועדים השונים. מכאן, שאין בכך כדי לערער את מידת האמון שנתתי בעדותו, שהייתה מהימנה בעיני. עם זאת, במקרה זה, ובהמשך לאותה זהירות שנקטה חוקרת הילדים בעניינו ובשל כך שאכן קיים קושי לבודד אירועים ספציפיים מעדותו, אפסע אף אני בדרך זו.

אבהיר כי נתתי אמון מלא בעדותו של נ' וניכר היה שמדווח על תכנים שחווה, אך בשל אותה זהירות, ובשל צילו של

הספק, אקבל את מסקנתה ביחס לאותו מקרה מובחן אותו תיאר.

ביחס למיקום האירוע האמור, טענה ההגנה בסיכומיה כי נ' לא ידע לומר היכן אותו מקרה אירע (עמ' 49 לסיכומי ההגנה), בעוד שמעדותו עולה כי נ' אמר דברים אלו בהקשר אחר, וזאת ביחס לכך שהוא אינו יודע איפה אמר לנאשם שהוא אינו מתכוון להגיע אליו יותר. נ' ציין כי האירוע היה בעת צפייה בסרט בביתו של הנאשם, משמע שאותו אירוע התרחש בסלון ביתו של הנאשם.

כמו כן, אין בידי לקבל את הטענה הנובעת בסיכומי ההגנה לפיה חוקרת הילדים העריכה מהימנות רק לגבי הנשיקה בצוואר ולא באשר ליתר הנגיעות באותו אירוע, שכן הדבר אינו עולה מעדות נ'.

אין בידי לקבל אף את טענת ההגנה, כי מדובר במעשים תמימים ללא כל כוונה מינית, שכן יש לבחון את מעשי הנאשם גם על רקע מעשיו של הנאשם לילדים אחרים, וגם על רקע נתינת הגיטרה לנ' והתשלום על תיקונה. מעבר לכך התיאור שנתן נ' תואם את הדרך והטקטיקה בה נקט הנאשם ואשר ניתן לראותה בבירור גם בעדויותיהם של הילדים האחרים: על כך שהנאשם היה מתחיל בעשיית מסאג' או ליטוף, ואחר כך עובר למגעים אינטימיים יותר בעלי כוונה מינית, כאשר אותם מעשים דומים שוללים את טענת הנאשם לתום ליבו ולמגעים תמימים ואקראיים כפי שיבואר בהמשך.

העובדה שני' ציין שפחד שהנאשם ידקור אותו (ת/12א, עמ' 18, ש' 13) אינה מעידה כי נ' אינו דובר אמת, כנטען, מאחר ובפועל הנאשם לא הפעיל כל אלימות כלפי המתלוננים. שכן, כפי שציינה חוקרת הילדים יתכן וזוהי דרכו של נ' להביע את החשש שלו מהתנגדות לנאשם או דרכו להצדיק בפני עצמו את העובדה שלא הביע התנגדות חריפה יותר למעשי הנאשם.

באשר לטענת ההגנה כי נ' עשה שימוש בביטויים מושאלים ובכלל זה שימוש בביטויים כמו הביטוי "בן אדם סוטה" (ת/12א, עמ' 17), לא מצאתי אף בה ממש ולא מצאתי שיש באמור כדי לפגוע במידת האמון שנתתי בעדותו. הגם שיתכן כי השאיל ביטויים ששמע, ניכר כי תוכן עדותו באשר לאותו אירוע מובחן עליו דובר, ייחודי רק לו.

באשר לאי העדתו של נ', חוקרת הילדים אסרה את העדתו של נ' לאחר שסברה כי לא ברור אם יזכה לתמיכת הוריו במידה ויעיד בבית המשפט, כי מפאת גילו אינו מתאים לסיטואציה בבית המשפט, זאת אף שהסכים להופיע בבית המשפט תוך שציין כי יפחד (ת/12א, ח' 2, עמ' 2, ש' 27). ההחלטה נעשתה תוך התרשמות מן הילד והתחשבות בעמדתה של האם אשר העידה כי מצבו הנפשי לא טוב (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 137). לא מצאתי פגם בהחלטתה של חוקרת הילדים, שכן נראה מצפייה בקלטת כי נ' חושש, מתקשה לדבר על עצמו ומתקשה להיפתח.

עדויות הקטינים ח', ד' וא'

המדובר בשלושה מתלוננים קטינים אשר היו מעל לגיל 14 בעת ביצוע העבירות לכאורה ומכאן עדותם נמסרה בפנינו בבית המשפט.

נבחן עדויות אלו כסדרן.

בחינת הראיות באישום הנוגע לח' (אישום רביעי)

ח' מסר עדותו בפנינו. בעדותו סיפר על אירוע בו הנאשם ליטף את רגלו הימנית ועלה תוך כדי ליטופים לכוון איבר מינו,

כאשר ח' הבין כי הוא מתקרב לאיבר המין הזיז את ידו של הנאשם. ח' סיפר על תגובתו לאירוע ועל החשש שלו לספר אודות מעשיו של הנאשם.

עדותו של ח' הותירה בי רושם כי הוא דובר אמת ומספר אודות דברים אשר חווה. עדותו הייתה אמינה, נקודתית וניכר כי הוא אינו שש להעיד או להעצים הדברים. כמו כן, נראה כי אין לח' כל מניע להעליל על הנאשם כאשר אף הנאשם העיד על כך בעצמו כאשר ציין ברישומיו (באותה מחברת שנתפסה בביתו) כי ח' "**ילד מדהים בהתנהגותו. ילד מנומס שקט**" (ת/4א, עמ' 3). מכל האמור מצאתי ליתן אמון מלא בעדותו של ח'.

כמו כן, לא מצאתי שינויים מהותיים בגרסתו של ח' במשטרה לעומת עדותו בבית המשפט ועדותו היתה קונסיסטנטית ובהירה. אכן ח' סיפר בחקירתו במשטרה ובעדותו הראשית בבית המשפט כי הנאשם ליטף לו את הרגל ובהמשך בחקירתו הנגדית כשנתבקש לתאר הדברים בפירוט, דייק בדבריו תוך שציין כי הנאשם נגע לו מתחת למכנסים, אך לא ראיתי בכך כל שוני מהותי.

בעניין זה טענה ההגנה כי מאחר וח' סיפר שהנאשם נגע בו מתחת למכנסיו רק בחקירה הנגדית, המדובר בגרסה כבושה ובלתי מהימנה. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית ח' סיפר, כי הנאשם נגע ברגלו מתחת למכנסים רק לאחר שנשאל על ידי ב"כ הנאשם באשר ללבושו בעת האירוע והשיב כי לבש מכנסים קצרים, תוך שתיאר שהנאשם הכניס את ידו מתחת למכנסים מלמטה מכיוון הירך לכיוון איבר מינו. יתרה מכך, התיאור האמור אינו סותר את הדברים הקודמים שאמר העד ואף ניתן לראות שהתכוון לומר עוד קודם לכן שהנאשם נגע מתחת למכנסים אך לא פירט זאת. כך בחקירה הראשית ציין ח' כי הנאשם שלח את היד "**לתוך רגל ימין שלי**" (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 112, ש' 15). מעבר לכך היה נראה כי ח' התקשה לחשוף את הדברים, וייתכן כי רק בחקירה הנגדית אזר אומץ לספר פרט זה. מכל מקום ובכך העיקר, גרעין עדותו וגרסתו אמינים, והרושם שהותירה בי עדותו היה חיובי ביותר. עוד נפסק כי "**הלכה ידועה היא כי עדותם של קורבנות לעבירות מין, במרבית המקרים, אינה חייבת להיות סדורה, הגיונית, ורבת פרטים. לעניין זה ראו האמור בע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (פורסם בנבו), [26.1.2009]:**

"הלכה היא, כי קיומן כמו גם אי-דיוקים בעדותו של אדם בכלל, ובעדותו של קורבן עבירת מין בפרט, אין בהם כשלעצמם כדי לפגום במהימנותה: '...אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר ...'... לא זו, אף זו. כבר נפסק בעבר, כי 'דווקא 'זכרון מופלג' של פרטים, אחרי שחלף זמן רב מעת התרחשות האירועים ועד למתן העדות, עלול לפגום במהימנותו של עד'... "

[ע"פ 7015/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2012)].

זאת ועוד, ח' אינו מגזים בתיאוריו ואינו מנסה להשחיר פניו של הנאשם. ח' מספר בעדותו, כי היה בביתו של הנאשם פעמים רבות, אך הנאשם ניסה לגעת בו רק פעם אחת. הוא גם הסביר תוך שהוא מחדד את הדברים כי אין זו הפעם הראשונה שהנאשם נגע בו אבל ביתר הפעמים זה היה במקומות שאפשר לגעת בהם (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 121,

ש' 3-4). משמע, הקטין מבחין בין נגיעות סתמיות, כביכול, באברים לא אינטימיים, לבין אותה פעם שבה הייתה עליית מדרגה והנאשם נגע בו באופן שתואר על ידו. הוא אף ציין, כי גם לאחר אותו המקרה היה בביתו של הנאשם, אך הנאשם לא חזר על המעשה בשנית (שם, ש' 30-31), משמע הוא לא ניסה ליפות או להצדיק את העובדה שחזר גם לאחר מכן לביתו של הנאשם. כמו כן, ח' העיד כי לא ראה סרטי פורנו אצל הנאשם ולא היו בביתו דיבורים על מין (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 128, ש' 19-21). ומכאן שהוא היה ממוקד ומדויק בעדותו.

אין בידי לקבל טענת הגנה נוספת, כי מדבריו של ח' עולה שמדובר בעבירת ניסיון, מאחר שמשתמע מדבריו, כי הייתה לו רק תחושה שהנאשם הולך לעלות לכיוון איבר המין ולא מעבר לכך. ח' הסביר בעדותו בצורה ברורה, כי הנאשם הגיע לאזור **"שהוא מעט ימינה מהמפשעה"** (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 113, ש' 10) ולאחר מכן ציין בצורה ברורה כי הנאשם התקדם לאזור הבולבול. כמו כן, ח' הבהיר במהלך עדותו, כי הנאשם נגע בו מתחת למכנסיו (גרסה אותה מצאתי לקבל כאמור) ומכאן שמדובר בעבירה של מעשה מגונה ולא בעבירת ניסיון. יתרה מכך, לא התרשמתי, כי הדברים שסיפר ח' ביחס לנאשם נולדו מתוך לחץ שהפעילו כלפיו א' ואחיו - ע' כפי שטענה ב"כ הנאשם. ח' ציין בעדותו בצורה גלויה כי הוא מייחס חשיבות וכבוד לאחיו ולא חשש לומר כי אחיו וא' לחצו עליו לומר אמת. עם זאת, ח' הדגיש כי: **"הם לא אמרו לי מה להגיד. הם אמרו לי פשוט תגיד את האמת"** (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 126, ש' 16) וכי בתחילה חשש לספר, אך בהמשך סיפר על הדברים. אף הסברם של א' וע' כי הם לחצו על ח' לומר את האמת, ולא לחצו עליו להעליל על הנאשם, נראה סביר והגיוני.

בחנית הראיות בנוגע לד' (אישום חמישי)

ד' העיד בפנינו בבית המשפט ביום 22.2.2012 וביום 13.5.2012. ד' סיפר על כך שכאשר היה מגיע לבית הנאשם, פעמים רבות הנאשם היה עושה להם מסאג'. עוד העיד על אירוע בו בעת שצפה עם הנאשם בכדורגל, עשה לו הנאשם מסאג' בגב ובכתף ולפתע ירד לאזור הבטן בירך ליד המפשעה.

עדותו של ד' הייתה כנה ובהירה והותירה בי רושם חיובי ביותר. ניכר היה מעדותו, כי הוא לא נלהב לחשוף את הדברים ולספר עליהם. הוא ציין בעדותו, כי לאחר אותו מקרה הוא וגם הנאשם למעשה העלימו עין מכל האירוע והמשיכו כרגיל, מה שמלמד על חוסר הרצון שלו לחשוף את הדברים.

ניכר כי ד' מנסה לדייק בפרטים ומשתדל לספר את הדברים כהווייתם תוך שהוא אינו חושש לומר כי המסאג' היה נעים לו בהתחלה: **"נכון שהמסאג' היה נעים לי, אם לא היה נעים לי הייתי מוריד ישר את היד, ברגע שהוא הגיע לרגל הורדתי כבר, זה לא היה נעים"** (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 58, ש' 30-31). ד' גם אינו מתבייש לתאר את תחושותיו ורגשותיו בעקבות מעשיו של הנאשם, דבר המעיד אף הוא על כנות הדברים.

בעדותו של ד' בולט הרצון שלו שלא להשחיר את פניו של הנאשם. ד' מציין שהנאשם אדם טוב: **"כשאת אומרת לי שלמרות המקרה הזה המשכתי ללכת, ידעתי שדני אחי ממשיך ללכת ולא חשבתי שאני צריך לעשות משהו מיוחד, אני אומר שלא רציתי לפתוח את זה, הוא היה בן אדם טוב, ואז לא האמנתי שהוא עשה את זה גם לאחי"** (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 59, ש' 11-13).

זאת ועוד, ב"כ הנאשם טענה כי בכך שד' לא ידע ליתן הסבר לכך שהמשיך ללכת לביתו של הנאשם ובכך שלא מנע מדנ' אחיו להמשיך ללכת לשם, יש כדי לפגום במהימנות עדותו. אין בידי לקבל את הטענה ואין באמור כדי לפגום במידת האמון שנתתי בעדותו, אשר הותירה בי רושם חיובי ביותר, כעדות ישירה וברורה. ד' מסביר בצורה כנה ואותנטית,

שהעדיף להתעלם ממה שקרה, כי הנאשם בן אדם טוב. הסבר זה אופייני האופייני לנפגעי עבירה, כאשר קיימת אמביוולנטיות ביחס לפוגע, אשר מצד אחד מטיב ומן הצד האחר פוגע, כאשר ניכר כי ד' חיבב את הנאשם. עם זאת הוא עמד על תיאור מעשיו של הנאשם, שלל את הטענה שידו של הנאשם החליקה באותו מקרה, והדגיש כי המעשה נעשה במכוון והוא ידע שזה לא בסדר מלכתחילה: **"כשאת מבקשת ממני לספר רק את האמת, ואת אומרת לי שאם לא היה מתחיל כל הבלגאן ודנ' לא היה מספר את מה שהוא מספר לא הייתי חושב שזה משהו לא בסדר או מסוכן, אני אומר שזה היה משהו לא בסדר, אבל פשוט לא רציתי לפתוח את זה"** (עמ' 61 ש' 25-23).

ביחס לטענת ההגנה באשר לסתירה הקיימת בכך שבחקירתו במשטרה ציין ד' כי ישב על המזרן ובעדותו בבית המשפט ציין כי ישב על המיטה הנפתחת, הרי לא מצאתי שהמדובר בסתירה, ודאי לא סתירה מהותית היורדת לשורשם של דברים. ד' הבהיר, כי מבחינתו מזרן ומיטה נפתחת זה אותן המילים, כי אולי התבלבל וציין: **"אני לא יכול לשקר כי באמת יש לו מיטה כזאת, אולי היא עדיין אצלו בבית"** (עמ' 82 ש' 10-7). מעבר לכך, אילו רצה להעליל על הנאשם וודאי שלא היה משקר בנוגע לרהיטים בבית ולמיקומם, שכן את אלו הכיר היטב מביקוריו בבית הנאשם.

באשר לטענת ההגנה, כי ד' הזכיר בחקירתו במשטרה פעם אחת שח' הוא שישב ליד המחשב ובהמשך מסר שר' הוא שישב ליד המחשב, הרי אף בטענה זו לא מצאתי ממש. דברים אלו נאמרו כמעט באותו המשפט (ב-נ/2, ש' 19 נראה שכתוב "ר"י" ובשורה 23 כתוב ח') ולכן נראה כי ייתכן ומדובר בשגיאת כתיב כאשר הכוונה הייתה לכתוב "ח". בכל מקרה העיקר הוא בכך שניכרת עקביות בין דבריו בחקירתו במשטרה לעדותו בבית המשפט, ובכל מקרה אין באמור משום סתירה מהותית.

ביחס לטענת הנאשם, כי עדותו של ד' נגועה וכי התכנים עליהם הוא מדבר מושאלים מסיפוריהם של מתלוננים אחרים ובכלל זה אחיו דנ', הרי לא התרשמתי כך כלל ועיקר. ד' מדגיש בעדותו כי דנ' לא סיפר לו על שארע עם הנאשם וכי הוא בכלל לא היה בבית כאשר דנ' סיפר לאמו, דבר שאושר על ידי דנ'. ברי כי ד' ידע על אשר ארע לדנ', דבר שהינו אך טבעי מקום שמדובר בשני אחים. עם זאת ד' מספר על מה שקרה לו ומוסר תיאור מתון וספציפי של מעשי הנאשם בו, לא מעצים, מסביר כי המעשה לא היה תוך כדי החדרת היד מתחת למכנסיים, תוך שהוא חוזר ומדגיש את תפיסתו החיובית של הנאשם. ד' אף מאשר שאם אחיו דנ' לא היה "פותח את זה", סודו היה נשאר עמו, והכך כשהוא עומד על תיאור מה שקרה לו. כל האמור מעיד על מהימנותו וכי לא השאיל תכנים מאחיו כנטען ע"י ההגנה. מעבר לכך, לא מצאתי כל רצון מצד ד' להפליל את הנאשם.

לא מצאתי ממש אף בטענה, כי העובדה שילדים אחרים לא ראו כי הנאשם עושה מסאג' לילדים, יש בה כדי לפגום בעדות ד' אשר סיפר על כך. נראה כי ההיפך הוא הנכון. בחינת מכלול עדויות הילדים והמתלוננים מלמדת, כי אף הם העידו על ליטופיו של הנאשם, ועל כך שהנאשם היה נוגע בהם בגוף, בליטופים בראש, בידיים, בבטן בצוואר (ראה למשל עדותו של נ' ושל ר', אחיו, עדות של ח' ועוד). יתרה מכך, גם דנ' מספר על אותם מגעים "מקדימים" של הנאשם, בהם הוא היה מתחיל במסווה של מגעים תמימים, עד שאלו היו מסלימים ונעשים מינים בהדרגה. נראה כי זה היה דפוס הפעולה של הנאשם, אותה היטיב דנ' לתאר בעדותו, כאשר סיפר שהנאשם היה נוגע ואומר שהוא עושה מסאג' ואז מתקדם ונוגע בפין (ראה ת/10א) והדברים מדברים בעד עצמם.

מכל האמור מצאתי לתת אמון מלא בעדותו של ד', עדות מהימנה, גלויה שאותות האמת ניכרו בה.

יצוין כי בכתב האישום נרשם בטעות כי ד' נולד בחודש ינואר 1994 בעוד שבעדותו בבית המשפט העיד כי הוא יליד 1997 (ואחיו מא' הגדול ממנו הוא שנולד ב 1994), היינו בעת מתן עדותו בבית המשפט בחודש פברואר 2012 היה בן

15, ובעת ביצוע המעשים כנטען צעיר עוד יותר.

בשל אותה טעות בעניין זה בכתב האישום (כאשר צוין שד' הוא יליד 1994), הואשם הנאשם ביחס לאישום זה בעבירה של מעשה מגונה וניסיון למעשה מגונה, בהתאם לסעיף 348(ג) לחוק העונשין, ולא הואשם בסעיף המתאים כאשר אין חולק כי ד' היה מתחת לגיל 16 בעת ביצוע העבירות. בהינתן העובדה שדנ' היה מתחת לגיל 16 הסעיף המתאים הינו סעיף 348(ב) לחוק המפנה לנסיבות סעיף 345(ב)(1) (שעניינו ביצוע מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 16). יודגש, כי איש מהצדדים לא התייחס לאותה טעות כאשר בפועל הצדדים התייחסו בסיכומיהם לגילו הנכון של המתלונן ד' (ציינו כי היה בן 15 בעת מתן עדותו) ואיש לא טען כי הוא מבוגר יותר.

מכאן שגילו של המתלונן ד' והעובדה כי בעת ביצוע העבירות לכאורה היה מתחת לגיל 16, הייתה ידועה לצדדים כל העת.

בחינת הראיות ביחס לא' (אישום שישי)

א' העיד בפנינו.

א' העיד, כי הנאשם ליטף לו את הרגל עד המפשעה בחלק התחתון של איבר המין וניסה לגעת באיבר מינו, כאשר הוא הזיז לו את היד והלך לח' אשר ישב ליד המחשב.

עדותו של א' הותירה בי רושם חיובי. האופן בו תיאר את האירוע לא היה מועצם. העדות היתה קונסיסטנטית תוך שהתרשמתי כי הוא מתאר את הדברים כהווייתם. כך ציין, כי המעשה ארע פעם אחת על אף שהיה בביתו של הנאשם מספר פעמים ואף אישר כי לא ראה בביתו של הנאשם משהו מיני מסוג הדברים אשר סיפר עליהם (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 87). עדותו של א' קוהרנטית ותואמת את אמרתו במשטרה ואותם אי דיוקים אליהם הפנתה ב"כ הנאשם בסיכומיה הינם בפרטים שוליים.

לא' לא היה כל מניע להעליל על הנאשם והוא אף ציין כי יחסיהם היו "כאילו בסדר" והוא היה מגיע לביתו של הנאשם וצופה עמו בטלוויזיה. הוא גם ציין, כי לא הלך בעצמו להתלונן אלא החוקרים הגיעו אליו. א' העיד, כי לא סיפר על מה שארע לו קודם בגלל שהתבייש אבל אמר לאחיו ר', עוד בטרם התפוצץ הסיפור שלא ילך לביתו של הנאשם (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 81). אף באשר לתגובתו, בכך שלא התנגד, ולמרות שמדובר בנער יחסית בוגר אין כדי לערער את מהימנות עדותו כאשר תגובה שכזו היא אופיינית לנפגעי עבירות מין ומעידה לעיתים על שיתוק כל שהוא מצד הנפגע. כמו כן, העובדה שא' ציין כי פעמים רבות ביקר בביתו של הנאשם, אך רק אחת בביקור אחד הנאשם נגע בו בצורה מינית - לא רק שלא פוגעת במהימנותו (כנטען בסיכומי ההגנה בהם צוינה "פליאה" על כך שהדבר לא קרה במשך שנים וכך לפתע פעם אחת) אלא מעידה על כנותו של א' ועל כך שהוא אינו מעוניין בהשחרת פניו של הנאשם.

עוד יצוין, כי ההגנה בסיכומיה ניסתה לתאר את א' כמי שאינו חושש להעליל על הנאשם וכי היה מעורב מאוד בכל מה שהיה קשור לפרשה בשכונה ואף לחץ על ילדים אחרים לשקר. לא התרשמתי מן הדברים בצורה הזו. הנאשם לא הציג כל מניע הגיוני לכך שא' ירצה להעליל על הנאשם. באשר ללחץ שהפעיל על ח' הרי כפי שצינתי לעיל, ח' אישר, כי אמנם א' וע' אחיו לחצו עליו אך הסביר כי רצו שיאמר את האמת.

טענה נוספת שהועלתה כנגד א' היתה כי היה כה נלהב להעליל על הנאשם, עד כדי כך שסיפר בחקירתו כי אחיו, ר',

אמר לו שהנאשם נגע אף בו, בעוד שכאשר אחיו נחקר על ידי חוקרת הילדים הוא שלל זאת. לא מצאתי שיש באמור כדי להעיד על חוסר אמינותו של א' כנטען, או כי מכך ניתן ללמוד על כך שא' בדה הדברים מתוך רצון להפליל את הנאשם. אין לשלול כי אחיו ר' אכן אמר לו את הדברים ובהמשך לא חזר עליהם בפני חוקרת הילדים. מכל מקום, אין בכך כדי להעיד כי הדברים לא נאמרו לא' או כי הוא בדה אותם, כנטען.

עדות הנאשם - כללי

הנאשם העיד בבית המשפט על פני שלוש ישיבות. לאורך כל עדותו הכחיש את כל טענות המתלוננים וניסה להרחיק עצמו ככל שניתן מכל הנוגעים בדבר. הנאשם הכחיש כי פיתח קשר עם המתלוננים אשר פקדו תדיר את ביתו וטען, כי כל הילדים באו לבקר את מ' אשר היה בן בית אצלו וכי מעולם לא הזמין את הקטינים לביתו או אירח אותם במטרה להנות מחברתם. עוד טען, כי לא הוא אשר יצר את הסביבה "המהנה" בביתו מאחר ומשחק ה"סוני פליסטיישן" שהיה בביתו היה שייך למ' ויתר המשחקים שייכים לילדיו, אך אישר כי נתן לילדים לצפות בטלוויזיה ואף לשחק במחשב שלו.

עדות הנאשם בבית המשפט הותירה רושם שלילי ביותר. התרשמתי כי מדובר בעדות מגמתית מלאת פרכות כאשר הנאשם חזר והציג עצמו כקורבן, בלא שהצליח לספק הסברים ותשובות לראיות ברורות שהוצגו בפניו, וללא הסבר כיצד נקלע למצב כזה, למעט הפרחת תיאוריות של עלילה וקונספירציה. הנאשם התחמק ממתן תשובות לשאלות ספציפיות שהוצגו לו ולמעשה בעיקר, חזר וניסה להציג את כל העניין כעלילה. הוא התקשה להשיב לשאלות נוקבות שהוצגו בפניו, כמו למשל מה הניע את המתלוננים שלדבריו הוא היה כה טוב אליהם ולא עשה להם דבר, לספר את שסיפרו.

הנאשם במהלך עדותו משנה טעמיו והסבריו, כאשר רגע אחד הוא תולה את האשם במתלונן דנ' ובקנאתו במ' למרות שאמו של דנ' כלל לא התלוננה במשטרה, וברגע אחר הוא מנסה לייחס את הגשת התלונה לאימהות, היינו לאמו של נ' ואימו של ל'. ניסיון זה כושל אף הוא, שכן אימו של ל' לא הסכימה אפילו שבנה יחקר ואף אמו של נ' לא רצתה בתחילה להביא את בנה לחקירה.

כפי שיובהר להלן, הנאשם התקשה לתת הסבר לנאמר באותם דפים ומחברת שהכין לעצמו מראש ואשר נתפסו בביתו ובהם התייחסויות לילדים שונים, והכל בטרם הוגשה כלל תלונה, הוא שינה את גרסתו ותשובותיו, ולחלק ניכר מאותם דברים שהיו רשומים שם לא היה לו כל הסבר. הנאשם התפתל בתשובותיו ולא סיפק כל הסבר סביר לשאלה מדוע חזר ורשם לעצמו אזהרות ממצבי לחץ ומהודאה בפני מאן דהוא, אם לא עשה דבר; מדוע הדגיש ברישומיו שלא לדבר עם אף אחד בשום מקום שכן הכל מוקלט; והכל כאשר לשיטתו הוא אינו צריך לחשוש מדבר מאחר ולא היו דברים מעולם.

הרושם שנוצר הינו, כי הנאשם ניסה להיתמם בתשובותיו ולהציג עצמו כמי שחשש מן החקירה ולכן העתיק מהאינטרנט עצות ואזהרות שונות, כאשר בפועל עצות לא נדרשות כלל, אם אכן, כפי שטען, לא היו דברים מעולם. נראה כי הנאשם הבין היטב את משמעות הדברים שרשם ומכאן תשובותיו היו מיתממות ומתחמקות, וכל אלו מעידים על חוסר האמון שיש ליתן בגרסתו.

כך למשל כאשר נשאל הנאשם מדוע כתב ברישומיו: **"מוקלט בכל מקום על ידי כל מישהו, חוץ מהחוקר אני לא מדבר עם אף אחד"**, כל שהיה לו לומר הוא לבקש לראות היכן זה כתוב. לאחר שלא יכול היה אלא לאשר שזה נכתב, ציין **"אני אומר כי זה מה שנכתב, אני מוריד מהמסך דברים ומתייחס לעצמי"**, והדברים מדברים בעד עצמם (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 130).

הנאשם במהלך כל עדותו ניסה להרחיק עצמו מן המתלוננים, כאשר טען כי הם הגיעו למ' ולא אליו וכי לו לא היה כל קשר עימם. בחינת מכלול העדויות על גרסאותיו השונות של הנאשם מלמדת, כי טענה זו אין לה בסיס וכי מעורבותו של הנאשם עצמו בכל הנוגע לילדים ולקשר עימם, הייתה גבוהה, וכי התנהלותו מולם לא הייתה פסיבית כלל, כפי שניסה לצייר. הנאשם ניסה למזער את התמונה הברורה העולה לפיה הפך את ביתו במכוון למוקד עלייה לרגל לקטינים. התמונה העולה ממכלול הראיות הינה, כי הנאשם איפשר ויזם אירוח של הקטינים במשך כל שעות היום בביתו, לעיתים עד לשעות לילה מאוחרות, וסיפק להם משחקים, איפשר להם לשחק במחשב ולצפות בטלוויזיה, בסוני פלייסטיישן וכיו"ב. יתרה מכך, הנאשם אף נתן לחלק מהקטינים תשורות קטנות. כך למשל הוא נתן לנ' את הגיטרה שלו, וכן בנוסף כסף לתיקונה, נתן מחשב נייד לדנ' לשימוש בביתו ועוד. בהקשר זה יצוין כי הנאשם הוא זה אשר הציע לדנ' לקחת את המחשב הנייד לביתו. וכך סיפר דנ' בעדותו: **"אחרי זה אמרתי: 'טל , אמרתי לו טל אני משחק במחשב הנייד' אמר: ' בסדר' , אחרי כמה שניות אמר לי: 'קח אותו, קח אותו לבית שלך ותחזיר לי אותו ב... או במוצאי שבת או בשבת. מה שאתה מחליט"** (ת/10א, חקירה 2, עמ' 2, ש' 21). מכאן שהנאשם הוא זה אשר יזם את העניין והציע לדנ' לקחת את המחשב כמעין פיצוי, מיד לאחר שביצע בו את המין האוראלי. מכאן שאין המדובר במחווה תמימה.

אשר על כך, ניסיונו להרחיק עצמו מכל קשר ממשי עם הילדים, הינו נסיון כושל הפועל לחובתו, שכן הנאשם עצמו מבין כי התנהלותו באופן האמור, כשלעצמה, מעלה קושי לקבל את טענתו כי כוונותיו היו טהורות.

ניסיונו של הנאשם להציג את הדברים כאילו הילדים הגיעו לדירתו בגלל מ' ללא קשר אליו לא רק אין לו בסיס, אלא הוא אף נסתר בעדויות הילדים עצמם. כך למשל, ד' העיד כי: **"לשאלה האם זו הסיבה היחידה שהייתי עולה אליו, כי מ' היה אומר לי לעלות, אני אומר שבלי שום קשר הייתי הולך לבקר את הנאשם. לשאלה מדוע הייתי הולך לבקר אותו, אני אומר שלראות מה שלומו, אני מאמין שאני והוא העלמנו עין מהקטע שהוא עשה לי, הוא היה בן אדם טוב"** (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 61, ש' 19-22); א' ציין, כי הכיר את הנאשם בכלל דרך אחיו, ר' וכי **היה מגיע אל הנאשם לצפות עמו בטלוויזיה** (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 78); ח' סיפר על האינטראקציה בינו לבין הנאשם המעידה על הקשר ביניהם: **"אז אני הולך לסלון, שואל אותו מה שלומו ואיך היה בעבודה, אני יושב בסלון רואה טלוויזיה, פתאום אני רואה אותו שולח את היד"** (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 112, ש' 14-15).

יתרה מכך, הצגת הדברים באופן האמור על ידי הנאשם, לא הייתה קונסיסטנטית, שכן הנאשם, מחד, ניסה למזער את מידת הקשר האישי שלו עם הקטינים ושלל את דבריהם כי באו אליו, ומאידך, ציין כי היה בקשר חברי ואפילו מעין אבהי עימם, וזאת מקום בו נדרש לכך כדי להצדיק את אותן נגיעות בילדים בהם הוא מודה (נשיקות, חיבוקים, הרמה על הכתפיים), נגיעות אשר לטענתו היו סתמיות. כך למשל טענה ההגנה בסיכומיה: **"על כך יאמר, שכל אדם וכל אב נוהג בילדיו בדרך משלו - יש הפיזיים יותר ויש המאופקים יותר, יש שמסוגלים לקפץ ולהשתולל ויש שלא. הנאשם היה מהסוג הראשון, הוא היה בכושר פיזי טוב - נהג לרכב על אופניים ומעבר לכך הוא היה הטיפוס הפיזי, שלעיתים מחבק, מנשק, ונוגע - אך באופן חברי, אבהי, ולא בעל כוונה מינית"** (עמ' 55 לסיכומי הנאשם).

מנגד חזר הנאשם והדגיש בחקירתו כי: **"אני רוצה להוסיף משהו חשוב, הילדים האלו לא באו בשבילי, הם נכנסו כדי לשחק עם מ' שהיה אצלי הרבה זמן.."** (ת/1, ש' 130-132). ומנגד כאשר נדרש להסביר את אותן נגיעות הוא מצוין:

"ת: נגיעות כמו שנוגעים בבני משפחה , נגיעה בראש , ליטוף.

עמוד 36

ש: האם הרמת פעם מישהו על הכתפיים לך.

ת: את מ' הרמתי פעם , את ר' , זה הכול.

ש: האם את ק' הרמת על הכתפיים.

ת: אולי פעם אחת.

ש: מה יש לך להרים אותם על הכתפיים לשם מה.

ת: סתם בתמימות , שיחקנו".

בהקשר זה נטען עוד, כי עדותו של ר' (אחיו של המתלונן נ') תומכת בטענת הנאשם כי במידה ונגע במי מהילדים (נישק, חיבק, הרים) הדבר היה ללא כוונה מינית, שכן ר' אשר נחקר אף הוא על ידי חוקרת הילדים, חקירתו לא העלתה דבר, פרט לכך שסיפר כי הנאשם מנשק אותו בראש ומחבק אותו כמו אמא. מכאן שעדותו תומכת בגרסת הנאשם שהמגעים היו ללא כוונה מינית.

אלא מאי, שלא כך הם פני הדברים. בפועל עולה ממכלול העדויות, כי הנאשם נהג לגעת בילדים חלקם צעירים מאוד בגילם, ילדים אשר אין לו קשר משפחתי או אישי עימם אף לדבריו הוא. מגעים אלו לא ניתן להם אפוא שום הסבר בנסיבות שתיאר לעיל. עדותו של ר' מלמדת אף היא, כי הנאשם, בניגוד למה שנטען על ידו, נגע בילדים ולא מגע מקרי בלבד עקב כך שישב לידם ו"נפלטה" לו טפיחה, או חיכוך של רגל ברגל, אלא הנאשם נהג לנשק אותם, לחבק אותם ולהרים אותם על הכתפיים. כך אף דנ' בו ביצע הנאשם מעשים חמורים סיפר באופן דומה כי הנאשם היה מחבק ומנשק אותו בראש (ת/10א, חקירה 1, עמ' 11, ש' 11). לפיכך, אין זאת אלא, שהנאשם החל לגעת בילדים שהגיעו לביתו, תחילה במסווה של מגעים תמימים ואבהיים כביכול, ובהמשך עם חלק מן הילדים, הייתה הסלמה כאשר המגעים, תחת אותו מסווה, הפכו למעשים מיניים מובהקים.

יתרה מכך, לא אחת במהלך עדותו ניסה הנאשם להטיל דופי במתלוננים ובעיקר במתלונן דנ' אשר בעניינו עומד כנגד הנאשם אישום חמור של מעשה סדום. הנאשם טען, כי דנ' הוא ילד בעייתי ומופרע מאוד וכי לא אחת הוא ניסה לסלקו מן הדירה. כל זאת, כאשר בפועל דנ' פקד את דירתו השניה של הנאשם מידי יום כמעט, כפי שציין הנאשם בעצמו (פרו מיום 21.2.2013, עמ' 135). לכן, ניסיונו של הנאשם להשחיר את פניו של הילד תמוה ומעיד אף הוא על חוסר אמינות גרסתו.

בכל מקרה, קשה לקבל את גרסתו המיתממת של הנאשם, מקום בו מדובר באדם מבוגר יליד 1957, העובד למחייתו כעורך דין ומנגד מדובר בקטינים בגילאי 10 ו-12. מה לו לנאשם להפוך את ביתו למקום מפגש ובילוי לקטינים על בסיס יום יומי, ילדים שאין לו שום קשר אליהם, פרט לכך שהם גרים בשכונה? התנהלות מסוג זה של אדם מבוגר אל מול ילדים, חלקם צעירים מאוד, כשהוא נותן להם מתנות ותשורות, בין פעוטות בערכן ובין משמעותיות יותר ולעיתים אף כסף - היא התנהלות תמוהה, וזאת בלשון המעטה. מכלול הנסיבות האמורות, יש בהן כדי להעיד על ניסיונו של הנאשם "לגמול" להם כביכול על אותם מעשים מיניים, וליצור אצל הקטינים תחושת מחויבות כלפיו.

יתרה מכך, אף לנאשם היה ברור שמעשיו הינם חריגים ומעוררים חשד. למרות זאת, הנאשם לא שינה את התנהלותו, כפי שהנאשם עצמו העיד, כי: **"היו לי נורות אזהרה, הן היו קיימות עוד לפני אמא של ק' וחברים אמרו לי**

להיזהר. אני השתדלתי למתן את זה כמה שאפשר. אני הגבלתי ולא הפכתי את זה למועדון... לשאלת בית המשפט היום אני ער לזה שיש עם זה בעיה" (פרו' מיום 21.1.2013, עמ' 143).

מכל האמור עולה, כי הנאשם יצר עבור המתלוננים מעין מועדון אטרקטיבי בכדי שיוכל למשוך אותם אל ביתו ולבצע את זממו, תוך שהוא מודע לבעייתיות באירוח של אותם ילדים צעירים בביתו.

יתרה מכך, במהלך עדותו עמד הנאשם על שוליו של בור אותו כרה בעצמו במילותיו שלו, כאשר ניסה להתחמק מדברים אשר יש בהם כדי להפלילו או להאיר את מעשיו באופן שלילי וסופו של דבר נותרו העדויות המפלילות מצד אחד והסבריו הדחוקים מהצד האחר.

כך למשל, העיד הנאשם, כי כאשר מא' (אחיו של דנ') וא' הגיעו לביתו ושאלו אותו האם ליטף את רגלו של דנ', הרי מא' **"לא דיבר על משהו מיני"** (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 126, ש' 18); בעוד שמעדויות אחרות, כמו למשל מעדות מא' עולה, כי דנ' אמר לו עוד באותו ערב שהנאשם נגע באיבר מינו ואף סיפר כי הנאשם מצץ לו. בהקשר זה אוסיף, כי גרסה זו של הנאשם, כי האח מא' לא דיבר על משהו מיני אינה ברורה, כאשר בחקירתו הנגדית של מא', הציגה ב"כ הנאשם גרסה שונה לדברים ושאלה את מא' - אחיו של דנ': **"הנאשם זוכר שהיית אצלו באותו ערב וסיפר זאת במטרה, ואתה עשית לו סימן ברגל שהוא ליטף את דנ' בבולבול ונגע לו באיבר המין ואתה אפילו הדגמת את זה ולא דיברת על שום מציצה, אז אולי זה היה כך ואחרים זוכרים יותר טוב?"** (פרו' מיום 5.2.2012, עמ' 40, ש' 9-11).

מעבר לכך, הנאשם לא יכול היה ליתן הסבר כיצד נכנס להלם אחרי שמא' אמר לו את הדברים. מכאן נשאל אם מא' לא דיבר על משהו מיני אלא רק ברמז, מדוע הסתגר הנאשם בביתו וכתב **"כתב הגנה"** להאשמות רבות וזאת לא רק ביחס לדנ' אלא אף ביחס לילדים נוספים. עדותו בעניין זה הייתה פתלתלה ומשוללת הגיון. כמו כן, הנאשם בחקירתו לא מספר בתחילה על המקרה עם דנ' וזאת למרות שציין כי האשמות טלטלו אותו. אם כן, כיצד הנאשם לא אומר דבר על כך בפתח החקירה? דבר זה מעיד אף הוא על ניסיונו של הנאשם להסתיר את הדברים ולטשטשם.

בנוסף הנאשם אישר, כי לקח את מ' וחבריו ביום שבת אל הים, כאשר אל אותה הנסיעה לא הצטרפו ילדיו שלו. נשאל אפוא, אם אכן כטענת הנאשם אין לו עניין בילדים אלא אלו באו רק לבקר את הקטין מ', מה לו לקחת ילדים מן השכונה אל הים, לנסוע ברכבו עימם מרחק משמעותי, ולהשקיע בהם את מיטב זמנו ומרצו. ברי אפוא כי לעניין זה הייתה מטרה ברורה - לשאת חן בעיני הילדים ולטוות סביבם את אותם קורי קרבה, והכל רחוק מעיני הוריהם. וכך העיד הנאשם בעצמו: **"אני יודע שזה לא נראה טוב, אבל מאותו היום אני אמרתי למ', חד משמעית, שזה נגמר, בלי נוכחות של מבוגר או כשהילדים שלי נמצאים. ללא ספק, היום, בדיעבד, אני מודה שההתנהגות הזאת לא נראית טוב, היא לא משהו נורמאלי בחיי היום יום, אבל לא עשיתי משהו"** (פרו' מיום 21.2.2013, עמ' 143, ש' 26-29).

באשר לעדי ההגנה אשר הובאו על ידי הנאשם: בנה של גרושתו של הנאשם שרואה עצמו כבנו, הקטין מ', אמו ואחותו של מ', הרי שאין לעדותם משקל ממש. רובם העידו למעשה, על אופיו הטוב של הנאשם ועל כך שהם אינם מאמינים שהוא עשה דבר כזה, עדות שברור שאין לה משקל. בשלב זה אנו נדרשים להכריע בשאלה האם הובאו ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם, אם לאו ולא בשאלת אופיו הטוב של הנאשם באופן כללי, או התנהגותו כשכן או כמעין אבא למ'.
עמוד 38

ביחס לעדותו של מ' אשר העיד כי בכל הפעמים שהיה בבית הנאשם לא ראה דבר וכי הנאשם לא נגע או פגע בו, הרי אף לעדותו אין ליחס משקל ממש. ראשית, גם עד זה מעיד לא על היש אלא על האין, היינו כי לא ראה דבר, ואין בכך כדי לומר מה ארע בבית הנאשם כשהוא לא נמצא בו או לא ראה, כאשר חלק מן המתלוננים אף מציינים, כי מ' לא היה שם בעת שבוצעו המעשים.

מעבר לכך, חוקרת הילדים התרשמה בבירור, כי מ' הגיע עם רצון ברור לגונן על הנאשם ומיוזמתו ציין דברים, ללא שנשאל וכי הוא לא חושף את הדברים כהווייתם. חוקרת הילדים ציינה בהקשר זה בטופס עדות ילד (ת/13) כי היא מתרשמת שמ' אינו מעוניין לשתף פעולה. בעדותה הסבירה: **"הוא נחקר ואמר בתחילת החקירה, כששאלתי אותו האם הוא מבין למה הוא כאן, הוא השיב "סתם אומרים שהוא נגע בילדים". "סתם אומרים", אני מתרשמת שמדובר בילד שמנסה להגן על משהו, הוא אמר שהוא בן אדם טוב. כשהוא נשאל האם הוא ישן אצלו, כי הבנתי שהוא ישן אצלו, שהוא גר אצלו, הוא סיפר שהוא לא ישן אצלו. כשהוא יצא מהחדר ואמא שלו נכנסה, לאחר שהסתיימה החקירה, שאלתי אותה האם מ' ישן אצל הנאשם והיא אמרה שהוא ישן אצלו מספר פעמים ושהיא לא זוכרת כמה פעמים. היא אמרה שהוא משמש כאבא למ' ולכן הוא מטפל בכל ענייני המשפחה. כאן הבנתי כי אין לו שום צורך לחשוף. יכול להיות שהוא נפגע ויכול להיות שלא"** (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 135, ש' 16-23).

יצוין כי דנ' סיפר לחוקרת הילדים כי מ' אמר לו: **"תשקר לחוקרת אל תגיד לה את האמת, כי הוא היה כמו האבא השני שלך"....אז הוא אמר: "אל תגיד כלום לחוקרת, עזוב אותו". אמרתי לו "בסדר", כאילו שקרתי לו אבל אמרתי את האמת. לך"** (ת/10א, חקירה 2, עמ' 12, ש' 12-14). מכאן ניכרת מגמה ברורה אצל מ' לעשות כל שניתן על מנת להגן על הנאשם.

אף אני התרשמתי, כי מדובר בילד שמעוניין בטובת הנאשם ואשר אינו מעוניין לחשוף את הדברים. ניכר היה כי הוא ובני משפחתו הגיעו עם מסר, כי הנאשם לא עשה דבר כאשר מדובר בהערכות ולא בעובדות, כאשר להערכות אלו אין כל משקל בקשר לקביעה אם המעשים נעשו או לא.

מכל האמור, מצאתי את גרסת הנאשם בלתי מהימנה ואף עדויות ההגנה לא היה בהן כדי לתמוך בגרסתו.

הסיוע והחיזוקים לעדויות הקטינים

על פי הדין בישראל אין עוד צורך בסיוע כדי להרשיע על פי עדות מתלונן בעבירת מין.

כאשר מדובר באימרה של ילד שנמסרה בפני חוקרת הילדים אשר מובאת בפני בית המשפט באמצעות עדותה של חוקרת הילדים, נדרש סיוע לאותה אימרה.

בתיק זה הובאו ראיות ביחס לשישה מתלוננים, שלושה מהם העידו בפני חוקרת הילדים, אשר אסרה העדתם בבית המשפט, עדויות אלו הובאו בפנינו באמצעות חוקרת הילדים ושלושה העידו בפנינו.

יאמר כבר עתה, כי בתיק זה מצאתי ראיות מסייעות למכביר, כאשר חלק ניכר מראיות הסיוע נוגעות לכלל האישומים והמתלוננים.

ביחס לעדויות הקטינים בפני חוקרת הילדים, הרי שהחוק מתיר הגשת עדותו של קטין בפני חוקרת ילדים אף שמדובר

בעדות מפי השמועה, עם זאת, סעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955 (להלן: "החוק לתיקון דיני ראיות") קובע כי: "לא יורשע אדם על סמך ראיה לפי סעיף 9, אלא אם יש לה סיוע בראיה אחרת". דרישת הסיוע באה לאזן את הפגיעה בזכויות הנאשם אשר נשללה ממנו היכולת לעמוד אל מול המתלונן ולערוך חקירה נגדית.

הש' ריבלין עמד על מטרחה של דרישת הסיוע בע"פ 446/02 מדינת ישראל נ' קובי פ"ד נז(3) 769, עמ' 783:

"דרישה זו היא בבחינת שובר הקבוע בצד ההקלה הראייתית הקבועה בחוק הגנת ילדים: מחד גיסא, מכשיר החוק את עדות הילד שנגבתה על-ידי חוקר הילדים, כחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה, תוך פגיעה בזכותו של הנאשם לעמוד מול מאשימיו, ותוך סטייה מן התפיסה הרואה חשיבות רבה בקיום חקירה נגדית של עד כאמצעי לגילוי האמת. מאידך גיסא, מבטיח החוק כי לא יורשע אדם על -יסוד עדות שנגבתה על-ידי חוקר ילדים, אלא אם נמצא לה בחומר הראיות סיוע...".

[ראו גם: ע"פ 6877/09 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2012)].

על ראיית הסיוע לעמוד בשלוש דרישות מצטברות, כפי שהתייחס לכך בית המשפט העליון לאחרונה בעניין ע"פ 5385/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013):

"ראיית הסיוע בעניינו של קטין שעדותו נאסרה על ידי חוקר נוער חייבת לעמוד במבחן התקיימותן של שלוש דרישות מצטברות: ראשית היא צריכה לבוא ממקור נפרד ועצמאי; שנית, היא צריכה לסבך את הנאשם באחריות לביצוע העבירה המיוחסת לו; שלישית, היא חייבת להתייחס לנקודה ממשית השנויה במחלוקת בין הצדדים [ראו: ע"פ 1601/99 שהין נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(4) 457, 448 (1999) (להלן: עניין שהין)]. עם זאת, הלכה היא כי:

"ראיית הסיוע אינה חייבת להיות ראיה אחת ויחידה העונה על שלוש דרישות אלו, אלא יכולה היא להיות מורכבת ממקבץ של ראיות העונות יחד על דרישות אלו" [ראו: בש"פ 7194/97 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 403, 409 (1997)]; ראו גם: יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 281-282 (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009) (להלן: קדמי)].

עוד נאמר באותו עניין, כי "על פי ההלכה הפסוקה, המשקל הנדרש לראיית הסיוע עומד ביחס הפוך למשקלה של הראיה העיקרית.. ובמידה והאחרונה זוכה להערכת מהימנות גבוהה, תידרש ראיית סיוע שמשקלה נמוך יותר" [ראו גם: ע"פ 2480/09 חיים פדלון נ' מדינת ישראל (07.09.2011)]

הסיוע הנוגע לכלל עדויות הקטינים

בענייננו, מצאתי שקיימות ראיות סיוע הנוגעות לכלל האישומים והמתלוננים ובכלל זה התנהגות מפלילה של הנאשם; קיומה של שיטה ומעשים דומים; העובדה שעדויות הקטינות תומכות זו בזו ומסייעות האחת לרעותה בכל הנוגע לאופן בו התנהלו הדברים בבית הנאשם ושהות הקטינים שם; וכן שקרי הנאשם בנקודות מהותיות אשר אף הן יכולות להוות סיוע. מעבר לכך קיימות ראיות מסייעות ספציפיות הנוגעות לאישומים הפרטניים בהם נדרש סיוע ואף אותם אמנה בהמשך.

א. המחברת והרישומים שנמצאו בביתו של הנאשם

בביתו של הנאשם על שולחן הסלון (בהתאם לדו"ח פעולה - תפיסה וסימון- ת/3א) נמצאו מספר דפים כתובים בכתב יד (ת/4א) (להלן: "הדפים" או "הרישומים") בהם ציין פרטים והתייחסות ספציפית בנוגע לחלק מן המתלוננים וכן מחברת ירוקה (ת/4) (להלן: "המחברת הירוקה") בה הנאשם ערך רישום של האסטרטגיה אותה הוא מתכנן וכן "טיפים" להתנהגות במהלך החקירה.

הנאשם הסביר, כי מדובר בהכנה לחקירה ובחומרים שהוציא מהאינטרנט והעלה על כתב, שכן באותה תקופה בה החל לכתוב היה במצב לא טוב וחיפש משהו שירגיע אותו. לכן החל להעלות על כתב כל מה שזכור לו לגבי הילדים אשר הגיעו לביתו (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 128-129). **עיון באותה המחברת ובדפים שנתפסו בבית הנאשם מלמד כי יש בהם משום סיוע ממשי לכלל הרישומים המיוחסים לנאשם, שכן הם בבחינת התנהגות מפלילה ממשית של הנאשם המעידה על תחושת אשם, ואפילו עולה בחלק מן העניינים לכדי ראשית הודיה.**

הרישומים אותם ערך הנאשם (ת/4א)

הנאשם העיד, כי החל לכתוב באותם דפים כשבוע לאחר שאחיו של דנ' וא' באו לביתו והטיחו בו שנגע ברגלו של דנ' וזאת בטרם הוגשה התלונה במשטרה. הנאשם הסביר שחשב בצורה הגיונית, כי במידה ותיפתח חקירה, יחקרו כל הילדים בשכונה. ולכן הוא החל לכתוב על כל הילדים בשכונה שהיו מגיעים לביתו (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 128-131).

הנאשם שאישר כי לא ידע אם יש תלונות של ילדים אחרים אבל החליט להתייחס לכל "המעורבים": **"כל מה שנעשה, נעשה ברגע שבו הייתי נתון במצוקה מאד קשה כתוצאה מהסיפור הזה, אני בתוך תוכי, וזאת הפרשנות שאני נותן לאותה תקופה בה התרחשו הדברים, אני ידעתי שזה לא יגמר בקלות הסיפור הזה, זה לא יעלם מבלי לדעת עדיין אם יש טענות אחרות של ילדים אחרים, או בכלל של דנ' עצמו לא ידעתי. אני פשוט ישבתי בערבים ולא ידעתי מה לעשות עם עצמי ואמרתי שאני אעלה על הכתב משהו לגבי כל המעורבים. מעורבים זה החברים של דנ' והחברים של מ'" (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 129 ש' 14-19).**

האמור באותם דפים אותם כתב הנאשם בעצמו, הינו בבחינת סיוע ממשי לעדויות המתלוננים, הם בבחינת התנהגות מפלילה מובהקת של הנאשם ואף דומים במובן מסוים לידיעת פרטים מוכמנים ומפלילים בחקירה.

יודגש, האמור בדפים מלמד כאלף עדים, שהנאשם ידע עוד בטרם הוגשה כנגדו תלונה ממה עליו להתגונן למרות שהאשמות טרם הועלו, וזאת בשל כך, שהדברים אכן קרו. **נדגיש כי על פי עדות הנאשם עצמו באותו ערב בו פנו אליו אחיו של דנ' (מא') וחברו (א') הם לא הטיחו בו האשמות מיניות חמורות, אלא כל שביקשו לבדוק היה האם נגע ברגלו של דנ' וכן שאמו של דנ' אשר אליה פנה בסמוך לאחר מכן לברר הדברים, ציינה בפניו שהם לא מתכוונים לעשות דבר בעניין זה ואין לו מה לחשוש, הנאשם מתיישב הנאשם ועורך רישומים מפורטים מעין "כתב הגנה". ודוק, ברישומים אלו קיימות התייחסויות ספציפיות לקטינים שונים, והכל טרם שהופנו אליו האשמות, בוודאי לא ביחס לקטינים האחרים ואף ביחס לדנ' הדבר היה מינורי ומרומז והדבר מדבר בעד עצמו.**

יודגש, כי הסבריו של הנאשם בעניין זה לא עוררו בי כל אמון והם אף בלתי סבירים בעליל. **אין הסבר אפוא מדוע, אם**

אכן כגרסת הנאשם לא היו דברים מעולם וכל הילדים באו לביתו לשחק עם מ' ותו לא, ראה הנאשם לנכון להעלות על הכתב התייחסות מפורטת כמעט לכל ילד, בה כתובות הטענות העתידיות אשר יהיה עליו להעלות, כנגד האשמות שכלל לא באו לעולם.

עריכת הרישום מעידה אפוא, כי הנאשם ידע היטב כנגד מה הוא עתיד להתגונן, אך לא בשל כך ששיער זאת או העריך הדבר כפי שניסה לטעון, **אלא בשל כך שהוא ידע היטב כי פגע במספר קטינים.** על כן הנאשם ידע, כי באם תחל חקירה ישנו סיכוי שהם יספרו על כך שפגע בהם, דבר שהצליח להשתיק עד כה ולשומרו בדלת אמות ביתו, בין היתר באמצעות אותם פיתויים כפי שפורט לעיל.

יתרה מכך, ניסיונו של הנאשם לצייר באותם רישומים את אותן "נגיעות" בצורה תמימה תמוה כשלעצמו, שכן אם מדובר במגע תמים ואקראי מדוע בחר הנאשם לציין אותו ברישומיו ולפרט אודותיו? כך למשל לגבי ח' רשם בדפים כי: **"מעולם לא נגעתי בו ולא היה לי מחשבה לגעת בו או לפגוע בו"** (ת/4א). באשר לנ' ציין: **"לא נתתי לו מעולם כסף ולא נגעתי בו כלל למעט מקרה אחד בו סיפר משהו מצחיק או מגוחך ונתתי לו נשיקה על הראש וזהו"** (ת/4א) באשר לר' (אשר אינו נכלל בכתב האישום) כתב כי: **"לפני יותר מ(לא ברור) הייתה תקרית עליה התנצלתי בפניו - לא קרה משהו מיני ולא בעל אופי מיני פשוט היד שלי נגעה ברגלו הימנית"** (ת/4א).

הדעת נותנת כי אם אכן היה מדובר בנגיעות סתמיות סביר כי הנאשם לא היה זוכר אותן אפילו, שכן מדוע שיזכור נגיעה סתמית ומקרית בילד שהיה בא פעמים רבות לביתו.

כמו כן, קושר הנאשם בעצמו, עוד ברישומים שהוא עורך, את עניין הכסף שנתן לנ' לתיקון הגיטרה, לנגיעות המיניות. **"...נ' התנדב לקחת אותה (את הגיטרה - י.ר.ל.) לחנות- נתתי לו כסף מזומן לתיקון - נתתי סה"כ 150 ₪.. לא נתתי לו מעולם כסף ולא נגעתי בו כלל..."** (ת/4א, עמ' 1) (ההדגשה שלי - י.ר.ל.) והדברים מדברים בעד עצמם.

המחברת שכתב הנאשם (ת/4)

בביתו של הנאשם נתפסה גם מחברת ירוקה בה כתב הנאשם התייחסות לחקירה ולמתלוננים (ת/4). הנאשם העיד, כי את המחברת החל לכתוב לאחר שנודע לו שהוגשה התלונה. במחברת מציין הנאשם, בין היתר, את האסטרטגיה בה הוא מתכוון לנקוט בחקירה. הדברים אותם ציין הנאשם במחברת זו אינם עולים בקנה אחד עם התנהגות של אדם שהוא חף מפשע ואין לו מה להסתיר. הנאשם מציין במחברת אסטרטגיות חקירה, מתייחס לשפת הגוף הנכונה, טון דיבור, ומציין: **"חוץ מהחוקר אני לא מדבר עם אף אחד"**. הנאשם מזהיר את עצמו, איפוא, שלא לדבר עם אף אחד ומלמד את עצמו מראש דרכים בהן יוכל להעביר את גרסתו בצורה שתשדר, כי הוא דובר אמת. לא ברור מדוע אדם אשר משוכנע בחפותו, נזקק להכנה מן הסוג הזה.

כל המעיין במחברת יתרשם בביור, כי מי שכתב את הדברים, לא סתם חיפש "טיפים" לחקירה, כפי שטען הנאשם, אלא נמצא במצוקה ומנסה להציל את עורו על ידי לימוד שיטות להתמודד עם החקירה, כיון שברור לו שזו תהיה קשה מאוד. נראה כי הנאשם ידע, יותר טוב מכל אחד אחר עוד בטרם נקרא לחקירה במשטרה, שהוא עתיד להתמודד עם האשמות לא פשוטות.

אין לנו אלא להביט, לדוגמא, על הכתוב במחברת: **"הגרסה: גירושין בדידות סטרייט ילדים שמבקשים להתנקם בי..."**.

ודוק, אם אכן כך הם פני הדברים כפי שהנאשם טען, כי אך בשל בדידותו לאחר גירושיו, יצר קשר עם מ' והסכים כי ילדים יגיעו לביתו, מדוע נדרש להעלות את האמור על הכתב, שחור על גבי לבן. **האם הנאשם צריך להזכיר לעצמו כי "הגרסה" הינה גירושין ובדידות? לנאשם הפתרונים.**

מכאן שאין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה אין ברישומים אלו אף רמז לאפשרות, כי המעשים בהם מואשם הנאשם בוצעו, וכי הדברים המופיעים במחברת מהווים למעשה את גרסתו הגרעינית של הנאשם כפי שבאה לידי ביטוי בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט. עיון באותם הדפים והמחברת בכתב ידו של הנאשם; באופן בו נכתבו הדברים ובעיתוי בו הועלו על כתב - בטרם הגשת התלונה ובטרם שהועלה חשד לגבי פגיעה בילדים נוספים, מלמד על מי שחש תחושת אשם ממשי, לחץ וחרדה. מעבר לכך, אין כל הגיון בכך שהנאשם יכין גרסאות ושלל טענות אם כל גרסתו מתמצה בכך שלא היו דברים מעולם.

ב. התנהגות מפלילה של הנאשם

בית המשפט העליון עמד על כך כי כאשר הנאשם מנסה להשתיק את החשדות ולמנוע כי הדבר יגיע למשטרה יש בכך להוות סיוע. יפים לעניין זה דברים שנאמרו לאחרונה בע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.01.2014):

"סיוע נוסף מצא, בצדק, בית המשפט קמא בהתנהגותו המפלילה של המערער, המצביעה לכאורה על תחושת אשמה. התנהגות מפלילה תשמש כסיוע אם יש בה ביטוי לתחושת אשמה (קדמי, בעמ' 310-311)...לאלה יש להוסיף התנהגויות נוספות שעליהן הצביע בית המשפט קמא, ובהן ניסיונו של המערער לשכנע את א' לשמור בסוד את המעשים שעשה למתלונן ולא לגשת למשטרה. עניין זה מצביע לכאורה על חששו של המערער כי המתלונן יחקר במשטרה בכל הנוגע לחשדות כנגד א', ובהמשך לכך החקירה תפתח גם בכיוונו" (הדגשות שלי- י.ר.ל).

[ראו גם ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.01.2014), פסקה 84].

בענייננו, התנהגותו של הנאשם לאחר שנודע לו כי דנ' סיפר למשפחתו על מעשיו הינה בגדר התנהגות מפלילה. ובמה דברים אמורים? הנאשם, לאחר שנודע לו אודות טענותיו של דנ' כלפיו, עשה כל שביכולתו כדי להשתיק את הפרשה - פנה לאמו של דנ' ושוחח עימה מספר פעמים, תוך שהוא מביע בפניה את חששותיו, כי תוגש תלונה במשטרה ומציין, כי הדבר עלול להזיק לו מאוד.

התנהגותו המפלילה של הנאשם מתבטאת אף בתגובתו לאותה השיחה כפי שתיאר בעצמו בעדותו בבית המשפט. הנאשם תיאר תגובה חסרת פרופורציה ולא תואמת לטענות שלדבריו הופנו כלפיו נכון לאותה עת. כך ציין הנאשם בעדותו: **"אני חטפתי הלם, פשוט הייתי בהלם ובשלב מסוים הייתי עם דמעות, רק מהמחשבה הזאת. כמובן שהכחשתי. זה לא מתאים לי ואי אפשר לייחס לי דבר כזה. הם היו משהו כמו דקה, לחצו לי את היד וביקשו ממני שאף אחד מהילדים לא יכנס יותר אליי הביתה... אף אחד כמובן לא הגיע יותר ואחרי זה היה לי קשר עם אמו של דנ'.. אני כמובן לא ישנתי כל הלילה, הייתי פשוט בהלם מוחלט, הייתי בנפילה כזאת, רעדתי כולי ולמחרת בבוקר פניתי לאמו.."** (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 124, ש' 18-27).

הנאשם עצמו הבין, כי התיאור של תגובתו קיצוני מדי, מעורר תמיהות, ומלמד על כך שהנאשם ידע מראש במה מדובר גם בלי שפרטו את הדברים המיניים בפניו. על כן שינה את גרסתו בעדותו בבית המשפט, כאשר ציין כי הבין שמדובר במשהו מיני ולכן הגיב כפי שהגיב.

הנאשם סיפר עוד בעדותו, כי לאחר שאמו של דני' פגשה אותו וסיפרה לו שהוגשה תלונה על ידי אמו של נ' ואמו של ילד נוסף בשם ל', כי: **"היה לי ברור שאיעצר" "היה לי ברור שכל הילדים בשכונה יחקרו. זה דבר שהיה לי כ"כ ברור, שזה רק עניין של זמן"** (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 125).

התנהגותו המפלילה של הנאשם מתבטאת אפוא במספר רבדים - ראשית, בנסיונותיו לשכנע את אמו של דני' כי הדברים לא היו ובכך שלא בחל בפנייה אליה וניצול היכרותם וקשרי השכנות הטובה שהיתה ביניהם, כדי לנסות ולהשפיע עליה שלא תעשה דבר. היה מצופה מהנאשם, אם אכן הדברים לא היו מעולם, שיביע כעס רב בפני אימו של דני' על כך שטפל נגדו אשמת שווא. תחת זאת, הנאשם, הן על פי עדות האם והן על פי דבריו הוא שפנה אליה כשהוא למעשה מתחנן על נפשו שלא תוגש תלונה. שנית - הנאשם על פי דבריו הוא, ידע מיד לאחר שאחיו של דני' דיבר עמו, כי עולמו חרב עליו. שלישית - הנאשם העיד בעצמו כי לאחר ששמע כי הוגשה תלונה **הבין שכל ילדי השכונה יחקרו והוא יעצר** (פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 125).

כל אלו מעידים על תחושות האשם של הנאשם והינם בגדר ראשית הודאה ועל כן מהווים סיוע לעדויות המתלוננים בכל האישומים.

ג. "מעשים דומים"

ידוע כי מעשים דומים **"כוחם מתמקד בהשמטת הבסיס מתחת לטענות של טעות, תום לב וכיו"ב; כאשר שיטת ביצוע - מצביעה על הנאשם כמבצע מעשה עבירה"** (יעקב קדמי, על הראיות, חלק ראשון (2009), עמ' 294).

באשר למשקל שיש ליחס למעשים דומים צוין בע"פ 4721/99 פלוני נ' **מדינת ישראל** פ"ד נה (1) 684:

"לעדויות קורבנות בעבירות מין נגד ילדים משקל סגולי העולה לאין ערוך על הדעה המוקדמת שהן עלולות להקים. הן אינן מצביעות אך על נטייה עבריינית, בדומה לעדויות בדבר עבירות רכוש חוזרות. בעדויות אלו מצויים מאפיינים המלמדים על סטייה מינית של פדופיליה. מחקרים אף הראו כי, ככלל, עבריינות מינית בילדים אינה באה לביטוי במעשה בודד אחד, אלא מדובר בדפוס התנהגות נמשך... קווי דימיון אלה בין המעשים המיניים מכניסים אותם לגדר "מעשים דומים", שראיה על אודותיה היא קבילה...".

בית המשפט העליון הכיר בכך שמעשים דומים עשויים להוות ראיה מסייעת **"הלכה פסוקה היא, כפי שהטיב בית המשפט המחוזי לציין, כי בכוחה של עדותו של קטין בדבר מעשים מיניים דומים שביצע בו הנאשם לשמש ראיה מסייעת לעדות קטין אחר הטעונה סיוע"** [בע"פ 5385/13 פלוני נ' **מדינת ישראל** (4.12.2013); ראו גם ע"פ 4487/10 רוני גלילי נ' **מדינת ישראל** (06.11.2012) - **"דפוס פעולה דומה עשוי להוות סיוע ראייתי ולהוכיח כוונה פלילית של נאשם"**].

בנוסף הוכרה במפורש האפשרות: **"לעשות שימוש בעדות קטין אחד אודות מעשים מיניים דומים שביצע בו הנאשם, כראיה מסייעת לעדות קטין אחר"** (ע"פ 7320/07 פלוני נ' **מדינת ישראל** (13.5.2009)).

מעדויות המתלוננים עולה בבירור שיטה בה פעל הנאשם ומעשים מיניים דומים שעשה הנאשם במתלוננים. הדמיון מתבטא הן בחלק מהמעשים עצמם, הן באופן בו פעל הנאשם בהבאת הקטינים למצבים אותם ניצל, הן במקום בו נעשו המעשים (בביתו), והן בכך שבמקרים רבים נעשו המעשים תוך כדי צפייה יחד בטלוויזיה וכיו"ב.

באשר **לאופן ביצוע המעשים** הרי מעדויות וחקירות המתלוננים עולה שיטה בה נקט הנאשם, מעין טקטיקה קבועה. כך מתיאוריו של דנ' עולה דפוס קבוע בו נקט הנאשם: תחילה היה מלטף, ממשש את רגלו ורק לאחר מכן מתקרב אל איבר המין. ניתן להבחין בדפוס פעולה זה גם אצל יתר הילדים. כך למשל ד' אמר, כי הנאשם היה עושה לו מסאג' ופעם אחת בזמן המאסג' הוא ליטף לו את הרגל וניסה להעלות למעלה לכיוון איבר מינו (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 55). דנ' סיפר באופן דומה "**הוא היה אומר שזה מסז' ואז הוא היה מגיע לפין**" (ת/א, עמ' 9, ש' 31-32).

גם ח' העיד, כי הנאשם ליטף את רגלו ולאט לאט ניסה להעלות תוך כדי ליטוף לאזור איבר המין (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 112). אף נ' דיבר על ליטופים ונגיעות של הנאשם (ת/א).

מתוך כך ניתן ללמוד על דפוס הפעולה של הנאשם, אשר היה מתחיל בנגיעות תמימות כביכול, תחילה מנסה ללטף - לעשות מסאג', כאשר לאט לאט היה מסלים את מעשיו ובודק את גבולותיו ואת כוח התנגדותו של הילד ובהמשך אף מגיע לנגיעות באיבר המין או באזור איבר המין. הנאשם למעשה היה בוחן את תגובת המתלוננים וכאשר לא היה נתקל בהתנגדות מצדם היה מסלים את מעשיו, ולהיפך.

ניתן לראות עוד, כי הנאשם נקט בטקטיקה דומה באופן בו משך את הילדים אל ביתו. הנאשם, ביודעין ובאופן יזום הפך את ביתו למוקד משיכה, אליו הגיעו קטינים רבים משעות הצהריים ועד שעות הלילה המאוחרות, למעשה ללא הגבלה. נראה, כי הנאשם הקדיש שעות רבות לאירוח הקטינים ולא רק שפתח את ביתו בפניהם, אלא אף טרח ליצור תנאים שיהפכו את השהייה בביתו למפתה ואטרקטיבית לילדים, כאשר לאחר שהצליח לפתותם להגיע לביתו, הוא ניצל את שהותם בביתו לסיפוק יצריו המיניים.

כך, למשל הנאשם אפשר להם לראות טלוויזיה, סרטים, לשחק במחשב כאשר הוא מעמיד לרשותם פעמים רבות שני מחשבים, סוני פלייסטיישן, אפשר להם לקפוץ על המיטות וכיו"ב. הנאשם אף לקח חלק מן הילדים עמו לים בשבתות כשבאותה עת לא לקח את ילדיו. הנאשם למעשה הקדיש חלק ניכר מזמנו ומרצו לאירוח הקטינים בביתו והכל כשאין בנמצא ולו הסבר מניח את הדעת מצד הנאשם לתופעה מסוג זה.

מצינו אפוא, כי קיים דמיון הן באופן בו בוצעו המעשים, בסוג המעשים, במקום בו בוצעו, בהדרגתיות שבהם ובשיטת הפיתוי בה נקט הנאשם ובעובדה שבוצעו כלפי קטינים ילדי השכונה. מכאן בפנינו מעשים דומים.

מעבר לכך, שהאמור מהווה סיוע לעדויות המתלוננים, הרי הוא שומט את הקרקע תחת טענותיו של הנאשם, כי המעשים נעשו בתום לב ללא כל כוונה מינית וכי מדובר במגע סתמי. אין לקבל את הטענה, כי מדובר במעשים סתמיים, שעה שאותו מעשה חוזר על עצמו שוב ושוב ומצביע על דפוס פעולה של הנאשם.

בחינת הסיועים הרלוונטיים לכל אישום בנפרד

לבד מן הסיוע הכללי אשר מצאתי לכלל עדויות המתלוננים הרי, באשר לשלושת הקטינים אשר העידו בפני חוקרת

הילדים אשר לעדותם נדרש סיוע על פי דין, מצאתי אף ראיות מסייעות פרטניות, כמפורט להלן:

הסיוע לעדות דנ'

עדותו של דנ' בעלת מהימנות גבוהה. משקל דרישת הסיוע נגזר מן המשקל שניתן לעדות, ומכאן שככל שמשקל עדותו רב יותר, אופי הסיוע הנדרש פוחת בהתאמה. בענייננו, בשל המשקל הרב שנתתי לעדותו דנ' הסיוע הנדרש אינו רב. בפועל, בחינת הראיות המסייעות בענייננו מלמדת כי קיימות מספר ראיות משמעותיות סיוע לעדותו:

ראשית, מצבו הנפשי של דנ' והשינוי שחל בו יש בו כדי להוות סיוע. ביחס למצבו הנפשי, העידה אמו של דנ', כי מאז אותו המקרה "**הוא בפאניקה וחרדות**" (פרו' מיום 22.12.2011, עמ' 17, ש' 29). אף ח' התייחס למצבו של דנ' וסיפר על השינוי שחל במצבו הנפשי של דנ' קודם שסיפר להם אודות מעשיו של הנאשם - "**... דנ' הפסיק ללכת אל הנאשם, ומזה הרגשתי. הוא הפסיק ללכת בזמן הזה לנאשם, אז ידעתי שמשוהו קרה. הוא היה יותר שקט. יותר סגור.**" (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 124, ש' 14-16). והוסיף: "**באתי לדבר איתו והוא היה כזה סגור, לא דיבר רצה לבכות...**" (שם, ש' 32).

באשר למצב נפשי כסיוע לעדות מתלונן הרי:

"לא אחת נקבע בפסיקה כי התנהגותו של קורבן בעקבות עבירת מין שבוצעה בו ומצבו הנפשי יכולים לשמש ראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לגרסתו [ע"פ 954/13 פלוני נ' מדינת ישראל (19.06.2013)]."

שנית, מעשיו של הנאשם ומתן "טובות הנאה" לדנ' יש בהם כדי להוות סיוע, משנשלל על ידי ההסבר התמים שהנאשם ניסה לתת להן. לאחר שהנאשם ביצע במתלונן את המעשה/המין אוראלי הוא אפשר לו לקחת את המחשב הנייד הביתה. התנהגות זו באה לידי ביטוי אף בכך שהנאשם הכניס לכיסו של דנ' מטבע של ₪ 5 לאחר המעשה המיני אשר ביצע בו במשרדו. נראה, כי אותן מחוות של הנאשם נועדו להשתיק את דנ' שלא יספר על הדברים לאחרים, כך שירגיש שהוא חב לנאשם תוך שהוא לשדר לילד מסר כי הוא מיטיב עימו. מעבר לכך, נראה, כי אותן תשורות שהנאשם העניק לדנ' משקפות דינאמיקה של פוגע מינית.

שלישית, התנהגותו של הנאשם עובר לחשיפת המקרה עם דנ' יש בה כדי להוות סיוע. כפי שצוין לעיל לאחר שנודע לנאשם כי דנ' סיפר לבני משפחתו, הוא ניסה בכל כוחו להשתיק את העניין תוך שפנה אל אמו של דנ' מספר פעמים בניסיון להשתיק את העניין (ראו פרו' מיום 3.1.2013, עמ' 124-125). זאת ועוד, הנאשם בחר שלא להתעמת עם דנ' כאשר יותר מכך, הנאשם אף התנהג אליו בנחמדות, שכן דנ' ציין בחקירתו, כי פגש את הנאשם לאחר חשיפת המקרה מספר פעמים ברחוב והנאשם חיך אליו (ת/א, ח2, עמ' 15). התנהגות זו אינה אופיינית למי שטוען כי דנ' העליל וטפל עליו האשמות שווא.

רביעית, בביתו של הנאשם נמצאו, כאמור, מחברת ורישומים בכתב ידו של הנאשם, אשר בהם יש התייחסות פרטנית לדנ' הנאשם תיאר את דנ' בצורה קשה, כילד בעייתי ומופרע ובלשונו: "**דנ' ילד ושובב. ילד בעייתי שמהווה רק דוגמא רעה לכל דבר**" (ת/א, עמ' 1). אם כך הם פני הדברים, לא ברור מדוע איפשר לדנ' לשהות שעות רבות בביתו באופן יום יומי. הנאשם לא ידע להשיב על עניין זה בעדות והתפתל בתשובותיו (פרו' מיום 21.2.2013, עמ' 148).

דבר תמוה נוסף שציין הנאשם ברישומיו נוגע לסיבה בשלה לא סיפר לאמו של דנ' במשך זמן מה על זריקת האבנים:

"לא רציתי לספר לאמו של דני, ידעתי שאני עלול לסבול ממנו (מדני) בצורה כלשהי" (ת/א, עמ' 2). ישאל השואל, אם הנאשם לא פגע דני מדוע יחשוש ממנו, כי הוא עלול לסבול מדני באם יתלונן. ההסבר שמסר הנאשם בעניין זה, לפיו חשש מדני נראה דחוק. מכל האמור, הרי אף ברישומים האמורים במחברת יש משום סיוע לעדות דני (פרו' מיום 11.4.2013, עמ' 157).

חיזוק נוסף לעדותו של דני מצאתי בעדותו של נ' אשר מספר לחוקרת הילדים כי, דני סיפר לו על כך שהנאשם ביצע בו מין אוראלי, וזאת עוד בטרם דני נחקר על ידה. מקרא עדותו של נ' ותוכן הדברים מלמד, כי הוא מתאר את שארע לדני, באופן התואם ועולה בקנה אחד עם עדותו של דני כך למשל מתאר נ' תיאור ספציפי ואינטראקציות מילוליות בין הנאשם לדני כאשר הנאשם אומר לדני: **"בוא תמצוץ לי, בוא אני אמצוץ לך" ו...ברגע שהוא מצץ לו כי דני פחד שהוא ידקור אותו או משהו ודני נתן לו מכה....(נוגע במצח)... וכאילו העיף אותו וברח מהבית.."** (ת/א, עמ' 16). בפנינו אפוא תלונה מוקדמת ומפורטת של דני בפני נ' אשר יש לה משקל. עדותו של נ' בעניין זה תומכת ומסייעת לעדות דני, כאשר כבר נפסק כי: **"עדות של קטין אחד בפני חוקר ילדים (הטעונה סיוע בפני עצמה), עשויה לשמש סיוע לעדות קטין אחר בפני חוקר ילדים"** [ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (13.05.2009)].

הסיוע לעדותו של ק'

לעדותו של ק' מצאתי סיוע בדברי אמו אשר העידה על מצבו הנפשיועל התנהגותו לאחר שהחל ללכת אל ביתו של הנאשם ובכלל זה בשינוי שחל בהתנהגותו. כך סיפרה: **"כשק' התחיל לצאת אל הנאשם, אז הוא התחיל להיות סגור כזה והרגשתי שיש משהו שהוא לא מספר לי"** (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 92, ש' 9-10); **"ראיתי שהבן שלי מפחד ממשו, הרגשתי את זה, כי זה ילד עדין וחלש, הוא מדבר ומספר. פתאום אני רואה שהוא סגור ולא הבנתי מה קורה, ורק בחקירה הבנתי את הדברים האלה"** (שם, עמ' 94, ש' 10-11).

יער עוד, כי אמו של ק' סיפרה כי טרם עדותה בבית המשפט אחרי שאמרה לו כי הוא חייב לספר מה שהיה, ק' התבייש, נעשה אדום ובסופו של דבר "פתח את ליבו" וסיפר על כך שהנאשם שם אותו על הכתפיים, ליטף אותו למטה והכניס את ידו מתחת לתחתונים (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 90).

סיוע נוסף מצאתי בכך שהנאשם שיקר שקר מהותי אודות ביקוריו של ק' בדירתו השניה. הנאשם טען בעדותו: **"חד משמעית, מהיום שבו אמו של ק' ביקשה שהוא לא ייכנס אלי יותר, הוא לא נכנס אלי יותר מעולם בדירה הראשונה. בדירה השניה הוא ניסה מספר פעמים להיכנס ואני לא אפשרתי לו להיכנס"** (פרו' מיום 21.2.2013, עמ' 142), בעוד שעל פי עדות ק' האירוע אותו הוא מתאר אירע בדירתו השניה של הנאשם (ת/א, עמ' 16).

אותו שקר של הנאשם מתעצם אף נוכח דבריהם של ר' ונ' אשר מציינים את שמו של ק' כמי שנהג לבקר בדירתו השניה של הנאשם (בת/א, חקירת נ' 1, בעמ' 11 ור.ח. בת/א, עמ' 17). הם מציינים, כי הם לא היו כלל בדירתו הראשונה של הנאשם אלא בשנייה ומכאן שיכלו לדעת על ביקוריו של ק' רק בדירה השניה. על כן, בפנינו שקר מהותי של הנאשם היורד לשורשם של דברים אשר על פי הלכת סרסור [ע"פ 161/72 מוסטפה בן עבדל קאדר סרסור נ' מדינת ישראל פ"מ כח(2) 203], אף הוא בבחינת סיוע.

הסיוע לעדותו של נ'

סיוע לעדותו של נ' בפני חוקרת הילדים מצאתי בעדויות אמו ודודתו. שתיהן מתארות את נסיבות חשיפת הדברים

והתנהגותו של נ' .

אמו של נ' העידה, כי היה נראה בעיניה משונה שהנאשם, גבר מבוגר בגילו, מבלה בחברת ילדים. היא לא ידעה מה סוג הקשר בין נ' לנאשם אבל הבחינה, כי בנה משוחח עמו בטלפון בתדירות גבוהה ובכל פעם ששאלה אותו עם מי הוא משוחח, הוא סירב לגלות לה ואמר שהוא מדבר עם חבר. עוד סיפרה, כי לאחר שגילתה כי מדובר בנאשם: **"שאלתי את נ' מה יש לו להתעסק עם אדם בגיל כזה, אמרתי לו שאני לא מוכנה בשום פנים ואופן שהוא יהיה בקשר איתו, הוא צריך להיות עם ילדים בגיל שלו, אסרתי עליו, לא רוצה את הקשר הזה בכלל, בכל זאת הוא עדיין היה הולך אליו. הם היו מדברים בטלפון, הוא ורפ' הם היו הולכים לנאשם. אמרתי לו שאני לא מוכנה שהוא יהיה שם בכל אופן, ושאלתי אותו מה חוץ מזה, האם הוא עשה לו משהו, והוא אמר שהוא נישק אותו בלחי וליטף אותו בצוואר. אז ממש לא הייתי רגועה, ואמרתי שאני חייבת לשתף מישהו מהמשפחה, אולי הילד לא רוצה לספר לי, ואז שיתפתי את הגיסה שלי..."** (פרו' מיום 23.2.2012, עמ' 70, ש' 17-27).

דודתו של נ' העידה, כי אמו של נ' דאגה ולכן ביקשה ממנה שתעזור לה לנתק את הקשר עם הנאשם (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 65-66). היא שוחחה עם נ' אשר סיפר לה, כי הנאשם נישק אותו בצוואר (פרו' מיום 23.2.2012, עמ' 69).

אמו ודודתו של נ' מספרות על האופן בו נחשפו הדברים ועל הקושי והחשש של נ' בתחילה לחשוף בפניהן את הקשר עם הנאשם, כאשר הילד ניסה להסתיר מהן שהוא משוחח עם הנאשם בטלפון ולא סיפר על כך שהנאשם נתן לו גיטרה במתנה.

ניתן למצוא סיוע אף בעדות אחותו של נ', אשר העידה על מצבו הנפשי של נ' כאשר ניגשה לשוחח עמו בכדי לברר את טיב הקשר עם הנאשם. היא העידה, כי בתחילת השיחה נ': **"היה מבוהל. הוא נראה ממש מפחד. בהתחלה הוא הכחיש. אחר כך אמרתי לו שאני לא אספר לאף אחד, אם הוא יספר לי והוא סיפר"** (פרו' מיום 13.5.2012, עמ' 107, ש' 26-27). מכאן שאף מצבו הנפשי של נ' בעת חשיפת הדברים יכול לשמש כסיוע.

בנוסף מצאתי סיוע גם במעשי הנאשם בנתינת הגיטרה והכסף לנ'.

אמו של נ' העידה, כי יום אחד בנה הגיע הביתה עם גיטרה ללא מיתרים. היא שאלה את נ' מי נתן לו את הכסף לתיקון ובהתחלה לא רצה להגיד לה. רק לאחר שלחצה עליו הוא סיפר לה כי הנאשם נתן לו 150 ₪ לתיקון הגיטרה. דודתו של נ' העידה כי לאחר שגילתה כי הנאשם נתן לנ' גיטרה במתנה ואף שילם על התיקון הדבר היה תמוהה בעיניה: **"אז אני לא הבנתי למה שהנאשם ייתן לו גיטרה ועוד יוסיף לו כסף לתיקון"** (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 66, ש' 5-6). לו היה הקשר בין הילד נ' לנאשם תמים, לא היתה סיבה לכך שהילד לא שש לגלות לאם) מי משוחח עימו בטלפון או מי נתן לו את הגיטרה וכסף. מכאן אוסיף הילד הבין שמדובר בקשר שיש להצניעו.

מעבר לכך, הנאשם באותם רישומים שערך עוד טרם הגשת התלונה, ראה לנכון לציין דווקא את עניין הגיטרה והכסף שנתן לנ' לתיקונה, כאשר באותו משפט ציין, כי לא נגע בנ' למעט פעם אחת שנתן לו נשיקה על הראש (האשמה המיוחסת מראש לנ' ברישומי הנאשם, יש בה משום סיוע לעדותו).

אף נתינת הגיטרה על ידי הנאשם לנ' יש בה להעיד על כוונותיו של הנאשם והיא מחזקת את גרסתו של נ' ביחס לאירועים. קשה שלא לתהות מדוע ילד אשר לטענת הנאשם היה אצלו **"מספר מועט של פעמים"** (בלשונו של הנאשם - פרו' מיום 21.2.2013, עמ' 143, ש' 4) יקבל ממנו גיטרה במתנה וגם כסף לתיקונה. כאשר בוחנים מעשה זה על עמוד 48

רקע "טובות ההנאה" שנתן הנאשם לנ' ברי כי מדובר במעשים מכוונים של הנאשם כחלק משיטת הפיתוי, מעין "דמי שתיקה".

התייחסות לטענת העלילה

הנאשם שב וטען כי האישומים כנגדו נוצרו מתוך מטרה לטפול עליו האשמות שווא. בחינת טענתו בדקדקנות מעלה, כי מדובר בטענה שעברה שינויים ושיפורים לאורכו של ההליך ולא מצאתי לה כל אחיזה בראיות. כך בחקירתו טען הנאשם כי האשמות נגדו נולדו כתוצאה מנקמנות של "נשים שמנסות להגן על ילדיהן ללא שום צורך" (ת/1); כי הילדים נגררו אחד אחרי השני; וכי ידוע לו שא' לחץ על אחד הילדים שיספר שהנאשם נגע בו.

בהמשך טען הנאשם, כי דנ' הוא שהעליל עליו בגלל ההתנהגות הבעייתית שלו ובשל הקנאה שחש כלפי מ' ובגלל שהנאשם פינק אותו מבחינה חומרית. עוד טען, כי העובדה שהנאשם התלונן כנגד דנ' וחברו ל' בעניין זריקת האבנים, היוותה טריגר לכל העניין וכי הקטינים ניצלו את העובדה שאמו של נ' ביררה על הנאשם באותה החנות בה עבד אחיו של דנ' הדברים הגיעו לאוזניו של דנ', ומכאן הגיע הרעיון לטפול על הנאשם האשמות בפגיעה מינית.

בחנתי את האמור לעיל ומצאתי כי יש לדחות טענה זו מכל וכל, שכן ניתוח הראיות מלמד, כי אין בו כל ממש.

ראשית- התיק נפתח בשל ידיעה מודיעינית בקשר לנ' ולא ביוזמת דנ' או מי מהילדים. כאשר המשטרה נדרשה לשכנע את ההורים להביא את ילדיהם להופיע בפני חוקרת הילדים (ראו למשל: עדותה של אימו של דנ', פרו' מיום 22.12.2011, עמ' 20; עדות אמו של נ', פרו' מיום 23.2.2012, עמ' 71). והנה, אותו דנ' אשר בו תולה הנאשם את מקורה ותחילתה של אותה עלילה לא הגיש כלל תלונה. להיפך, מכל הראיות עולה שמשפחתו של דנ' לא רצתה כלל להגיש את התלונה והייתה ביחסים טובים עם הנאשם, ולכן אין להם כל אינטרס להעליל על הנאשם.

שנית - הנאשם טען, כי דנ' בדה את הסיפור יחד עם חברו ל' כאשר לא ברור כיצד קנאתו כביכול של דנ' כמניע לתלונה קשורה לקטין ל', כאשר ל' לא נחקר לבסוף.

שלישית - הרושם הברור לכל הצופה בחקירתו של דנ' הוא כי הוא התקשה לחשוף את המעשים, ולא ניכר כל רצון להשחיר את הנאשם או לומר אמירות המאירות את הנאשם באופן שלילי, כאשר הוא לא מספר לאמו כי על המין האוראלי שביצע בו הנאשם, אלא מנסה למזער הדברים (ת/10א, ח' 1, עמ' 6). בפני חוקרת הילדים דנ' אף ציין, כי סיפר רק לחוקרת וכי אמא שלו לא יודעת על כך כי "חשבתי אם אני יספר משהו כזה, יהיה הסוף שלי" (ת/10א, ח' 1, עמ' 18, ש' 21-22).

רביעית - ח' העיד, כי דנ' סיפר לו על הדברים הרבה לפני שנחקר במשטרה וכי הוא הרגיש עוד קודם לכן שמשוה קרה לדנ' עם הנאשם. מכאן, אף אם נלך לשיטת הנאשם, לפיה לדנ' היה אינטרס כביכול להעליל על הנאשם בגלל שקינא במ', מדוע שח' יספר את שסיפר על כך שנאשם פגע בו ועל כך שהרגיש שקרה משהו לדנ' עוד לפני שדנ' "פתח" וסיפר הדברים לו, כאשר לגבי ח' הנאשם בעצמו ציין ברישומיו (ת/4א) כי הוא "ילד מדהים בהתנהגותו" (ת/4א). היינו במתלונן ח' לא מטיל בנאשם כל דופי אלא להיפך, ואף מתלונן זה, למרבה הפלא, מספר את שהוא מספר על מה שעשה לו הנאשם.

ואחרון - כל הילדים העידו, כי נהנו לבלות בביתו של הנאשם, הרבו להגיע אליו, שיחקו במשחקים וצפו בטלוויזיה. אם כן, לא היה למי מהם כל מניע להעליל על הנאשם, אם באמת, כטענתו, עשה להם רק טוב וכל שקרה בביתו מתמצה

בשהות ובילוי מהנה עם חבריהם. לילדים לא היה, איפוא, כל אינטרס לספר את שספרו, ומנגד הנאשם אף לא הציג כל הסבר לאמור. מכל האמור יש לדחות את טענת העלילה בשתי ידיים.

התייחסות לטענה בדבר תיאום עדויות וזיהום החקירה

הנאשם טען, כי ניכר מעדויות הילדים שהם שוחחו על הדברים ביניהם ועל כן תיאמו עדויות והשאלו תכנים זה מזה; כי כולם שמעו מה שדנ' סיפר באותו ערב והושפעו מכך והדבר זיהם את עדותם; כי ניכר מעדויותיהם שהיה תיאום בין העדויות; וכי הדמיון בין תיאור המעשים על ידי המתלוננים ובמיוחד ביחס לח', ד' וא' יש בו כדי לחזק את טענת העלילה, ומעיד כי הם תיאמו גרסאות ועשו יד אחת כנגדו.

אין חולק כעולה מן הראיות, כי באותו ערב בו דנ' סיפר על הדברים נכחו גם חלק מן הילדים האחרים וכי אף חלקם שמעו מחבריהם על הדברים שלכאורה קרו להם. עם זאת, אין בכך כדי לומר כי הילדים תיאמו עדויות או השאלו תכנים זה מזה, כנטען.

הדמיון בין מעשי הנאשם ביחס לחלק מהמתלוננים, אינו מעיד על תיאום ביניהם אלא מלמד על כך שלנאשם היתה שיטת פעולה מסוימת. הדמיון בדרך הפעולה של הנאשם ולא תיאום העדויות, הוא שעומד בבסיס אותם קווי דמיון מסוימים שישנם בין דברי חלק מהמתלוננים.

עם זאת, ניתן לראות בבירור בכל אחת מן העדויות אותות אמת ברורים, הן מאופן מתן העדות והן כעולה מן הסימנים המיוחדים לכל אחת מן העדויות, כשלעצמה.

חוקרת הילדים נשאלה בהקשר זה והתייחסה לטענת תיאום העדויות או זיהום העדות וציינה כי: **"בשלושת הילדים, לא זיהיתי תכנים מושאלים מאחד לשני. נכון שהם נפגעו, נכון שהם ידעו במה מדובר, כל ילד דיווח על ילד אחר שהיה בבית, אבל כל ילד דיווח על ילד אחר שהיה בבית, אבל לכל ילד היה תוכן ספציפי, שייחודי לו שהוא לא השאיל אותו מאף אחד אחר"** (פרו' מיום 29.10.2012, עמ' 152, ש' 9-12).

מעדות חוקרת הילדים ניכר, כי היא הייתה מודעת לכך שהילדים נחשפו לאמירות של ילדים אחרים, ועל כן הייתה זהירה מאוד בנוגע למקרים לגביהם העריכה מהימנות. אף אני התרשמתי, כי לכל אחד מן המתלוננים היה תוכן ייחודי משלו ולא מצאתי שהיה ניסיון מצד הילדים לתאם עדויות וגרסאות, אף ששוחחו על הנושא ביניהם.

יתרה מכך, ניתן להצביע על תוכן ייחודי וקיומם של הבדלים בין תיאור הדברים בין שלושת הקטינים, למשל ביחס למיקום הישיבה - ד' ציין, כי ישב על המיטה הנפתחת/מזרן; א' ציין כי ישבו על הספה התלת מושבית כאשר הנאשם ישב משמאלו, ואילו ח' ציין, כי הנאשם ישב מימינו. מה גם שהנאשם עצמו בעדותו ציין כי ישב במקום קבוע בסלון ביתו ומכאן אין כל בעייתיות כנטען בכך שהילדים תיארו בצורה דומה את מקום ישיבתו של הנאשם אשר ציין כי: **"לי היה מקום קבוע בסלון, הייתי יושב באותו מקום, ואם היה מישהו או המשפחה שלי, תמיד היו יושבים מצד שמאלי. אני הייתי יושב בצד, זה ספה של שלוש ואני הייתי יושב בצד"** (פרו' מיום 11.4.2013, עמ' 152, ש' 16-18).

גם באופן תיאור התגובה למעשה קיים שוני בין הגרסאות - ח' תיאר כי עצר את הנאשם מיד וקם, ד' תיאר תגובה מילולית וא' ציין כי הזיז את היד וקם. בכל האמור יש כדי להעיד, כי המתלוננים סיפרו על שחוולא תיאמו עדויות, כנטען.

מעבר לכך, המתלוננים שללו את הטענה, כי תיאמו גרסאות במטרה להעליל על הנאשם ונתתי אמון בדבריהם. כך

למשל ציין ח' בעדותו כי לא ידע כלל מה ספרו ד' וא' וכי: **"לא תכננו איזה קומבינה או איזה תכסיס, כדי להפיל את הנאשם. אני אמרתי מה שהיה לי בלב ומה שקרה לי"** (פרו' מיום 3.9.2012, עמ' 126, ש' 11-12). ח' אף שלל שא' וע' (אחיו של ח') איימו עליו לספר כי הנאשם פגע בו וטען **"הם פשוט לחצו עלי כדי שאגיד את אמת"** (שם, ש' 21).

גם ד' כאשר נשאל בחקירה נגדית כיצד הוא מסביר את אותה התאמה כביכול בעדויות אמר: **"אני לא דיברתי איתם, אני לא יודע מה הם אמרו בכלל. מה שאת אומרת זה צירוף מקרים"** (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 63, ש' 1-2), וכי מאז שהיה המקרה הוא הפסיק להסתובב עם החברים בשכונה ולא שמע שדיברו על זה (שם, עמ' 58). נזכיר, כי לא מצאתי כל מוטיבציה אצל ד' להעליל על הנאשם, אלא להיפך: **"אני אומר שיכולתי לפתוח עליו גם לפני כן, זה לא קשור אם הוא עשה לאחרים, אני לא רציתי לפתוח עליו כי הוא היה בן אדם טוב וזכותי לפתוח או לא לפתוח, אבל כשהוא המשיך אצל אחי אז גם אני באתי ופתחתי"** (פרו' מיום 22.2.2012, עמ' 59, ש' 23-26).

אף א' שלל את האמור וציין: **"אני לא תאמתי עם אף אחד דברים. למה זה לא יכול לקרות?"** (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 85, ש' 15). **"אני לא יודע מה הם [המתלוננים האחרים- תוספת שלי י.ר.ל] אמרו, אני יודע מה קרה לי"** (פרו' מיום 1.5.2012, עמ' 85, ש' 11).

התייחסות לטענות בדבר כבישת עדויות הקטינים

ממכלול הראיות בתיק עולה, כי מרבית הקטינים לא ספרו על הפגיעה מינית בסמוך אליה, אלא רק כאשר נקראו להיחקר במשטרה. דנ' למשל סיפר על עצם הפגיעה, לאחר שהנאשם הגיע לביתו ואמר שזרק על דירתו אבנים, כפי שפורט לעיל; אחיו ד' סיפר על הדברים רק יותר מאוחר לאחר ששמע מאמו על מה שספר דנ'; נ' סיפר לאמו ולדודתו לאחר שאלו תחקרו אותו בשל כך שחשדו במה שקורה בבית הנאשם; וח' ציין, כי לא סיפר בהתחלה כי לא היה מסוגל עד שאזר אומץ וסיפר.

לא מצאתי שיש בעובדה שהמתלוננים לא סיפרו מיד את הדברים, כדי לפגוע במשקל או מהימנות עדותם. מעדות כל המתלוננים, במיוחד אלו הצעירים בגילם, עולה כי הנאשם פיתה אותם לבוא לביתו, על ידי כך שהפך את הבית למקום פתוח לילדי השכונה, מקום שבו נהנו לבלות ואילו נמשכו. הנאשם התנהג אליהם בצורה לבבית ולמעשה טווה סביבם קורים עטופים בדבש, דבר שהקשה על הילדים להבין את משמעות הפגיעה ולחשוף אותה, ועל כן הם נעדרו כל מוטיבציה לפגוע בנאשם. אל הקושי הקיים כשלעצמו לחשוף פגיעה מינית ולהיחשף, חברה במקרה זה, אי הנעימות מן הנאשם עצמו וחוסר רצון לפגוע בו, שכן הוא אדם "טוב ומיטיב". דוגמא מובהקת לאמור מצינו למשל, בעדותו של ד' שפורטה לעיל.

כבישת עדותו של קורבן עבירות מין הינה דבר נפוץ במיוחד כאשר ישנה היכרות קודמת וקשר טוב עם מבצע העבירה. יפים לעניין זה דברי כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 2485/00 פלוני מ' מדינת ישראל, פד"י נה(2), 918, 925-926:

"כבישת עדויות של קורבנות מעשי מין על אשר אירע להם הינה תופעה נפוצה ומוכרת בחלק גדול מעבירות המין. הדבר מוכר במיוחד בעבירות מין המתבצעות בתוך המשפחה במסגרת מערכת יחסים מורכבת בין העבריין לבין קורבן העבירה. ממד נוסף נלווה לכך כאשר קורבן העבירה הינו קטין רך בשנים, אשר לעתים אינו תופס את מלוא המשמעות של מעשה העבירה בסמוך להתרחשותו, אינו חזק מספיק על-מנת להתמודד כנגד הפוגע וחושש עקב

פחד, בושה ומבוכה לחשוף את הדבר".

במקרה דכאן, דווקא אותו חוסר רצון של מרבית המתלוננים לחשוף את הפגיעה והאופן בו כבשו את עדותם, שומט את הקרקע תחת טענת העלילה ומוביל למסקנה הברורה, שלא רק שלא היתה למתלוננים מוטיבציה להתלונן, אלא הם אף ניסו למזער את הפגיעה, בשל היכרותם עם הנאשם. מתוך בושה ורגשות אשם, על כך שלא חשפו את הפגיעה אף המשיכו לבוא לביתו. מכל האמור אין בכך כדי לפגום במשקל או המהימנות של עדויות המתלוננים, שאף תומכות ומסייעות זו לזו.

התייחסות לטענות הגנה נוספות

טרם נעילה אתייחס למספר טענות נוספות העולות מסיכומי ההגנה. אחת הטענות המרכזיות אותן העלה הנאשם בסיכומיו, נגעה לחזרתם של המתלוננים אל ביתו של הנאשם על אף הפגיעה בהם לכאורה. מכך מבקש הנאשם לטעון, כי המתלוננים בדו את הסיפור מליבם, שכן אם אכן נפגעו, כיצד חזרו אל ביתו שוב ושוב.

אין בידי לקבל טענה זו כלל ועיקר. בנסיבות שתוארו בהרחבה לעיל, אין בעובדה שהמתלוננים חזרו אל ביתו של הנאשם כדי להעיד על כך שהדברים לא קרו. המדובר בתופעה ידועה כאשר פעמים רבות קורבנות עבירה חוזרים אל ביתו של הפוגע, והדברים נכונים לנסיבות ענייניו, בפרט נוכח יחסו הטוב של הנאשם אליהם אשר הפך את ביתו למקום עלייה לרגל לקטינים. חוקרת הילדים התייחסה אף היא לעניין זה תוך שסברה כי אין בכך לערער את מהימנות המתלוננים.

זאת ועוד, ההגנה הקדישה חלק ניכר מסיכומיה להצבעה על סתירות העולות כביכול מהשוואת עדויות המתלוננים (ראה לדוגמא התייחסות ההגנה התייחסות לעדות המתלונן ח' בעמ' 25 לסיכומים). בחינת האמור בסיכומי ההגנה, מגלה שעיקר הסתירות אליהן התייחסו באריכות, הינן בנושאים שוליים שאינם בליבת העדות. מרבית הסתירות אליהן מפנה ההגנה הינן סתירות לא משמעותיות כלל שאינן יורדות לשורשם של דברים. סתירות מסוג זה, במיוחד כאשר מדובר בקטינים ובאירועים מתמשכים, אך טבעי שלא כולם נחרטים בזיכרון שבאותו אופן ופעמים רבות דווקא אותן אי התאמות מסוימות, יש בהן כדי ללמד על האותנטיות של הדברים.

בהקשר זה כבר נפסק כי: **"יש להבחין הבחן היטב בין "סתירות לכאורה", הנעוצות בטבע האנושי, לבין "סתירות אמיתיות", המעלות חשש לאמירת שקר. מקובל עלינו כי רק סתירות מן הסוג האחרון כוחן יפה לכרסם בעדות ולהעמיד בספק את מהימנותו של המוסר אותה"** [ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נח(6) 625; ראו גם י' קדמי, על הראיות (תש"ע-2009) חלק רביעי, עמ' 1851].

ב"כ הנאשם טענה אף לקיומם של מחדלי חקירה, וניהול פגום של הליך החקירה בעניינו של הנאשם. בין היתר נטען, כי המשטרה לא פעלה די כדי למנוע מן המעורבים לשוחח האחד עם השני בנוגע לעניינו של הנאשם, כאשר גם בסיום חקירת המתלוננים לא נאמר להם שאסור להם לשוחח האחד עם השני בעניין.

אין לצפות מן המשטרה למנוע מן המתלוננים לשוחח אחד עם השני, מקום בו מדובר בילדים המתגוררים באותה שכונה ולכן קשה למנוע את החשיפה. מעבר לכך, לא התרשמתי כי עניין זה פגע בחקירה שכן לא מצאתי כי היה תיאום עדויות כנטען.

כמו כן, אין בידי לקבל את טענות ההגנה כי חוקרי המשטרה נהגו בצורה שאינה הוגנת כלפי הנאשם במהלך חקירתו ולא מצאתי כל בסיס לטענה. התרשמתי כי החקירה התנהלה בצורה עניינית ולא מצאתי כל חוסר הגינות בהתייחסות

החוקרים לנאשם.

ההגנה טענה עוד, כי חוקרת הילדים לא עשתה מלאכתה נאמנה וכי חקירתה הייתה שטחית וחד צדדית, שכן החוקרת לא עימתה את המתלוננים עם גרסאותיהם של המתלוננים האחרים ואף לא עיינה בגרסתו של הנאשם קודם החקירה. לא מצאתי לקבל טענה זו, שכן כפי שפורט לעיל, מסקנתי היא כי חקירת חוקרת הילדים הייתה מעמיקה ונעשתה כראוי. אכן, יכול והיה מקום שהחוקרת תחזור ותחקור את דני' ביחס לדברים שאמר ק' אשר נחקר אחרי שדני' מסר את עדותו, זאת בנוגע לאירוע בו דני', על פי דברי ק', ראה חלק מהדברים או שתעיין בחקירת הנאשם קודם לחקירת הילדים. עם זאת, מעיון בחקירת הנאשם לא עולה כי היתה לכך משמעות שכן הנאשם הכחיש את הטענות המיוחסות לו וניסה להרחיק עצמו מכל קשר עם המתלוננים. יתרה מכך, מדובר בתיק בו נחקרו מעורבים רבים, חלקם ע"י חוקרת ילדים ובהחלט יתכן שלא תמיד החוקר יוכל בזמן אמת לפעול על פי החוכמה בדיעבד שמציעה ההגנה עתה. בכל מקרה, גם אם מדובר במחדל הרי זה אינו משמעותי ובוודאי שנעשה בתום לב ומכאן לכך משקל מועט.

סיכום

נוכח כל האמור, לאחר שבחנתי את עדויות המתלוננים והתרשמתי ממהימנותם; לאחר שנמצאו ראיות סיוע לעדויות המתלוננים, סיוע מצטבר במספר אופנים, כפי שפורט לעיל; לאחר שנמצא בנוסף סיוע נוסף וספציפי לעדויות המתלוננים שעדותם נגבתה בפני חוקרת הילדים, ומשלא נתתי אומן בגרסתו המכחישה של הנאשם, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

ביחס לאישום הראשון הנוגע ל דני' - מספר עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק, ומעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) ובנסיבות סעיף 350 לחוק.

ביחס לאישום השני הנוגע לק' - עבירה אחת של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק וזאת כמתואר בסעיף 2 לכתב האישום, כאשר מטעמי זהירות ומחמת צילו של הספק, ההרשעה הינה בעבירה אחת ולא במספר הזדמנויות ומספר עבירות כמצוין שם.

ביחס לאישום השלישי הנוגע לני' - עבירה אחת של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק, כאמור בסעיף 2 לכתב האישום, כאשר מטעמי זהירות ומחמת צילו של הספק, ההרשעה הינה בעבירה אחת ולא בהתאם מספר הזדמנויות ומספר עבירות כמצוין שם.

ביחס לאישום הרביעי הנוגע לח' - עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק וניסיון למעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 25 + לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק, כאשר ביחס לעובדות המעשה המגונה המפורטות בסעיפים 4-2 לכתב האישום, ובנוסף לעובדות שמצוינות שם בכך שהנאשם קירב את ידו לעבר איבר מינו של המתלונן והכניס את ידו מתחת למכנסיו כפי שהבהיר המתלונן בעדותו בבית המשפט.

ביחס לאישום החמישי הנוגע לד' - בהתאם לכתב האישום הנאשם בעבירה של מעשה מגונה ובניסיון לביצוע עבירה זו לפי סעיף 348(ג) לחוק. כפי שצוין לעיל הוכח כי ד' נולד בשנת 1997 ומכאן שבעת ביצוע העבירות היה מתחת לגיל 16. סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 מאפשר לבית המשפט: "להרשיע

נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

לאור האמור ומאחר שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן ביחס לעובדת גילו של ד' שהייתה ידועה כל העת ולא הייתה שנויה במחלוקת, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק, ועבירה של ניסיון למעשה מגונה לפי סעיף 25 + לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) וזאת בשים לב לכך שהמתלונן ד' היה מתחת לגיל 16. ברי כי בהתאם לסיפא לסעיף 184 לחסד"פ, לא יושת על הנאשם בשל כך עונש חמור מזה שהיה ניתן להשית, אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום.

ביחס לאישום השישי הנוגע לא' - מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק וניסיון למעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק.

השופט נ.זלוצ'ובר - אב"ד

אני מסכים לדברי חברתי בחוות דעתה המפורטת והיסודית ולתוצאה אליה הגיעה ומוסיף:

ביחס לשני אישומים, אישום 2 ואישום 3, המליצה חברתי, כדלקמן:

"ביחס לאישום השני הנוגע לק' - עבירה אחת של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק וזאת כמתואר בסעיף 2 לכתב האישום, כאשר מטעמי זהירות ומחמת צילו של הספק, ההרשעה הינה בעבירה אחת ולא במספר הזדמנויות ומספר עבירות כמצוין שם.

ביחס לאישום השלישי הנוגע לנ' - עבירה אחת של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+345(א)(1) לחוק, כאמור בסעיף 2 לכתב האישום, כאשר מטעמי זהירות ומחמת צילו של הספק, ההרשעה הינה בעבירה אחת ולא בהתאם מספר הזדמנויות ומספר עבירות כמצוין שם."

המלצת חברתי סומכת על כך שחוקרת הילדים העידה, שנזהרה מכך שהילדים עלולים להשאיל תכנים ממקומות אחרים, ועל כן התקשתה להעריך את מידת המהימנות של העדות ביחס לאותם אירועים שלא תוארו באופן מובחן זה מזה, והעריכה מהימנות, לגבי כל אחד מקטינים אלו רק לגבי אירוע אחד, אותו תיאר כל אחד מהם באופן ברור ומובחן.

טוב עושה חוקרת הילדים כשהיא נוהגת במידת הזהירות ואין מקום לבקרה על כך, אך חשוב להבהיר, כפי שכתבה גם חברתי, שההתרשמות מהצפייה בתיעוד המצולם של חקירת שני ילדים אלו, בהחלט מאפשרת, הרשעה גם במקרים הרבים- כפי שעולים מהעדויות, שאינם מובחנים ספציפית ולא התרשמתי ששני הילדים מסרו את התיאור בדבר ריבוי המקרים בשל כך שהשאלו תכנים מעדים אחרים.

בצר לו, בחר הנאשם בקו הגנה הטוען לתאוריית קונספירציה של עדים ומעורבים אחרים ולתאום עדויות רבתי בין הילדים. לטענת ההגנה התיאום נלמד מעצם העובדה שחלק מהילדים מתארים התנהלות שלהם ושל הנאשם הדומה מאד לתיאורים של ילדים אחרים.

הדמיון בתיאורים לא בהכרח מצביע על תיאום עדויות, ובמקרה שלנו, כך אני סבור, נראה שדווקא הדמיון כאמור בין התיאורים של העדים השונים, מצביע על מעשים דומים של הנאשם באופן שמחזק את הגרסה המפלילה של התביעה.

הלכה היא ש"שאלת המהימנות... (של הודעת הקטין)... היא שאלה שההכרעה הסופית בה היא בידי בית המשפט, אך לצורך הכרעתו... הוא רשאי... לשמוע גם על דבר התרשמותו של החוקר..." (ראה ר"ע יצחק טרואשוילי נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 659.

אכן כעולה מהפסיקה שציטטה חברתי בחוות דעתה, חוות הדעת של חוקרת הילדים בשאלת המהימנות היא ראייה חשובה ולעיתים קרובות לחוקרת הילדים כלים טובים יותר להערכת המהימנות מאשר לבית המשפט, אלא שבמקרה זה, לא רק שבית המשפט צפה בתיעוד ויזואלי של החקירה אלא גם נחשף לקשת רחבה יותר של ראיות מחוקרת הילדים שראתה רק את 3 הילדים שחקרה ולא הובא בפניה כל מכלול הראיות שפרטה חברתי בחוות דעתה- מכלול אשר תומך דווקא בגרסה המרשיעה גם ביתר העבירות שבאישומים 2 ו-3.

למרות כל האמור, ולא בלי היסוס, החלטתי מחמת צל צילו של הספק להצטרף גם בעניין זה לחוות הדעת של חברתי, כב' השופטת יעל רז- לוי.

השופט א. חזק

אני מסכים לחוות דעתה של השופטת רז לוי.

לפיכך הוחלט כאמור בחוות דעתה של השופטת י.רז לוי להרשיע את הנאשם בעבירות המפורטות בפרק הסיכום וזאת ביחס לכל אחד ואחד מן האישומים.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ד, 10 אפריל 2014, במעמד הצדדים.